
Forste-kyartal, 2014 ☞ januar ☞ februar ☞ mars.

Bibelstudier

DISIPLER

Bibelstudier

for sabbatsskolen

1. kvartal, 2014

DISIPLER

AV DAN SOLÍS

UTGITT AV
SYVENDEDAGS ADVENTISTSAMFUNNETS
SABBATSSKOLEAVDELING

Norsk Bokforlag, Røyse

UTARBEIDELSE

Utarbeidelsen av bibelstudiene ledes av en komité med medlemmer fra verdensfeltet. Komiteens medlemmer er rådgivende redaktører, og de studiene som utgis hvert kvartal, gjenspeiler komiteens synspunkter og representerer ikke bare eller nødvendigvis forfatterens hensikter.

HENVISNINGER

Der forfatternavn ikke er oppgitt, men bare tittelen på en bok eller en artikkel, er henvisningen til en av Ellen G. Whites skrifter. Der en norsk oversettelse foreligger, er henvisningen til denne, men i parentes står også henvisningen til den engelske originalen, med standard forkortelse for tittelen, for eksempel: *AA står for Acts of the Apostles*.

BIBELOVERSETTELSE

Det norske bibelselskaps oversettelse av 2011 er brukt der ikke annet er nevnt. Der det har vært ønskelig med en mer konkordant (bokstavtro) oversettelse, har vi brukt Bibelen Den hellige skrift, utgitt av Norsk Bibel A/S (forkortet NBK).

Originalens tittel: *Discipleship*

Studieforfatter dette kvartal: Dan Solís

Redaktør: Clifford R. Goldstein (goldsteinc@gc.adventist.org)

Oversettelse: Egil Fredheim (egilfredheim@gmail.com)

Illustrasjoner: Lars Justinen

Sats: Norsk Bokforlag, Røyse 2013

Trykk: AS United Press, Riga, Latvia

Copyright © Norsk Bokforlag AS

BIBELSTUDIER utgis kvartalsvis, og kan abonneres på ved å ta kontakt med Norsk Bokforlag.

Telefon: 32 16 15 60 • Faks: 32 16 15 51 • E-post: ordre@norskbokforlag.no • Internett: www.norskbokforlag.no

Åtte faste

Vidar Hovden, pastor.

Foto: ADAMS/Tor Tjørnsen

1) Hva vil du at folk skal vite om deg?

Glad i Jesus, glad i livet, glad i musikk og god mat.

2) Hvilket forhold har du til bibelstudiegrupper?

Jeg har vært en aktiv deltaker i sabbatsskolen siden jeg var liten. Hvis samtalen i en sabbatsskoleklasse kan være ærlig, utforskende, praktisk og livsnær er det noe av det bedre jeg opplever i menighetslivet.

3) På hvilken måte deltar du i studiegrupper: stiller du flest spørsmål eller gir du svar?

Jeg forsøker alltid å la mine innspill bidra til en sunn og trosnærende gruppedynamikk. Om det er som spørsmål eller som svar, kommer an på hva de andre sier.

4) Hvis vi ser bort fra Jesus, hvilken person i bibelhistorien er du mest betatt av?

Hm. Det var vanskelig. Kanskje Paulus? Jeg fascineres av hans ustoppelige frimodighet og iver for å spre de gode nyhetene om frelse og gjenreisning for menneskene og verden i Jesus. Og så beundrer jeg han for villigheten og visdommen hans i å gjøre evangeliet tilgjengelig utenfor den jødiske sirkelen. Det treffer meg.

5) Hva er etter din mening den viktigste boken i Bibelen?

Jeg liker å se på Bibelen som en sammenhengende fortelling, og synes det er vanskelig å trekke ut en enkelt bok. Men jeg er veldig glad i Johannes åpenbaring – når den forstås som en åpenbaring av Jesus og håpet i ham. I den boka samles Bibelens tråder.

6) Identifiserer du deg med den bortkomne sønnen eller broren hans?

Jeg har alltid følt meg hjemme hos Gud. Men jeg deler ikke den hjemmeværende sønnens misnøye over den bortkomne sønnens hjemkomst.

7) Hva er det beste du har opplevd i en bibelstudiegruppe?

Når jeg opplever ektefølt livsnærhet og en oppriktig interesse for hverandre som mennesker.

8) Er det mulig å lese Bibelen uten å bli politisk engasjert?

Det kommer an på hva man legger i begrepet politisk engasjert. Jeg tror ikke man kan lese Bibelen på alvor hvis det ikke fører til at man engasjerer seg i den verden Gud skapte og fortsatt elsker så høyt. Gud gikk aldri bort fra ideen om at vi skal forvalte verden. Vi har fortsatt til oppgave fylle den med rettferdighet, kjærlighet, skjønnhet og blomstrende og helbredende fellesskap.

REDAKTØRENS FORORD

Disiplenes mester

I begynnelsen skapte Gud en fullkommen, syndfri verden. Mennesket hadde privilegiet å hedre, tilbe og følge sin skaper. Livet burde ha fortsatt slik i all evighet.

Men Satan forførte Adam og Eva, og frastjal mennesket tilværelsens høyeste mening, hensikt og betydning. Opprøret grep om seg.

Kristi offer var vårt eneste håp. Med frelsen på Golgata får vi frihet og mening med livet. Gjennom tilgivelsen er det en vei tilbake til det som var.

Gud ber troende overalt om å bli sendebud for denne nåden, ambassadører for Guds frelse til dem som treller under Satan. De ber syndige mennesker om å følge, tilbe og prise sin skaper. Kristi eksempel på å skape disipler må bli det mønsteret vi følger som svar på misjonsbefalingen (*Matt 28,19.20*).

Derfor er disippeltilværelsen temaet dette kvartalet. Selv om begrepet er omfattende, skal vi se hvordan vi blir Jesu etterfølgere og bedre evangelister.

Jesus er vårt eksempel i arbeidet. Er det rimelig å anta at nøkkelen til effektiv evangelisering er å finne i populær psykologi, massemarkedsføringsteknikker og forseggjorte salgsfremmende programmer, i stedet for etterfølgelse av Kristi eksempel?

Hvordan fikk Jesus sine tilhengere? Hva kan vi lære av hans eksempel som kan gjøre oss bedre til å føre andre til ham? Hvordan kan vi oppfylle misjonsbefalingen?

Hvordan kunne Jesus nå så ulike grupper: rike og fattige, religiøse og ikke-religiøse, mektige og undertrykte? Hvordan åpnet Jesus harde hjerter, vakte håp blant utstøtte, åpnet barnets milde hjerte og krysset etniske og sosiale grenser for å vinne disipler? Hvordan trengte han gjennom rikdommens og maktens hindringer, åpnet åndelig arrogante religiøse ledesers skall, eller vakte håp blant dem som kjemper med sykdom?

Dette er ikke bare spørsmål som skaper diskusjon, det er et viktig emne for dem som vil følge Jesu eksempel og lede fortapte til den gode hyrde.

Paulus utfordret de troende til å følge ham slik han fulgte Kristus. Troende i det 21. århundre må ikke legge lista lavere enn Paulus gjorde i det første århundre.

Det å følge Jesus, er noe mye mer enn å justere atferd og vaner, enda så viktig det kan være. Vi kan umulig forstå disippelens rolle fullt ut om vi ikke ønsker å følge Jesus, og dermed også ønsker å føre andre til ham.

Eller, som vi kanskje har lest: «Når et menneske kommer til Kristus, får han et sterkt ønske om å fortelle andre hvilken venn han har funnet i Jesus. Den sannhet som frelser og

helliggjør, kan ikke holdes innestengt i hjertet. Dersom vi er kledd i Kristi rettferdighet og fylt med hans Ånds glede, vil vi ikke kunne tie. Hvis vi har smakt og sett at Herren er god, så har vi også noe å fortelle. . . . Vi vil lenge etter å følge i Jesu spor.» – *Veien til Kristus*, side 91 [SC 78, 79].

Derfor har vi valgt å studere vårt kall som disipler dette kvartalet.

Dan Solis er født i Texas i USA. Han har høyere utdannelse fra Andrews University og Reformed Theological Seminary og har vært pastor, administrator og college-professor. Sammen med sin kone Cindy, som er lærer, har han tre voksne barn.

Innhold

LEKSE 1	4. JANUAR	Disipler og Skriften.....	8
LEKSE 2	11. JANUAR	Disipler og språkbilder.....	16
LEKSE 3	18. JANUAR	Disipler og bønn.....	24
LEKSE 4	25. JANUAR	Å gjøre barn til disipler.....	32
LEKSE 5	1. FEBRUAR	Å gjøre syke til disipler.....	40
LEKSE 6	8. FEBRUAR	Å gjøre "ordinære" mennesker til disipler....	48
LEKSE 7	15. FEBRUAR	Jesus og de utstøtte.....	56
LEKSE 8	22. FEBRUAR	Blant de rike og berømte.....	64
LEKSE 9	1. MARS	Å gjøre de mektige til disipler.....	72
LEKSE 10	8. MARS	Å vinne disipler blant folkeslagene.....	80
LEKSE 11	15. MARS	Å gjøre åndelige ledere til disipler.....	88
LEKSE 12	22. MARS	Høsten og høstarbeiderne.....	96
LEKSE 13	29. MARS	Hva det koster å være disippel.....	104
		Solnedgangstabell.....	113

Lynkurs i brobygging

– Om bensinstasjoner, nybakte boller og andre muligheter

AV RUTHIE JACOBSEN

I introduksjonen til boken står det følgende: «Denne boken er for oss andre, vi som ikke hører til i staben til de store evangelistene. Vi som svetter i håndflatene hver gang vitnesbyrd kommer på dagsordenen, av redsel for ... ja, bare av redsel.»

Den letteste boken består stort sett av små historier om hvordan noen har vist Guds kjærlighet i praksis. De livsnære fortellingene viser oss at det å vitne, kan være helt uten stress og i tillegg morsomt. Du vil f. eks. kunne lese om bollebaking, gratis bilvask og å invitere noen hjem. Det er forfriskende forslag til hvordan man kan dele troen med dem en treffer på i hverdagen.

Men boken inneholder ikke bare historier, den handler også om egne følelser som å overvinne frykt, gleden ved å gi og så videre. På slutten av flere av kapitlene er det også punktvis oppsummeringer eller oppfordringer til på egen måte å vise Guds kjærlighet og omsorg i praksis.

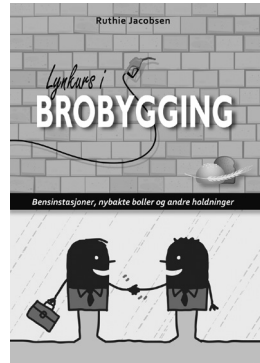
I avslutningskapittelet skriver Ruthie Jacobsen at broer finnes i alle mulige varianter og fasonger og at det som er felles for dem alle, er at de er et bindeledd. Hun fortsetter med å fortelle at mennesker som bygger broer, også finnes i alle mulige varianter, og oppfordrer til kreativitet når det gjelder å vise kristentro i praksis.

Hvis du velger å lese *Lynkurs i brobygging*, er det sannsynlig at du vil bli inspirert til finne dine egne vennlighetshandlinger som kan være med på å bygge Guds rike.

Varenr. 3424 | ISBN 978-82-7007-385-6

85 sider | Heftet

Pris 148,-

BESTILLES DIREKTE FRA NORSK BOKFORLAG:

Tlf. 32 16 15 60 / Faks: 32 16 15 51 / E-post: ordre@norskbokforlag.no

Norsk Bokforlag AS, Postboks 103, 3529 RØYSE

Ønsker du å lære mer om temaet dette kvartalet har vi følgende tilleggsmateriale som du kan få kjøpt på engelsk:

Adult Teachers Quarterly

Dette er den tradisjonelle engelske leksehjelpen for bibelstudier, med mye ekstra informasjon, flere henvisninger og utfyllende spørsmål som du kan bruke i gjennomgåelsen.

<http://sspm.gc.adventist.org>

Bible Study Guide

Det engelske bibelstudieheftet. 1. og 2. kvartal er i et hefte og 3. og 4. kvartal i et hefte. Det er forlaget i England som deler inn materialet slik.

E. G. White Notes

Dette heftet kommer også ut kvartalsvis og er en samling med Ellen G. White-sitater og henvisninger som er av betydning for temaet.

Companion Book

Hvert kvartal kommer det ut en bok som består av 13 kapitler (1 for hver uke) med mange gode tanker rundt de samme temaene som bibelstudiet tar opp. Boken er uavhengig av studieheftet, men kan også være et fint tillegg til det.

Collegiate Quarterly

Dette er en ungdomsversjon med kommentarer og henvisninger som passer til tenåringer/ungdommer/studenter. Det er mye brukt på universitetene, hvor studentene forstår og kan snakke engelsk.

Andre interessante internettadresser:

www.ssnet.org

www.GoBible.org

Den raskeste måten å bestille heftene på er via internett:

www.adventistbookcenter.com

**Du kan også bestille hos Norsk Bokforlag,
Postboks 103, 3529 RØYSE Tlf. 32 16 15 60, faks 32 16 15 51 eller
epost: ordre@norskbokforlag.no**

Disipler og Skriften

Bakgrunnsstoff

Luk 4,1–12; Matt 12,3–8; Matt 5,17–39; Luk 24,13–32; Apg 1,16–20.

Minnevers

«Dere gransker skriftene, for dere mener at dere har evig liv i dem – men det er de som vitner om meg!» (Joh 5,39).

Ved hjelp av en metalldetektor han hadde kjøpt på loppemarked, oppdaget engelskmannen Terry Herbert gullbelagte våpen og sølvgenstander fra angelsaksisk tid i en åker. Antatt pengeverdi av funnet var over 30 mill. kroner.

Vi er som en som leter etter skatter i en åker full av stein og skrot og må passe oss så vi ikke går forbi den virkelige skatten: Jesus Kristus. Både fariseerne og saddukeerne jaktet på evige rikdommer og «gravde ut» de gamle, hellige skriftene. Ironisk nok var skattekartet, Skriften, blitt så grundig feiltolket at de gikk glipp av poenget, Jesus.

Han innarbeidet Skriften i sitt arbeid med å skape disipler. Den store «skattejakten» var forankret i de profetiske skrifter, som pekte på ham. Derfor bommer vi på målet når vi ikke finner Jesus. Så våre forsøk på å skape disipler må dreie seg om Frelseren og det han har gjort for oss.

JESUS OG BIBELEN

Siden Jesus er alle de troendes forbilde, blir hans syn på Skriften mer enn et interessant spørsmål.

Les Luk 4,1–12.16–21. Hva sier dette oss om Jesu holdning til Bibelen?

Fortellingen om Jesu fristelser viser at han avviste alle Satans knep med henvisning til Skriften. Jesus hadde neppe bokrullene med seg i ørkenen, så han må ha lært store deler av Skriften utenat. Bibelsitatene i ørkenen var fra skriftene til Moses, men andre steder siterer Jesus andre deler av de hebraiske skrifter (*Matt 21,42; 22,44*). Han kjente tydeligvis Skriften inngående.

Men legg merke til at for Jesus er Guds ord mer enn et verktøy for å overvinne fristelser og vinne personlig hellighet. Han ser at Skriften peker på ham. Under synagogebesøket i Nasaret siterer han Jesaja og erklærer at teksten peker på ham selv som en salvet som skal sette de undertrykte fri og forkynne frihet. Jesus innså at han oppfylte Messias-profetiene (*Luk 4,16–30*). Så han forsto ikke bare at Bibelen pekte på ham: Tidlig i sin virksomhet brukte han Bibelen til å vise andre til ham.

Det er viktig å kjenne Bibelen, men det er ikke nok. Noen av de største bibelforskerne har ikke vært troende kristne. Derfor må vi spørre: Hvordan kan vi sikre oss at vårt bibelstudium hjelper oss til bedre å kjenne Jesus og det han har gjort for oss? Slik at bibelstudiet forvandler vårt liv?

SKRIFTENS AUTORITET

Les følgende tekster. Hva sier de om Jesu syn på Bibelen? *Matt 5,17–20; 12,3–8; 15,3–11; Joh 10,34–37; 17,14–19; Luk 24,44.*

Når Jesus samtalte med de religiøse lederne, benyttet han ikke abstrakt filosofi, ikke engang sin egen autoritet, men Skriften. Når han skilte mellom rett og galt, bygget han på Bibelens grunnfjell. Når motstanderne utfordret hans lære, henviste han til konkrete skriftsteder. I praktiske spørsmål viste Jesus lytterne til Guds åpenbaring. Han visste at hans oppgave var å utrette det profetene hadde forutsagt.

Sammenlign Kristi forståelse av Skriften med holdningen blant mange bekjennende kristne i dag. Hele kirkesamfunn betrakter Bibelen som interessante, men upålitelige historiske manuskripter. Alt – skapelsen på seks dager, utfrielsen fra Egypt, Jesu oppstandelse, og for ikke å snakke om hans gjenkomst – blir trukket i tvil eller oppfattet som myter.

Følgene for dagens disipler er klare. Hvorfor skulle noen ønske å gi sitt liv til en sak som bare bygger på myter? Folk som sliter med virkelige problemer, trenger en virkelig frelser. Ellers blir evangeliet bare plastbelagte mynter, dekket med noe som ligner gull. På avstand kan noen la seg lure, men ved nærmere ettersyn blir platen avvist. Det eneste trygge er å følge Kristi eksempel og hedre og adlyde Bibelen.

Døden er vel ingen myte, eller? Den er heller ikke bare et symbol. Den er en av de verste realitetene vi står overfor. Tenk da igjennom følgene av et bibelsyn hvor Bibelens lære, så som Jesu oppstandelse og hans gjenkomst, betraktes som bare symboler eller myter. Hvorfor må vi ikke gå i denne sataniske fellen?

OFFENTLIG FORKYNNELSE

Jesus samlet mennesker i ulike sammenhenger, også offentlige. Skriften spilte en stor rolle i hans forkynnelse. Direkte sitater og skriftsteder fylte hans taler og offentlige diskusjoner.

Les Matt 5,17–39. Hva sier disse versene om Jesu bruk av Skriften?

På Jesu tid hadde den vanlige israelitt et meget lovisk forhold til Skriften. De lette i Skriften etter regelverk og etisk veiledning. Riktig atferd ble betraktet som betaling for evig salighet. Men Jesus snudde opp ned på disse loviske forestillingene og ga dem en religion som springer ut fra hjertet og forandrer oss.

Den fører i sin tur til moralsk atferd. Men noen av fariseerne hadde hatt det så travelt med å oppnå fullkommenhet at de unnlot å pleie et levende gudsforhold. Jesus påpekte dette og ba lytterne ta imot ham som frelser og Herre. I hans kraft ble kravene ikke lavere, men høyere. Man trenger bare lese Bergprekenen for å innse dette.

«Som noe nytt og fremmed lyder disse ordene for en forbauset folkemengde. Det var en lære så helt forskjellig fra alt de noen gang hadde hørt fra prester og rabbinere. De finner ingenting i Jesu tale som kan appellere til deres stolthet og nære deres ærgjerrige forhåpninger. Men den nye læreren taler med en kraft som trollebinder dem. Ut fra ham strømmer det guddommelig kjærlighet som duften fra en blomst. . . . Alle føler uvilkarlig at her er en som kan lese alle skjulte hemmeligheter i hjertet, men samtidig kommer dem nær med ømhet og finfølelse.» *I naturens tempel*, side 15 [MB 6]

Det faller oss utrolig lett å være loviske, dømmende og fordømmende. Hvordan kan vi motstå fristelsen?

PERSONLIG TJENESTE

Eksemplene på Jesu offentlige virksomhet er mange. Like fascinerende er de personlige møtene, både med vanlige mennesker og eliten. Disse historiene gir unik innsikt i hvor viktig Skriften var i Kristi tjeneste.

Les Joh 13,18–20 og Luk 10,25–28; 24,13–32. Hvilken rolle spilte Skriften ifølge disse tekstene? Hvorfor siterte Jesus akkurat disse versene? Hva ble resultatet av slike små gruppemøter med Skriften?

Jesus siterer gjentatte ganger Skriften når han kaller disipler. Dette viser tydelig at hans autoritet og troverdighet bygget på Skriften, ikke bare personlig utstråling. Det ser man især av den måten han benyttet Skriftene da han samtalte med to mulige disipler på veien til Emmaus.

«Kristus begynte med Moses, bibelhistoriens Alfa, og utla for dem det som står om ham i alle skriftene. Hadde han med det samme gitt seg til kjenne for dem, ville de ha vært fullt ut tilfredsstilt, og i sin store glede ville de ikke ha følt trang til noe mer. Men det var nødvendig for dem å forstå det vitnesbyrdet som forbildene og profetiene i Det gamle testamente åpenbarte om ham. Det var dette deres tro måtte være grunnet på. Kristus utførte ikke noe mirakel for å overbevise dem, men det første han gjorde, var å forklare Skriften. De hadde oppfattet hans død som slutten på alt håp. Nå viste han ut fra profetene at dette var det absolutt sterkeste bevis som kunne styrke deres tro.

I den undervisning Jesus gav disse disiplene, påviste han betydningen av Det gamle testamentes vitnesbyrd om hans misjon.» – *Alfa og Omega*, bind 5, side 347–348 [DA 796–799].

Tenk over Luk 24,32, spesielt ordene: «Brant ikke hjertet i oss.» Hva betyr det? Når var siste gang ditt hjerte brant i deg på grunn av de sannhetene vi har fått? Hvis det er lenge siden, kan det skyldes at hjertet er blitt kaldt? Hva kan du i tilfelle gjøre med det?

NESTE GENERASJON

Som vi har sett, legger Jesus stor vekt på Bibelen. Han trakk aldri en eneste bibelteksts autoritet, sannferdighet eller ekthet i tvil. Og likevel har mange mennesker gjort og gjør nettopp det.

Les Matt 12,15–21; Mark 1,1–3; Apg 1,16–20; 3,22–24 og Rom 10,10.
Hvordan betraktet de tidligste kristne Skriften? Hva kan vi lære av dem om hvordan vi skal forholde oss til Guds ord?

De første kristne forfattere fortsatte å bruke Skriften til å vise at Jesus fra Nasaret var Messias. I praksis sa de at kristendommen var uløselig knyttet til Guds åpenbaring av seg selv i de hebraiske skriftene.

Jesus hadde vist til disse hellige skriftene. Nå gjorde hans disipler det samme. Henvisning til ens erfaringer, mirakler og andre vitnesbyrd om Jesus var så klart på sin plass, men ingenting fortrenget Skriften som det primære vitnet om ham.

Kristi første tilhengere søkte veiledning i Skriften om kirkens misjon, livet i hverdagen og åndelig disiplin. Menneskelige spekulasjoner og gjettverk ble avvist, Skriften ble fremhevet. Bønn og studium av Guds åpenbaring preget kirkemøtene (*se Apg 15*). Skriften berørte alle sider av livet i den første menighet.

Ville det ikke være dumt av oss som lever i den siste tid, å ha en annen holdning til Bibelen?

Hvordan kan vi lære å gi Bibelen en sentral plass i vår tro og bruke den til å peke på Jesus? Hvordan kan vi i praksis la Bibelens lære påvirke vårt liv og forholdet til andre?

VIDERE STUDIUM

Les «Bibelkunnskap og bibelstudium» i *Utdanning for livet*, side 99–103 [Ed 185–192], «På veien til Emmaus» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 346–352 [DA 795–801], «Tessalonika» i *Alfa og Omega*, bind 6, side 155–160 [AA 221–230].

«Det var de samme profetier som Kristus forklarte for sine disipler. . . . Når Peter forkynte Kristus, hentet han bevisene fra Det gamle testamente. Stefanus gjorde det samme. Også Paulus henviste til de skriftene som forutsa Kristi fødsel, lidelse, død, oppstandelse og himmelfart. Med uttalelser av Moses og profetene beviste han at Jesus fra Nasaret var Messias. Videre gjorde han oppmerksom på at det helt fra Adams dager var Kristus som talte gjennom patriarker og profeter.» – *Alfa og Omega*, bind 6, side 155–156 [AA 221, 222].

Spørsmål til drøftelse

1. Hvordan kan Skriften bli en del av din daglige rutine, rent praktisk? Hvordan kan du bruke Bibelen i ditt personlige vitnesbyrd?
2. Hvorfor la Jesus mer vekt på bibeltolkning enn mirakler og personlig karisma? Hva skjer hvis musikken, helsebudskapet, sosiale sammenkomster, eller andre ting, tar Bibelens plass i vår tro?
3. Hvor avhengige av Skriften *må* dagens kristne bli? Tenk over Skriftens betydning i kirkens liv når det gjelder prioriteringer, bruk av ressurser, og troskap mot misjonen.
4. Tenk over dette at ingen bibelskribenter noensinne uttrykte tvil om sannheten eller ektheten av andre bibelske skrifter. Hvorfor er dette viktig for oss i en tid da så mange later til å være mest opptatt av å utfordre Bibelens sannhet på alle punkter?

4. januar

VI ER IKKE REDE ENNÅ

Lydia, Kapp Verde

Lydias familie var aktive i menigheten, og på søndagene kom tanter, onkler og søskenbarn til middag. Livet var godt.

En dag ble de kjent med Moises, som var forstander i Adventkirken. Lydias mor fikk lyst til å finne ut om bibelstudiet på lørdagene, så hun tok med de fem barna i kirken. Hun ville at de skulle lære mer om Jesus. Omsider ble hun døpt, enda hennes mann var imot.

Lydia var mest betatt av sangen. Ordene talte til henne, og hun elsket lyden av musikken. Med tiden ble både hun og storesøsteren døpt.

Lydias stemme ble bare bedre og bedre. Hennes talent ble kjent, og en gruppe sangere ville ha henne med og synges på torget. Snart ba de henne om å slutte seg til gruppen og signere en kontrakt om å dra til Frankrike. Hun skulle få godt betalt.

Familien hennes var veldig fattig, så pengene ville komme godt med. Men var det Guds plan, eller var det bedre om hun ble der hun var? Faren ville at hun skulle skrive under og dra, men ikke moren. Lydia bestemte seg for å signere på torsdag.

Men natt til torsdag fikk hun en drøm der hun så noe som fikk henne til å tenke på Jesu gjenkomst. Lydia klynget seg til moren mens alle ropte: "Jesus! Jesus!" Så hørte hun Guds stemme: "Lydia, hvorfor glemmer du deg?" Hun skalv og visste ikke hva hun skulle si. Gud sa: "Jeg kom for å si at du skal tro på meg og følge meg. Det er ikke verdens ende ennå." Lydia vinket mens skyen forsvant.

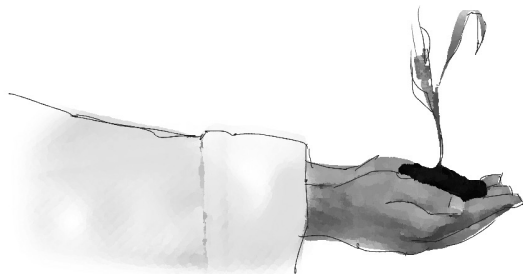
Hun må ha ropt i søvne, for foreldrene kom og ville vite hva som hadde skjedd. Hun ville ikke si noe da, så de satt på gulvet til hun hadde sovnet igjen.

Dagen etter hadde hun bestemt seg. Alt var klart til reisen, men hun ville ikke underskrive den dagen. Hun sang aldri mer sammen med gruppen. I stedet organiserte hun en sanggruppe i kirken. De dro fra sted til sted på Kapp Verde, og hun lærte å vitne gjennom sin musikk.

I dag bor Lydia og familien hennes i Senegal. Hun er aktiv i barnarbeidet i menigheten. Hun har en liten gutt og venter barn nummer to. Hun vil følge Jesus resten av livet.

- Kapp Verde-øyene ligger ca 50 mil utenfor Vest-Afrika.
- Øyene består av aktive vulkaner, dype daler, øde sletter og strender.
- Innbyggerne kjenner brisen fra Atlanteren og passatvindene fra Sahara.

Disipler og språkbilder

Bakgrunnsstoff

2 Sam 12,1–7; Jes 28,24–28; Matt 7,24–27; 13,1–30; Luk 20,9–19.

Minnevers

«Alt dette talte Jesus i lignelser til folket, og uten lignelser sa han ikke noe til dem. Slik skulle det ordet oppfylles som er talt gjennom profeten: Jeg vil åpne min munn og tale i lignelser, bære fram det som har vært skjult fra verdens grunnvoll ble lagt» (Matt 13,34.35).

Kristendommen er rimelig og logisk. Intellettet har sin betydning, men det er ikke et fullgodt uttrykk for menneskets personlighet. I motsetning til roboter, som er programmert til å «tenke» logisk, er mennesker i stand til å elske, føle, såre, gråte, vise omsorg, le, og forestille seg ting. Derfor utformet Jesus evige sannheter som talte til mer enn bare forstanden. Jesus nådde folk der de var ved å bruke bilder hentet fra hverdagen. Barn og voksne kunne forstå dype sannheter talt i lignelser, bilder og metaforer.

Innfløkte begreper som rettferdiggjørelse, rettferdighet og helliggjørelse var enkle å forstå når Jesus talte. Med andre ord kan begreper som ofte er vanskelige å fatte med vanlig språk, læres via symboler og metaforer.

GAMMELTESTAMENTLIGE EKSEMPLER

Les 2 Sam 12,1–7; Jes 28,24–28; Jer 13,12–14 og Esek 15,1–7. Hvordan utvider disse lignelsene og allegoriene vår forståelse av Guds forhold til mennesket? Hva har de til felles med Kristi lignelser?

Natan forteller en lignelse for å skjule den egentlige hensikten med sitt besøk. Indirekte sier David at han er en lovbryter, og dermed uttaler han sin egen dom. Ved hjelp av et litterært hjelpemiddel (en lignelse) oppnådde Natan noe som ellers kunne ha ført til en konfrontasjon, og kanskje til og med hans død!

Jesajas poetiske historie benytter en landlig bakgrunn som lytterne kjente. Århundrer senere brukte Jesus det samme miljøet. Jesajas lignelse forteller om Guds uendelige nåde i straffens tid. Det tolvte kapittelet i Hebreerbrevet forstår også Guds straff som et redskap for rettledning snarere enn hevners våpen. Straffen har en frelsende hensikt, den skal oppmuntre til omvendelse, vekkelse og reformasjon. Men når større stahet og opprør ble resultatet, ble straffen deretter.

Jeremias lignelse er en skremmende illustrasjon av dom. Når mennesker avviser Guds frelsende hensikt, får de til slutt erfare de konsekvensene de har valgt. Jesus fortalte også domslignelser for sine tilhørere. Esekiel bruker et annet symbol for å formidle et lignende budskap.

Hvorfor er fortellingen et mektig uttrykk for sannheten? Hva er noen av dine yndlingshistorier, og hvorfor liker du dem? Ta dem fram for gruppen på sabbaten.

ARKITEKTONISK VISDOM

Les Matt 7,24–27. Hvordan bidrar disse versene til vår forståelse av hva en Jesu disippel er? Hvorfor tror du at han brukte dette eksemplet fra naturen til å formidle en så viktig sannhet?

Vårt moderne samfunn tar det for gitt at folk kan lese. Men det er mange samfunn hvor det ikke er tilfellet. I oldtiden var lesekyndighet unntaket snarere enn regelen. Overklassen, litterære spesialister (skriftlærde), fikk sin makt via sine leseferdigheter. Dermed ga Jesus sitt budskap en ramme som vanlige mennesker kunne forstå uten leseferdighet.

Før trykkpressens tid ble bøkene kopiert for hånd. Det var tidkrevende, og få hadde råd til så verdifulle varer. Derfor ble muntlig kommunikasjon ved hjelp av sagn, lignelser og lignende uttrykksformer standarden for formidling av informasjon.

Guds frelse gjelder hele menneskeheten. Da er det vel ikke overraskende at Jesus benyttet de formidlingsformene som kunne nå flest mulig mennesker? Muntlig tradisjon overføres fra generasjon til generasjon via enkle historier og ble brukt til å fortelle om frelsen.

Les Luk 14,27–33. Hva kan vi lære av disse fortellingene? Hvordan kaster metaforene lys over vår forståelse av disippeltilværelsen?

Å bygge innebærer forberedelse. Kostnadsanslagene utarbeides lenge før selve byggearbeidet starter. Å være en disippel innebærer også forberedelse. Mirakuløse måltider, spektakulære helbredelser og tilsynelatende suksess kan få potensielle disipler til å tro at det er lett å følge Jesus. Men Jesus ba lytterne om å se hele bildet. Selvoppofrelse, lidelse, ydmykelse og avvisning var en betydelig pris. Legg også merke til at Jesus valgte å formidle dette budskapet i bilder når han kunne ha nøyd seg med en sjekkliste over ulemper disiplene kunne komme ut for.

ANALOGIER FRA LANDBRUKET

Les Matt 13,1–30. Hva lærte Jesus tilhørerne om det å være disippel? Hva kan moderne kristne lære av disse metaforene i dag?

Lignelsen om såmannen er kjent for mange lesere. Historien utspiller seg i et jordbrukssamfunn, noe som Jesu tilhørere lett kunne forholde seg til. Forbindelsen med det å være disippel, er åpenbar. Jesus utfordrer lytterne til å se hvor de står. Heller enn å konfrontere den enkelte direkte, taler han gjennom lignelser og får dem til å gå i seg selv. Når de ser inn sin sjels speil, legger de kanskje merke til verdslighet, materialisme og sløvheter, som står i skarp kontrast til en helhjertet etterfølgelse som disipler.

Samtidig overlater sanne disipler dommen (fordømmelsen) til Mesteren. Vår dømmekraft er ufullstendig, vår kunnskap stykkevis. Bare Gud vet alt fullt ut. Jesus advarer også om at Satan faktisk sniker seg inn. Disipler kan ikke overlate dommen (dømmekraften) til andre bekjennende troende, for de kan være ugress, ikke hvete. Begge vokser sammen til høsten.

«Kristi undervisning gjennom lignelser viser det samme prinsippet som er den rådende grunntanken i hele hans komme til verden. Det var vesentlig at vi skulle bli kjent med hans guddommelige karakter og hans guddommelige liv. Derfor tok han på seg vår natur og tok bolig blant oss. Guddommeligheten ble åpenbart i menneskelighet, den usynlige herligheten i en synlig menneskelig form. Slik kunne mennesket lære om det ukjente gjennom det kjente. Himmelske ting ble åpenbart gjennom jordiske.» – *Ord som lever*, 1. jan. [COL 17].

I lignelsen om såmannen talte Jesus om «rikdommens bedrag.» Hva snakket han om? Hvordan kan «rikdom» bedra selv dem som ikke har mye?

REVOLUSJONSKRIG

Kristi tjeneste var revolusjonerende, men uten vanlige våpen. Hans redskaper var mektigere enn sverd og kniv. Livsforvandlende ord, ofte uttrykt gjennom lignelser og metaforer, ble hans våpen i kampen mot det onde.

Jesu taktikk og strategi tok mange ledere på sengen. Mange av lignelsene hans inneholdt budskaper som gikk imot dem. De religiøse lederne skjønte at deres innflytelse ville bli begrenset når Kristi budskap fikk innpass hos folk.

Les Matt 21,28–32 og Luk 14,16–24; 20,9–19. Hvilke mektige budskaper er uttrykt i disse lignelsene? Lignelsene var ofte rettet mot bestemte personer, men hvilke prinsipper gjelder alle mennesker?

«Lignelsen om vingården gjelder ikke bare jødefolket. Den har også et ord å si til oss. Menigheten i vårt slektsledd er av Gud blitt velsignet med store privilegier, og han venter resultater som er i samsvar med dette.» – *Ord som lever* (2006), side 211, 212 [COL 296].

Vi er blitt rikelig velsignet av Herren, vi er gjenløst ved Kristi blod, og lovet frelse ut fra hans rettferdighet, ikke vår egen. Vi har fått forsikring om evig liv, og tilbud om Den hellige ånd. Men det er lett å glemme alt vi har, eller å ta det for gitt eller til og med spotte det. Som vindyrkerne i lignelsen er det ikke engang sikkert vi er klar over følgene av det vi gjør. Men deres uvitenhet var ingen unnskyldning på dommens dag. Det blir den ikke for oss, heller.

Hvor ofte har du blitt lurt når det gjelder din egen åndelige tilstand i det siste? Hva har du lært av det som kan hjelpe deg å unngå å gjenta de samme feilene?

KRISTI KREATIVE ARV

Etter at beretningen om Kristi liv er skrevet, virker det som om lignelser forsvinner fra Skriften. Hva beror det på? Det meste av resten av Det nye testamentet kretser om Paulus. Fjorten nytestamentlige bøker er tilskrevet ham, og bort imot halvparten av Lukas' fortelling i Apostlenes gjerninger handler også nesten utelukkende om Paulus. Selv om han ikke benyttet historier på samme måte som Jesus, gjorde Paulus likevel utstrakt bruk av metaforer, similer og andre kreative virkemidler (se *Rom 7,1–6*; *1 Kor 3,10–15*; *2 Kor 5,1–10*). Paulus var ingen historieforteller, men hans fremstillinger var verken kjedelig eller fargeløse. Stilistiske forskjeller mellom Kristi offentlige diskurs og Paulus' finnes, men begge viser betydelig kreativ uttrykksevne.

Andre nytestamentlige forfattere oppviser en noe større likhet med Jesu bruk av lignelser. I innledningen til en lærefortelling skriver Jesu bror: «Sett at det kommer to menn inn i forsamlingen deres, den ene i staselige klær og med gullring på fingeren» (*Jak 2,2*). Men verken Kristi bror eller noen annen disippel benyttet historier i så stor grad som Jesus. Sammenligninger og symbolikk er likevel ganske vanlig: «som blomsten i gresset skal han forgå» (*Jak 1,10*). «Ja, selv store skip, som drives av sterke vinder...» (*Jak 3,4*). Peters syn var symbolsk i formen (*Apg 10*). Symbolske fortellinger formet store deler av Johannes' åpenbaring. «Da dragen så at den var kastet ned på jorden, forfulgte den kvinnen» (*Åp 12,13*).

Velg et par av tekstene nedenfor og legg merke til ordbildene. Hvilke budskaper inneholder versene? Hvordan blir de formidlet? *Apg 10,9–16*; *Jak 3,3–12*; *Åp 12,7–17*; *18,9–20*; *19,11–16*.

Prinsippet er det samme uansett uttrykksform: metaforer, lignelser, similer, allegorier og andre former for språklig kreativitet setter oss i stand til å kommunisere på en forståelig måte. Jesus og hans disipler bygde på lytterens erfaringer og brukte sammenligninger og illustrasjoner som stimulerte til forståelse av sannhet. Vi bør ikke vær redde for å gjøre det samme.

VIDERE STUDIUM

Les «Guddommelige sannheter gjennom lignelser» i *Ord som lever* (2006), side 7–14 [COL 17–32].

«Jesus ønsket å vekke dem opp og få dem til å stille spørsmål. Han søkte å sette liv i de likegyldige og få sannheten til å gjøre virkelig inntrykk på hjertet. Å undervise gjennom lignelser var blitt et folkelig trekk i tiden. Det avtvang respekt og vakte oppmerksomhet, ikke bare blant jødene, men også blant tilhørere fra andre folkeslag...

På den andre siden hadde Kristus også sannheter å forkynde som folket ennå ikke var ferdige til å akseptere. De var ikke engang ferdige til å forstå dem. Her var det en spesiell grunn for å tale til dem i lignelser. Han knyttet altså sin undervisning til forhold i livet, forhold i den daglige erfaring eller i naturen. På denne måten kunne han likevel vekke deres oppmerksomhet og gjøre inntrykk på deres hjerter. Etterpå kunne de se de gjenstandene han hadde brukt til å illustrere lærdommene med. ...

Jesus søkte en eller annen vei som kunne føre fram til den enkeltes hjerte. Han benyttet seg av et rikt utvalg av illustrasjoner. Derved oppnådde han ikke bare å fremstille forskjellige sider av sannheten, men også å appellere til forskjellige tilhørere.» – *Ord som lever* (2006), side 9, 10 [COL 20, 21].

Spørsmål til drøftelse

1. Snakk sammen om svaret på søndagens spørsmål. Hva kan dere lære av hverandres historier?
2. Jesus brukte bilder og metaforer om ting hans tilhørere kjente godt til. Hva kan du bruke fra din egen kultur som kan formidle åndelige sannheter?
3. Selv om Jesus hovedsakelig brukte bilder fra landbruket, var kristendommen for en stor del et byfenomen. Hvilke «urbane» bilder finner vi hos Paulus og andre nytestamentlige forfattere?
4. Hva er det som gjør en historie god? Hvordan fungerer det? Hvordan kan vi lære å bruke disse tingene i vårt vitnesbyrd?
5. Les Luk 16,19–31. Hva slags historie anvender Jesus i denne teksten? Hva kan det lære oss om bruken av fiksjon i formidling av åndelige budskaper?

11. januar

NIGERS BARN

Riccardo Orsucci og Edwin Eisele

Forteller: Hvordan kan man vinne mennesker for Kristus i et land hvor nesten ingen er kristne og det er ulovlig å fortelle andre om Jesus? Selv om myndighetene ikke vil vite av kristendommen, tar de imot ADRA.

Niger har 9 millioner innbyggere, de fleste muslimer. Man kan bli fengslet, drept eller utvist for å misjonere. Men på en ADRA-sponset skole i Niger har unge mennesker funnet at Jesus betyr noe for dem.

Alle elevene er over 10 år, noen er voksne. Jenter er velkommen her. Elevene lærer å lese og skrive, men også gode helsevaner. Og om Jesus.

Mariama* er 14 år: Jeg er så glad for ADRA-skolen. Da jeg var 10 år, ville mor gifte meg bort til en eldre gutt. Jeg ville ikke, og hun ble sint, for hun ville fått penger og gavet fra guttens familie. Men far forsto. Han gikk også med på å la meg gå på ADRA-skolen. Uten ham hadde jeg nok ikke fått noen utdanning.

På skolen hørte vi om Jesus og lærer sanger. Jeg gikk på sabbatsskolen, og nå er jeg glad i Jesus. Hjemme liker de det ikke. Jeg har fått juling og måttet gå sulten iblant, men jeg vil følge Jesus.

Mustafa* er 12 år: Far ville ikke sende meg på ADRA-skolen, men jeg snek meg av sted og hørte på undervisningen utenfor klasserommdøren. En lærer oppdaget meg og prøvde å overtale far, men det var ikke før en helsearbeider snakket med ham at jeg fikk lov. Du kan tro jeg var glad.

Jeg hørte på bibelfortellingene i flere måneder og gikk på sabbatsmøtene. Jeg lærte mer om Gud og Jesus, og så en dag sa bibellæreren at alle som ville bli kristne, skulle reise seg. Jeg reiste meg. Jeg ville være kristen.

Forteller: I fjor ga myndighetene Adventistskolen en god tomt der vi kan bygge lokaler for førskole og småskole. Vi fikk tomten rett før skolestart, så vi bygget provisoriske klasserom. 200 elever kom!

I år har vi to murbygninger og 320 elever. Ved siden av de små har vi også elever i alderen 10–20 år, som lærer å lese.

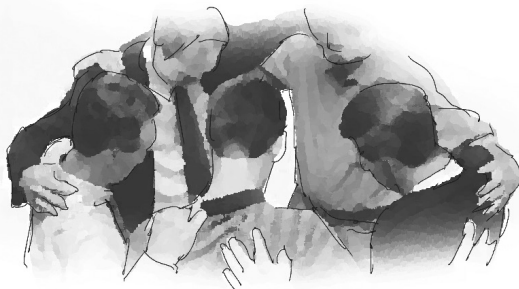
Hver uke er det ettermiddagsprogram for de store elevene: sang, forming og andre prosjekter, pluss religionsundervisning. Først ville ikke elevene ha bønn og religion, men nå vil de be i timene om morgenen også.

Gud arbeider med mennesker i dette muslimske landet. Be for arbeiderne og nye troende som Mustafa og Mariama og deres familier.

* Ikke deres egentlige navn.

Riccardo Orsucci var ADRA-leder da dette ble skrevet i 1996, og Edwin Eisele arbeidet i Sahel Union Mission i Lome i Togo. (Opptrykk fra Mission, 1996).

Disipler og bønn

Bakgrunnsstoff

Dan 9,2–19; Matt 14,22.23; 26,36; Joh 17,6–26; Hebr 2,17; 1 Pet 4,7.

Minnevers

«Jeg ber ikke bare for dem, men også for dem som gjennom deres ord kommer til tro på meg. Må de alle være ett, slik du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss, for at verden skal tro at du har sendt meg» (Joh 17,20.21).

Hva vi enn foretar oss for å vinne mennesker, uansett hva slags virksomhet vi setter i gang, må vi oppriktig be for dem vi vil nå. Dette står sentralt for den som vil være en kristen, og særlig når man vil vinne disipler. Det ville skje store ting hvis stadig, inderlig bønn sto i sentrum for våre metoder i arbeidet for å skape og beholde disipler!

«La arbeiderne gripe Guds løfter og si: 'Du har lovet: Be, og dere skal få. Jeg vil så gjerne at denne personen skal gi sitt hjerte til Jesus Kristus.' Spør andre om å be for de menneskene du arbeider for, legg dem fram for menigheten som bønneemner. ... Velg enda en og atter en sjel idet dere daglig søker Guds veiledning og legger alt fram for ham i innstendig bønn og arbeider med gudgitt visdom.» – *Medical Ministry*, side 244, 245.

VELPRØVD MEDFØLELSE

Bønn er ofte selvopptatt. De troende viser Gud sine ønskelister i håp om å få. Vi legger selvsagt våre bønner fram for Gud, men iblant er ikke motivene rene. For er ikke hjertet ondt, ugudelig og svikefullt? Kanskje våre bønner iblant bare gjenspeiler vår syndighet?

Men forbønn fokuserer på en annens behov, og dermed reduserer vi noe av faren for egoistiske motiver. Gjennom tidene har forbønn vært det høyeste uttrykk for åndelig diskurs. Uforstyrret av ønsket om personlig tilfredsstillelse avdekker disse samtalene uselvskhet, medfølelse og oppriktig lengsel etter andres frelse.

Les Daniel 9,2–19. Hva strever Daniel med i hele denne bønnen? Hvilken rolle spiller bekjennelsen? Med sin høye alder ville han neppe få noen glede av Jerusalems gjenreisning. Så hvorfor ba han slik?

Sytti år er gått siden Jeremias profeti som Daniel tenker på. Etter så mange år er hans venner i Jerusalem trolig døde. Byens gjenreisning ville heller ikke gi Daniel hans eiendom tilbake. Ingenting i hans bønn avslører egoistiske motiver. Profetens bønn gjelder fremtiden for den landsforviste jødiske nasjon og Guds rykte. Bekjennelse går forut for hans bønn. Daniel regner seg selv blant de ulydige. Han tar ansvar, samtidig som han ber om gjenreisningen for andres skyld.

Tenk på ditt eget bønneliv: Hva du ber om, hvorfor og for hvem? I hvor stor grad legger du selvet til side? Hvordan kan du bli mindre selvcentrert i ditt bønneliv? Altså: Hvordan kan dine bønner, også når du ber for deg selv, bli mindre egoistiske?

TID TIL BØNN

Tenk gjennom hva bønn egentlig er: falne syndige mennesker, som fortjener døden, kan ha en åpen linje til universets skaper.

Og da Gud i Kristus tok menneskeskikkelse og levde med våre begrensninger, følte også han behov for bønn. Selv om han ikke var noen synder, innså Jesus at han som menneske trengte å be.

Les Matt 14,22.23; 26,36; Mark 1,35–37; Luk 5,15.16; 6,12.13. Hva kjennetegnet Jesu bønneliv? Beskriv omstendighetene omkring hans bønner. Hva kan vi lære av hans bønneliv, så som hyppighet, sted og tid?

Jesus levde det bønnelivet han påla disiplene. Han ba alltid, alle steder. Uforstyrret av verdens larm vendte han ser til sin Far. Bønnen var Jesu livs-blod. Bør hans etterfølgere i dag, svekket av syndige tilbøyeligheter, halvkvalt av verdslige bekymringer, frustrert av nederlag, slå seg til tåls med noe mindre enn Jesu bønneliv?

«Å be betyr å åpne hjertet for Gud som for en venn – ikke fordi det er nødvendig at vi skal underrette ham om hvordan vi er, men for at vi kan bli i stand til å ta imot ham. Bønn bringer ikke Gud ned til oss, men løfter oss opp til ham.» – *Veien til Kristus*, side 109–110 [SC 93].

Les Mark 11,22–26; Luk 11,13; Joh 14,12–14. Hvordan skal vi forstå Jesu ord? Hvordan har du opplevd disse løftene? Og hvordan har du taklet det når ting du har bedt om, ikke har skjedd slik du håpet?

TIDLØS UNDERVISNING

Bønn forbinder begrensede mennesker med en uendelig skaper. Bønn er åndelig lim. Sammen med sin himmelske Far overskrider de troende sin jordiske natur og syndige tilbøyeligheter. Denne forvandlingen skiller dem fra verden. Hvis Satan kunne klare å omforme bønn til noe egosentrisk, og dermed frata den evnen til å forvandle oss, ville vi bli kraftig svekket og vårt vitnesbyrd lammet.

Les Matt 6,7.8; 7,7–11; 18,19.20. Hva sier disse versene om bønn?

Den oppriktige troende setter sin lit til at Gud holder det han har lovt. Ingen har fremlagt et bønneønske som skremmer Gud. Hans makt er ubegrenset, og uten sammenligning. Guds folk kommer fram for ham med tillit til at han vil gjøre det som er best for oss, selv om vi ikke forstår det der og da. Tro er ikke bare å stole på det vi ser. Sann tro er å stole på Gud når vi ikke kan se det resultatet vi ønsker og forventer (se Hebr 11,1–7). Så lenge du tjener Herren og lever i tro, må du stole på ham også når det ikke går slik du har håpet eller bedt om. Selv en overfladisk lesning av Bibelen viser at du ikke er alene om det.

Les Matt 6,9–15; 26,39. Hva lærer disse versene oss?

Tillit må ikke forveksles med arroganse eller uforskammethet. At vi kan komme frimodig fram for Guds trone, betyr ikke at vi kan kreve noe. Den troendes oppførsel utstråler dristighet og ydmykhet. I Getsemane sa Jesus hva han foretrakk, men avsluttet med «ikke som jeg vil, bare som du vil.» Ved siden av full overgivelse er en tilgivende ånd et annet tegn på ydmykhet. Vi er tilgitt så mye og må også tilgi andre.

Er du sint på noen og synes det er vanskelig å tilgi? Gå til Gud med det i bønn. Be om at du må lære å tilgi. Be for dette mennesket. Hva tror du vil skje?

TIDLØS FINFØLELSE

Kristus var legemliggjørelsen av Guds fullkommenhet. Hans godhet ble åpenbart i ham. Har noen vært mer medfølende? Hvem har hatt et sterkere ønske enn Jesus om å lindre menneskelig nød?

Vi spør: Hvilken sammenheng er det mellom Jesu medlidenhet og forbønn og livet som disippel?

Les Luk 22,31.32 og Joh 17,6–26 (*se også Hebr 2,17*). Hvordan påvirket det Jesu forbønner at han gjorde seg til ett med menneskene? Hva er de endelige målene for hans forbønner?

Jesus kunne be virkningsfullt for sine disipler fordi han var aktivt engasjert i deres liv, forsto dem og ønsket deres beste. Det samme er sant i dag. De som vil gjøre mennesker til disipler i det 21. århundre, gir avkall på tidkrevende sysler som forstyrrer deres samfunn med fortapte mennesker. Penger, berømmelse og suksess må underlegges det store målet: å frelse de fortapte. Dette er en sannhet vi lett slipper av syne fordi vi så ofte fanges i våre daglige gjøremål.

Jesus engasjerte seg i disiplenes liv. Han besøkte deres hjem, ble kjent med deres slektninger, tilbrakte fritiden i deres selskap og arbeidet sammen med dem. Ingenting av betydning for deres liv unnslopp hans oppmerksomhet. Skal man gjøre noen til disipler i dag, kreves det mer enn vanntette bibelske argumenter. Bønn i bevissthet om en annens nød og med et lidenskapelig ønske om å lindre nøden, er fremdeles målestokken for forbønn.

Det kan høres underlig ut, men det er mye sannhet i ordene: «Folk bryr seg lite om hva du vet før de vet hvor mye du bryr deg.»

TIDLØS MEDFØLELSE GJENTATT

Den mest oppriktige ros er etterligning. Kristi første disipler etterlignet Mesterens bønneliv. Naturligvis ba de om beskyttelse, oppfyllelse av sine daglige behov og åndelig veiledning. Likevel ble forbønn en viktig del av livet som disippel.

Les Apg 1,13.14; 1 Tim 2,1–4; Jak 5,13–16; 1 Joh 5,16; Jud 20–22; 1 Pet 4,7. **Hvilken rolle spilte bønn i den første menighet? Hva var noen av de konkrete tilfellene? Hva kan vi lære av dette?**

Stadig bønn preget den første menighet. Når Paulus dro på misjonsreiser, ble det bedt for ham før han reiste (Apg 13,3; 14,23). Selv avskjeden var preget av bønn (Apg 20,36; 21,5). Bønnene var ofte formet som forbønner. De ba for statsledere, andre troende, og stort sett alle! Paulus ba for faren til den fremstående mannen Publius. Faren led av dysenteri. Selv da Stefanus lå for døden, ba han for sine mordere. Bønnens betydning for de første troende kan neppe overvurderes. Skriften sier at bønn behager Gud fordi han ønsker å frelse alle og søker sannhetens fremgang. Gjennom bønn – kombinert med apostlenes lære, glødende forkynnelse, mirakuløse underverker og kjærlig fellesskap – ble den første menighet snart mangedoblet. Til tross for intense forfølgelser fylte kristendommen imperiet. Tusener på tusener tok imot evangeliet. Forvandlet liv brant som levende lys fra keiserens slott til ukjente steder.

Hvor mye tid bruker du på forbønn? Tenk over svaret. Eller kanskje spørsmålet burde være: Hvor mye mer tid bør du bruke på forbønn?

VIDERE STUDIUM

Les «A Reformatory Movement», side 126 i *Testimonies for the Church*, bind 9, «By Personal Efforts and Living Faith», side 244, 245 i *Medical Ministry*.

«Den som ikke gjør annet enn å be, kommer snart til å slutte å be, eller også vil hans bønner bli en form og en vane. Når mennesker holder seg borte fra sosial omgang og unnlater å utføre sin kristne plikt og bære korset, og når de ikke lenger virker alvorlig for Mesteren, som arbeider alvorlig for dem, mister de bønnens innhold av syne og eier ikke noen tilskyndelse til å be. Deres bønner blir personlige og egenkjærlige. De kan ikke be med tanke på menneskehetens behov eller oppbyggelse av Kristi rike. De kan ikke be om kraft til å arbeide.» – *Veien til Kristus*, side 120–121 [SC 101].

Spørsmål til drøftelse

1. Hvorfor vil fravær av forbønn hindre kirkens vekst? Og hvordan fører et liv i aktiv forbønn til aktivitet for å skape disipler? Hva er nøklene til effektiv forbønn? Hvordan kan forbedere vite hva de skal be om?
2. Hva bør medlemmene gjøre på vegne av dem de ber for ut over deres private bønner hjemme? Hvordan kan de bygge relasjoner med naboer, slektninger og kolleger de ber for? Hvorfor bør private bønner for andre alltid ledsages av innsats for å bli venner med disse menneskene?
3. Hva bør kristne i det 21. århundret gjøre for å bevare et levende bønneliv? Hva er sammenhengen mellom vellykket verving av disipler og møtet med Gud i bønn? Kan bønn endre dem man ber for uten først å forandre dem som ber? Hvordan kan det endre bønnens innhold at man har en trang til å nå de fortapte? Hva har personlig hellighet og bønn å si for vår evne til å formidle sannheten?
4. Hva kan troende gjøre for å utvide sin kontakt med dem som ikke har tatt imot Jesus? Hva kan vi foreta oss for å opprette mer enn overfladisk kontakt med andre, slik at vi kjenner konkrete behov vi skal be for?

18. januar

LUFTKONDISJONERT EVANGELIST

Francis, Senegal

Francis var ikke begeistret for søsterens nye menighet. Hun kledde seg annerledes, spiste annen mat og ville ikke arbeide på lørdager. Sånn latskap! Likevel var han tålmodig. Hun ville nok komme over det.

Søsteren var glad og fornøyd når hun kom hjem etter en dag i kirken. Hun fortalte og sang. En dag spurte han hvorfor hun holdt lørdag. Da åpnet hun Bibelen og forklarte. Det gir jo mening, tenkte han, men aldri om jeg skal bli adventist.

Men så en onsdag ble han med på bønnemøtet og ble betatt av det han hørte. Før han visste ordet av det, gikk han jevnlig. Han ble døpt og var glad.

Men han gikk i lære for å bli installatør av klimaanlegg, og sjefen ble rasende da han ba om lørdagsfri. Ikke tale om! Han fikk sparken.

Nå var han pengelens, og folk sa han var dum. Men Francis sa at Gud var viktigst. Han begynte å gå fra dør til dør med evangeliet. Samtidig prøvde han å finne ut hvordan han kunne fortsette yrkesutdannelsen. Med anbefalinger og bekjentes hjelp fant han et sted der han ikke måtte arbeide på lørdager. Han hadde et eget håndlag med maskiner, og de som kjente ham, ble ikke forundret da han besto eksamen med glans. Og Francis ble glad da medlemmene som hadde bedt for ham, holdt fest for ham i kirken for å feire at han var ferdig.

I løpet av noen få år fikk han ord på seg for å gjøre godt arbeid.

Han er glad for sitt yrke, men mest av alt at han kan bruke sin inntekt til å sponse evangeliske møter. Han har også vist seg å være en dyktig møteleder. Sju mennesker ble døpt ganske nylig etter dette arbeidet.

Francis er gift og har tre barn. Hans motto er: ”Be til Gud, han svarer alltid.”

Å gjøre barn til disipler

Bakgrunnsstoff

Sal 127,3–5; 5 Mos 6,6.7; Luk 2,40–52; Matt 18,1–6.10–14; Mark 10,13–16.

Minnevers

«Hører du hva de sier?» 'Ja,' svarte Jesus. 'Har dere aldri lest: Fra småbarns og spedbarns munn har du latt lovsang lyde!» (Matt 21,16).

I vår iver etter å forkynne evangeliet og gjøre disipler av alle nasjoner, må vi ikke glemme en hel gruppe mennesker – barna.

Studier av barn og unges religiøsitet spriker. Men én ting står fast: De fleste kristne har gitt sitt liv til Jesus i relativt ung alder. Det er færre omvendelser blant den eldre befolkningen. Mange kirker overser dette viktige faktum i sin evangeliske planlegning og retter det meste av sine ressurser mot de voksne. Kristi første disipler undervurderte også verdien av barneevangelisering. Men Jesus ga plass til barna. Han prioriterte dem faktisk.

Derfor må vi gjøre det samme.

JØDISKE BARN FORTRINN

Hebreernes barn fikk særbehandling sammenlignet med jevngamle i omkringliggende land. Barneofringer for å blidgjøre gudene, hadde gjennomsyret mange kulturer. For øvrig ble barnas verdi ofte målt i deres økonomiske bidrag til samfunnet. Produktivitet, ikke egenverdi, var uttrykk for forholdet til de voksnes verden. Det gjør vondt å si det, men noen av disse holdningene, spesielt når det gjelder penger, ser man også i dagens verden. Ja, vredens dag må komme.

Israels frafall påvirket synet på barna. Manasses flørt med hekseri og andre nasjoners religioner, fikk ham til å ofre sine sønner (*2 Krøn 33,6*). Likevel var hans regjeringstid unntaket heller enn regelen: under mer åndelige ledere satte israelittene sitt avkom høyt.

Les Sal 127,3–5; 128,3–6; Jer 7,31; 5 Mos 6,6.7. Hva sier disse tekstene om Guds syn på barna? Hvordan kan en riktig forståelse av Skriften påvirke vårt forhold til barn?

Det er mange eksempler på verdien av barn i det jødiske samfunnet. Det er ikke overraskende at Kristus ga dem en enda mer opphøyd stilling. Barn er jo mennesker, og Jesus døde for alle mennesker, uansett alder.

Det er vanskelig å fatte at det finnes voksne som er så ødelagt, så onde, så avskyelige at de skader barn, noen ganger også sine egne. Hvordan kan vi gjøre alt vi kan for å elske, beskytte og vise omsorg for de barna som tilhører vår innflytelsessfære?

JESU BARNDOM

Hvis Jesus hadde kommet til jorden som voksen, kunne man ha stilt alvorlige spørsmål om hans evne til å identifisere seg med barn. Men han utviklet seg på samme måte som alle andre barn. Han forstår tenåringeres fristelser. Han var underlagt barneårenes svakhet og usikkerhet. Jesus møtte de utfordringene som alle barn står overfor. Hans opplevelse av barndommen var en annen bekreftelse av at han var sant menneske.

Les Luk 2,40–52. Hva sier dette om Jesu barndom?

«Blant jødene ble tolvårsalderen regnet som overgangen fra barndom til ungdom. Når en hebraisk gutt fylte tolv år, ble han kalt en sønn av loven, men også en sønn av Gud. Han fikk spesiell religionsundervisning, og man ventet at han skulle ta del i de hellige høytider og seremonier. Det var i samsvar med denne skikken at Jesus som gutt var med til Jerusalem i påsken.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 56 [DA 75].

Ifølge evangeliet vokste Jesus i visdom. Gud ga ham nåde. Av beretningen fra påskebesøket i tempelet i guttedagene kan vi se at Jesus hadde inngående kjennskap til Bibelen. Rabbinerne ble imponert av hans spørsmål og svar.

Gud har sikkert brukt mange opplevelser i barndommen til å forme hans karakter. Kanskje ble hans oppvekst preget av opplæringen i snekkerfaget, foreldrenes trofaste oppmerksomhet, regelmessig lesning av Skriften og omgangen med folk i Nasaret. Men uansett hvor bemerkelsesverdig Jesus vokste opp, var han likevel et barn.

«Som barn fikk Jesus ikke undervisning i synagogeskolen. Moren var hans første menneskelige lærer. Fra henne og fra profetenes bokruller lærte han om himmelske ting. På morens fang ble han nå undervist om det samme som han selv hadde talt gjennom Moses til Israel.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 51 [DA 70]. Tenk på hva disse ordene innebærer. Hva lærer de om Jesu menneskelige natur?

HELBREDELSE AV BARN

Les disse avsnittene: **Matt 9,18–26; Mark 7,24–30; Luk 9,37–43; Joh 4,46–54.**
Hvilken bakgrunn hadde barna som ble helbredet? Hva er likheten mellom deres bakgrunn? Hvilke forskjeller finner du? Hvordan kan disse tekstene hjelpe oss i dag?

Alle disse historiene har en ting felles: en fortvilet forelder kom til Jesus for å få hjelp med et barn. Det kan vel alle foreldre forholde seg til? Hvem har ikke følt smerte, angst, frykt og regelrett skrekk når et barn var veldig syk, eller lå for døden? Det finnes ikke noe verre for den som har opplevd det.

Og selv om Jesus ikke var forelder, var han nært nok knyttet til deres menneskelighet ved å helbrede deres barn. Barna ble helbredet. Ingen ble avvist. Hans kjærlighet til både foreldre og barn er tydelig.

Dette reiser mange spørsmål om tilfeller når foreldre ber og trygler Jesus om hjelp og barna like fullt ikke blir helbredet. Det finnes neppe noe tristere enn å begrave et barn. Døden burde være forbeholdt eldre generasjoner. Hertet gjør opprør mot den unaturlige rekkefølgen hvor foreldre sørger over sine barns død. Under disse begravelserne spør nesten alle foreldre: «Skulle det ikke ha vært meg?»

Det kan være like tungt å sørge over fysisk død som å være vitne til åndelig forfall. Hvor mange foreldre har vel ikke vært fortvilet fordi barna har vært fanget av stoffmisbruk, pornografi eller ungdommelig likegyldighet? Uansett må vi lære å stole på Herren og hans godhet og kjærlighet, også når ting ikke ender så lykkelig som de gjorde i fortellingene ovenfor. Ellen White måtte begrave to barn, enda hun var profet. Vår verden er et hardt sted, men Gud er en kjærlig Gud, og den sannheten må vi klamre oss til uansett.

EN FRYKTELIG ADVARSEL

Analyser disse tekstene: **Matt 11,25.26; 18,1–6; 10–14**. Hva kan vi lære av fortellingene, ikke bare om barn, men om tro generelt? Tenk på hvor hard Jesu advarsel var. Hvorfor skal vi skjelve for den?

Det er en ekthet ved barn som Jesus ofte appellerte til når han beskrev sitt rike. Deres ydmykhet, avhengighet, og uskyld fanger på en måte kjernen i kristenlivet. Vi burde lengte etter disse egenskapene når vi lever vår tro.

De som gjør folk til disipler i vår tid, må lære en annen lekse: Barn behøver aldri å legge av seg sin barnlige avhengighet. Med en god oppdragelse kan de ta med seg sin tillitsfulle uskyld inn i voksenlivet. Etter som barna blir eldre, vil de selvsagt stille spørsmål, de vil ha tvil og ubesvarte spørsmål og ting å slåss med, som resten av oss. Men barnlig tro blir aldri umoderne. Vi bør gjøre alt vi kan for å innpode i barna kunnskapen om Gud og hans kjærlighet. Ingenting kan gjøre dette mer effektivt enn å vise denne kjærligheten i vårt liv, med vennlighet, medfølelse og omsorg. Vi kan preke så mye vi vil, men den beste måten å gjøre barn til disipler på, er å leve Guds kjærlighet i vårt liv.

I kald og skarp kontrast kan kriminelle handlinger mot barn, spesielt innenfor menighetens rammer, ødelegge deres tillit til menigheten og som regel også menighetens Gud. Tenk for en vrede som *må* vente dem som begår slike handlinger, og dem som beskytter gjerningsmennene. Kristus og hans budskap vekker tillit og tro. Hvordan kan en menneskelig organisasjon våge å sette barnlig tro på spill med manglende årvåkenhet?

Hva gjør din menighet, ikke bare for å ta seg av barna, men for å sørge for at de er beskyttet på alle mulige måter? Tenk hva det innebærer når Jesus sa at deres engler i himmelen «alltid ser min himmelske Fars ansikt» (Matt 18,10). Hvorfor burde dette få enhver som skader et barn til å skjelve?

LA DE SMÅ BARN

Les Mark 10,13–16. Hvordan legger det at Jesus tar imot barna, til rette for at de tar imot ham? Hvordan bør man forstå irettesettelsen av disiplene? Hva må denne historien lære oss om hvordan vi skal forholde oss til barn?

Jesu disipler var velmenende, men uvitende. De prøvde å verne om hans verdifulle tid, så han skulle ha krefter til «viktigere» ting. De misforsto hva Jesus ville de skulle vite.

Tenk å bli forlatt av sure voksne bare for å bli omfavnet av en kjærlig og omsorgsfull Jesus. Det er ikke rart at de omfavnet ham. I denne historien får vi et uvurderlig eksempel på hvordan barn bør behandles av dem som vil gjøre mennesker til disipler.

«I de barn som ble ført til Jesus, så han de menn og kvinner som skulle bli arvinger til hans nåde og borgere i hans rike. Noen av dem ville bli martyrer for hans skyld. Han visste at disse barna langt lettere ville lytte til ham og ta imot ham som sin frelser enn voksne mennesker som i mange tilfeller ville være verdenskloke og hardhjertet. Når han underviste barna, stilte han seg på deres nivå. Han som var himmelens majestet, holdt seg ikke for god til å svare på deres spørsmål. Hans undervisning var så enkel at barn kunne forstå den. I deres sinn plantet han sannhetens frø, så de senere i livet ville vokse opp og bære frukt til evig liv.» – *Alfa og Omega*, bind 5, side 69–72 [DA 512–515].

Hvor ofte har vi ikke møtt mennesker som lider under så mye smerte, uro og hjertesorg over ting som har skjedd med dem i barndommen? Hva kan dette lære oss om hvor veldig forsiktig, og med hvor mye bønn og kjærlighet vi skal behandle barn?

VIDERE STUDIUM

Les «Jesus og barna» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 68–73 [DA 511–517], «I sitt tempel», samme, side 140–152 [DA 589–600], «Bibelkunnskap og bibelstudium» i *Utdanning for livet*, side 99–103 [Ed 185–192] og «Baptism», side 93–95 i *Testimonies for the Church*, bind 6.

«Fremdeles er det sant at barna er de som er mest mottagelige for evangeliet. Deres sinn er åpent for guddommelig innflytelse, og de tar også godt vare på det de lærer. Små barn kan være kristne og eie en erfaring som er i samsvar med deres alder. De trenger å bli opplært i åndelige spørsmål. Foreldrene bør la dem dra nytte av alt som er positivt, så de kan danne en karakter lik Kristi karakter.

Fedre og mødre bør betrakte sine barn som yngre medlemmer av Herrens familie som er blitt betrodd dem for at de skal oppdra dem for himmelen. Det vi selv lærer av Kristus, bør vi gi videre til våre barn etter hvert som de kan ta imot det, og litt etter litt gi dem innblikk i storheten i de himmelske grunnsetninger.» –*Alfa og Omega*, bind 5, side 69–70 [DA 515].

Spørsmål til drøftelse

1. Hvorfor tror du det er sant at mange som tar imot Kristus, gjør det i yngre alder heller enn når de blir eldre? Skeptikere kan si at det er fordi de er for naive og uvitende til å innse hvor dumt det er. Men kan det ikke være fordi de ennå ikke er så herdet og fylt av kynisme og skepsis som mange voksne? Altså at deres uskyld og åpenhet gjør dem mer mottakelige for Den hellige ånds tilskyndelser. Snakk om dette.
2. Hvordan kan dagens menighet organiseres så den blir mer Kristus-lik i sin appell til barn? Hvordan kan medlemmene vise større vennlighet mot ungdom som eksperimenterer med bisarre moter, sær musikk og iblant en merkelig oppførsel? Hvordan kan menigheten bli mer energisk og dermed tiltrekke seg aktiv ungdom?
3. Hva kan medlemmene gjøre for å forberede seg på å ta imot interesserte ungdommer som ønsker å bli døpt og overgi seg til et nytt liv i Kristus?
4. Tenk mer på det som kjennetegnet barna og fikk Jesus til å si: «Uten at dere vender om og blir som barn, kommer dere ikke inn i himmelriket» (*Matt 18,3*). Hva betyr denne teksten? Og hva betyr den ikke?

25. januar

JEAN PAULS GLEDE

Jean Paul, Senegal

Jean Paul var lei seg. De andre barna unngikk ham. Friminuttene var verst. Han elsket fotball, men fikk ikke være med, for han hadde polio og satt i rullestol.

Skolen tok kontakt med foreldrene og sa at han ikke kunne fortsette, på grunn av trap-pene. De prøvde flere skoler, men ingen ville ta ham. Så var det noen som foreslo en liten adventistiskole. Den var ikke like fin som de andre, men de ble tatt pent imot. Rektor viste dem rundt.

Da de kom tilbake til kontoret, sa Jean Pauls far: "Gutten vår er intelligent, men han kan ikke gå. Han må bruke rullestol, for han har hatt polio." Foreldrene fryktet det verste, men rektor bare smilte:

"Kan han komme på mandag og hilse på barna?" spurte han. "Det ordner seg nok."

Rektor tok imot dem og presenterte Jean Paul for elevene. Læreren viste ham hvor han kunne sitte, og elevene sa: "Velkommen!"

Da det ble friminutt, satte barna på dør. Jean Paul så at en av elevene la en trebit under døren så han kunne komme gjennom med rullestolen.

Ute i skolegården skulle de spille fotball. "Liker du fotball?" spurte læreren. "Ja, jeg er målmann," sa Jean Paul.

Læreren ropte på Omar og spurte om laget hans trengte målmann. "Så klart," sa Omar og skjøv rullestolen nærmere målet. Jean Paul gled ned på bakken. Og han var rask. Han klarte å forhindre flere mål ved å ta ballen eller snu kroppen så den ikke gikk inn.

Jean Paul er glad for skolen. Elevene lar ham være med på gruppearbeid og lek og moro. Bare noen få er fra adventisthjem. De fleste er muslimer. Men de lærer å tjene Gud og respektere hverandre.

Offæret 13. sabbat går til å bygge flere klasserom ved skolen. Og barneofferet går til å kjøpe bøker til et bibliotek, så alle kan få lese mer om Gud.

- Senegal er det vestligste landet i Afrika. Hovedstaden heter Dakar.
- Landet har et varmt klima, med en regntid og en tørr tid.
- Fransk er offisielt språk, men nesten alle taler minst ett afrikansk språk.
- 94 prosent er muslimer.

Å gjøre syke til disipler

Bakgrunnsstoff

Jes 53,4; Matt 8,17; Mark 2,1–12; Fil 4,4–9; 1 Joh 3,20–22; Joh 11,37–44.

Minnevers

«Store folkemengder kom til ham, og de hadde med seg lamme, uføre, blinde, stumme og mange andre. De la dem ned for føttene hans, og han helbredet dem. Folk undret seg da de så stumme tale, uføre bli friske, lamme gå og blinde se. Og de lovpriste Israels Gud» (Matt 15,30.31).

«I løpet av de årene han tjente menneskene, brukte han mer tid til å helbrede syke enn å preke. De miraklene han utførte, bekrefter sannheten i hans ord om at han ikke var kommet for å ødelegge, men å frelse. Hvor han enn dro, var nyhetene om hans godhet allerede kommet før ham. Når han forlot et sted, kunne de som hadde fått del i hans omsorg, juble over at de var blitt friske, og de kunne prøve ut sine nye krefter. Store menneskemasser kom til for å høre fra deres egen munn hva Herren hadde gjort for dem. Hans stemme var den aller første mange overhodet hørte, hans ansikt det første de fikk se. Hvorfor skulle de ikke elske Jesus og prise ham? Når han vandret gjennom byer og landsbyer, var han som en elv som spredte liv og glede omkring seg.» – *Helse og livsglede*, side 14–15 [MH 19].

DEN HELBREDEDE MESSIAS

Les Jes 53,4; Matt 8,17 og Joh 9,1–3. Hvordan skal vi forstå disse tekstene? Hvilke spørsmål tar de opp? Hvilket håp gir de?

I oldtiden ble sykdom betraktet som et resultat av syndige handlinger. Og hvem har ikke til tider, også i vår tid, lurt på om sykdom ikke var straff for synd? Jobs venner antydte at hans ulykker, blant annet sykdom, kom av skjulte feil. Altså at det skyldtes hans syndighet. Og Jesu disipler trodde blindhet var straff for synd. Hvis det var riktig, trengte ikke sykdommen diagnose eller behandling, men soning. Matteus viser til Jesajas messianske profeti, og sier at Jesus oppfylte denne forutsigelsen og at helbredelse er å finne hos ham.

Forskjellige hedenske tradisjoner hadde guddommer som kunne helbrede, men ingen antydte at gudene faktisk tok skrøpeligheiene på seg. Jesaja forutsa en frelser som ville ta våre sykdommer og vår syndighet. I andre religioner fantes det stedfortredende soning for kongelige. Stedfortredere ble ofret i kongens sted for å tilfredsstille guddommens vrede mot en konge og dermed overføre straff for ondskap fra ett individ til et annet. Men ingen steder hadde tradisjon for at konger døde i stedet for sine undersåtter.

Men det er akkurat hva Jesaja profeterte, og Matteus bekreftet: himmelens konge lider under menneskelige sykdommer.

Jesus var klar over at hans oppgave var både å forkynne og å helbrede de sønderknuste (*Luk 4,17–19*). Han tiltrakk seg mange ved den kraften som strømmet fra hans kjærlighet og personlighet. Andre fulgte ham fordi de beundret hans enkle og tydelige taler. Atter andre ble disipler på grunn av hans behandling av de fattige. Men mange fulgte Jesus fordi han hadde rørt ved dem og helbredet deres tretthet og motløshet.

Alle har erfart at noe har gått i stykker for dem. Hvordan kan vi lære å gjøre andre til disipler ved å vise omsorg for dem i deres nød? Vi har jo også vært nedbøyd og motløse.

HELBREDE KROPPEN

Les Mark 2,1–12. Hva kan vi lære om sammenhengen mellom fysisk sykdom og syndighet? Og hvilke lærdommer bør vi *ikke* utlede fra denne historien?

I motsetning til Bibelen skiller gammel gresk filosofi mellom den åndelige (sjelen) og den fysiske (kroppen) siden av menneskets eksistens. I tro på at sjelen var udødelig, nedtonet mange grekere kroppens betydning. Fordi kroppen var timelig og forfalt etter hvert, ble den betraktet som mindre verdifull enn sjelen, som skulle bestå.

I en av antikkens best kjente tekster viser Platon hvordan hans lærer Sokrates, som står i ferd med å møte døden, i sin veltalenhet legger ut om hvor fordervet og ond kroppen er, og at når han dør, vil hans udødelige sjel endelig være fri til å gjøre alt det kroppen har hindret den i å gjøre.

Bibelen lærer noe helt annet. Menneskekroppen er Guds skaperverk (*Sal 139,14*). Dessuten er ikke kroppen atskilt fra sjelen. Kropp, sinn og ånd er bare ulike sider av menneskets personlighet, ikke selvstendige enheter. Derfor vil alt som påvirker kroppen, også påvirke sinnet og ånden. Når Jesus helbredet, var han ikke først og fremst opptatt av å utrydde kreft eller kurere hjertesykdom, han forvandlet menneskets fysiske, mentale og åndelige erfaring.

Jesus helbredet mer enn bare kroppen. Han helbredet hele mennesket. For fysisk helse er uatskillelig fra åndelig helse. Via fysisk helbredelse bidro han til åndelig forvandling. Det var også noe av hensikten. For hvorfor helbrede folk som i det lange løp uansett skal dø og bli evig utsettlet ved tidens ende?

Selv om sykdom kan skyldes syndige handlinger, blir folk, også spedbarn, ofte syke uten annen klar grunn enn at vi lever i en fallen verden. Hvorfor er det så viktig å ha denne triste sannheten i bakhodet når du hjelper noen som er syke eller har det vondt fordi en av deres kjære er syk?

HELBREDE KROPP OG SINN

Jesus gjorde folk til disipler ved hjelp av fysisk helbredelse og psykisk oppreisning. Hans pasienter hadde ofte både psykiske og fysiske sykdommer. Fysisk helbredelse var aldri et mål i seg selv. Det endelige målet var alltid livet som disippel. Helbredelse kan gi tjue, femti, kanskje syttifem gode år. Den som var disippel, kunne se fram til *evig* liv med Kristus.

Den besatte fra Gerasener-landet tryglet Jesus om å få følge ham (Luk 8,26–39). Men Jesus ga ham i oppgave å fortelle evangeliet til sin familie og sine naboer. Etter å ha blitt reddet så mirakuløst, kunne han være et stort vitne for Jesus.

Studer Matt 6,19–34; 1 Pet 5,7; 2 Kor 4,7–10; Fil 4,4–9 og 1 Joh 3,20–22. Hvordan kan prinsippene i disse versene lindre den angst, skyld og skam som ligger til grunn for mange psykiske lidelser?

Fysisk sykdom skyldes iblant noe psykisk. Forholdet mellom sinn og kropp er velkjent innen legevitenenskapen. Angst kan gi mageproblemer. Bekymringer gir søvnforstyrrelser. Ustyrlig sinne kan bidra til hjertesykdommer. Undervisning om psykiske helseprinsipper bør fremheve betydningen av å stole på Gud på en måte som stimulerer til åndelig engasjement og engasjement som disipler.

«Hver dag har sine byrder, sine bekymringer og sine plager, og hvor lett faller det ikke for oss å tale om våre vanskeligheter og prøvelser når vi treffer hverandre. Så mange bekymringer melder seg, vi nærer så stor frykt og gir uttrykk for så mye engstelse at man skulle tro vi ikke hadde en medlidende og kjærlig frelser som er villig til å høre på alle våre spørsmål og til å gi oss hjelp hver gang vi har behov for det.» – *Veien til Kristus*, side 145–146 [SC 121].

Selv om en vandring med Herren ikke garanterer oss god helse, er det ingen tvil om at den fred i sinnet som kommer av å kjenne Herren, kan ha positiv innvirkning på oss, også fysisk. Hvordan kan vi rent praktisk anvende prinsippene i dagens lekse på oss selv, særlig hvis vi har anlegg for bekymringer?

OPPSTANDELSEN OG LIVET

Hvor stort håp finner vi i disse versene i en verden hvor døden alltid får siste ordet, i hvert fall inntil i dag? *Luk 7,11–17; Mark 5,21–43; Joh 11,37–44.*

Politikere, underholdningsartister og idrettsutøvere må tilby noe for å skape interesse. Politikere bruker populistisk retorikk og urealistiske løfter. Underholdningsbransjen utnytter sine muligheter til å skape følelser og få publikum til å identifisere seg med dem. Idrettsutøvere imponerer folkemassene med sine fysiske ferdigheter. Misunnelige tilskuere følger med og skulle ønske de var like dyktige.

Hva tilbyr Jesus? Redusert arbeidsledighet? Tykkere lommebok? Forbausende god ballbehandling? Fantastisk stemmeprakt? Tåredryppende forestillinger? Jesus tilbyr noe ingen andre kan tilby: evig liv i en ny verden.

Mens TV-kanalene fornærmer vår intelligens med sine for godt til å være sant-tilbud, trumfer Jesus tilsynelatende deres tilbud med sitt tilbud: evig liv helt gratis og helt uten portokostnader! Skeptikerne ville utvilsomt spotte et så enestående tilbud. Konkurrentene ville produsere billige etterligninger, som Satans uødelige sjel. Potensielle kjøpere ville undersøke påstandene med stor forsiktighet. Så Jesus ga tre kjente demonstrasjoner som setter skeptikerne på plass, avslører etterligninger og tilfredsstillende ekte søkende. Jairus' datter, enkens sønn, og til slutt Lasarus viste at dette for godt til å være sant-tilbudet, var ekte. Sykdom og ulykker kunne nok få overtaket til å begynne med, men det evige liv skulle seire til slutt. Helbredelsen ville ikke skje hver gang noen ba om den, men evig liv var løftet til alle som tok Jesus som sin frelser.

Det er det samme med oss i dag. Mange ganger får vi ikke den helbredelsen vi ønsker på den måten vi vil. Folk lider, ofte i årevis, under invalidiserende og smertefulle sykdommer som ikke blir helbredet. Noen ganger blir det verre. Andre dør av sykdom, til tross for at de blir salvet og bedt for. Vi har ingen svar på hvorfor noen blir helbredet, andre ikke.

Men vi har noe som er bedre enn en mirakuløs helbredelse: Løftet om oppstandelsen til evig liv på ved tidens ende, når Jesus kommer og «Den høyestes hellige skal motta kongeriket og beholde det til evig tid, i evigheters evighet» (*Dan 7,18*).

Hvorfor er dette løftet – løftet om evig liv – så viktig for oss? Hvor ville vi vært uten det? Kan vi håpe noe som helst uten dette løftet?

KRISTI ARV SOM HELBREDER

Slå opp til Apg 3,1–19; 5,12–16; 9,36–42; 20,7–10; 1 Kor 12,7–9.28–31 og Jak 5,13–16. Hva bør helbredelsens tjeneste i den nytestamentlige menighet bety for moderne kristne?

Det første århundres disipler ble førstehånds vitner til at Kristi løfte om å få se «større gjerninger enn dette», ble oppfylt (*Joh 1,50, sammenlign Joh 5,20; 14,12*). Mirakuløse helbredelser og oppstandelser som var en del av de mest fremtredende disiplenes tjeneste. Disse hendelsene hadde mye å si for den første menighets vekst. Guds evige tilstedeværelse, som ble bekreftet av mirakuløse helbredelser, påvirket tusener av religiøse ledere til å ta imot Kristus. Tilhengerne deres fulgte ofte med.

Noen ganger misforsto nye disipler Guds hensikt. Simon forsøkte å kjøpe mirakuløs kraft og avslørte sine egoistiske hensikter (*Apg 8,9–25*). Men de fleste så at betydningen av de mirakuløse undergjeringene besto i at de åpenbarte Guds nærvær blant dem. Disse eksemplene på guddomskraft beviste at Gud var til og at han var verdig deres lovsang.

Selv om Kristus hadde vendt tilbake til himmelen, fulgte massene ham fremdeles gjennom disiplenes arbeid. De fremmet Jesu visjon og misjon i verden.

Å bli frisk igjen, var et stadig behov, og en helbredende tjeneste var en kontinuerlig del av menighetens oppdrag. Helbredelse ble regnet blant de åndelige gaver. Skriften inneholder instruksjoner for dem som formidler Guds helbredende nåde til mennesker som er rammet av sykdom. Disse gavene skulle være til nytte for de troende fram til Kristi gjenkomst. Kirkehistorien forteller om kirkens helbredende virksomhet i mange tidsperioder. Å lindre menneskelig lidelse var en viktig grunn. Andre betraktet helbredelsen som det første skrittet mot å bli kjent med hele evangeliet.

VIDERE STUDIUM

Les Luk 18,35–43; 13,10–17; 14,1–6; Joh 6,1.2; Mark 6,5–7; 6,54–56; 7,31–37; 8,22–26; Matt 8,1–19; 12,15–23. «Et eksempel for oss» i *Helse og livsglede*, side 13–20 [MH 17–28], og «Når sjelen blir helbredet», samme, side 52–65 [MH 73–94], «The Divine Plan in the Medical Missionary Work», side 25–29 i *Medical Ministry*.

«Den lamme fant hos Jesus helbredelse for både kropp og sjel. Før han kunne lære å sette pris på et sunt legeme, trengte han en sunn sjel. Før Kristus kunne helbrede mannen for den fysiske sykdommen, måtte han gi sinnet lindring og rense sjelen for synd. Dette er en lekse vi ikke må hoppe over. I dag finnes det tusener som lider av fysiske sykdommer, men som i likhet med den lamme mannen lengter etter å høre budskapet: 'Dine synder er deg forlatt.' En byrde av synd, med all den uro og umettete lengsler dette innebærer, danner grunnlaget for deres sykdommer. De finner ingen lindring før de kommer til ham som kan lege sjelen. Den fred som bare han kan gi, vil bringe sjelen ny styrke og legemet ny helse. ...

Hjemme hos dem lamme var det stor glede da han kom tilbake til familien med den samme båren under armen som han kort tid i forveien ganske langsomt var blitt brakt bort på. ... Glede og takk steg opp fra dette hjemmet, og Gud ble forherliget gjennom sin Sønn, som hadde latt den håpløse få håpet igjen og den slagne sin styrke tilbake. Denne mannen og familien hans var nå beredt til å gi sitt liv for Jesus.» – *Helse og livsglede*, side 54–56 [MH 77, 79].

Spørsmål til drøftelse

1. Hvordan kan helsearbeidet åpne hjerter og sinn som ellers er lukket for evangeliet? Hvordan kan vi vokte oss mot den feilen det er å tro at helbredelse er et mål i seg selv?
2. Hvordan kan menigheter som ikke er knyttet til noe sykehus, delta i helsearbeidet? Hvordan kan de som er engasjert i helsearbeidet, unngå at folk forbinder dem med såkalte healere?
3. Hva skal man si til potensielle disipler som leser om helbredelser i Bibelen og kommer til våre kirker og sykehus på jakt etter en helbredelse som ikke inntreffer? Hva kan vi svare dem? Hvilke svar har vi for oss selv når vi prøver å forstå dette? Hvilke svar gir Bibelen som kan hjelpe oss i slike tider?

1. februar

ÅNDEDANSEREN

Daniel, Benin

Bestemor var voodoo-prest, og mor tok over etter henne. Far tilba også voodoo. Jeg har sett mange av deres seremonier.

Far tilba de dødes ånder. Jeg skulle følge mine foreldre i voodoo. Far lærte meg opp, han forklarte at ”spøkelsene” som danser under seremoniene, bare er menn eller gutter. Hvis jeg danset godt, ville folk gi meg penger, sa han. ”Men vær forsiktig, for andre blir misunnelige og vil prøve å drepe deg.”

En gang danset gruppen vår under en seremoni. Vi danset godt, og jeg fikk riktig mye penger. Jeg merket ikke at noen var sjalu på meg, men da jeg gikk hjem, var jeg uvel. Noen dager senere hovnet beina mine opp og gjorde vondt. Far var sikker på at noen hadde satt en forbannelse på meg. Jeg gikk til en voodoo-prest, som behandlet meg. Men jeg bestemte meg for å slutte med djeveldansen, og det fort.

Jeg hadde hørt om Jesus, men jeg lo av de kristne. Men etter å ha sett døden i hvitøyet, ville jeg ikke le av noen gud. Så jeg lo ikke av evangelisten som jeg gikk og hørte på. Det var som han talte direkte til meg. Da pastoren ba folk oppgi sine guder og overgi seg til Gud, reiste jeg meg. Jeg ville bli Guds tjener.

Jeg sa ikke noe om beslutningen hjemme. Jeg studerte Bibelen videre, og da jeg var klar, dro jeg langt bort og ble døpt.

Kort tid etter dåpen ba far meg om å bli med på en stor åndefestival. Jeg nektet, og sa jeg hadde funnet en kraft som var sterkere. Det var en utfordring til far og åndedanserne. Da jeg ikke møtte til øvelse i bushen, kom noen og minnet meg på det. Da jeg sa nei, tok de meg med mot min vilje.

På dansestedet ble jeg tvunget til å drikke noe og mistet bevisstheten. Jeg våknet ikke før dagen etter. De ville jeg skulle danse, men jeg kunne ikke engang stå oppreist. Far fikk dem til å la meg være i fred. Jeg sov gjennom hele åndeseremonien.

Etter at den var ferdig, minnet far meg om at jeg hadde lovet aldri å fortelle noen hva som skjedde under dansen. En venn kom og sa jeg måtte forlate stedet eller dø. Jeg har aldri vært der igjen.

Jeg var 18 år og pengelens, med bare 3-4 års skolegang. Men Gud passet på meg, og jeg lærte et yrke så jeg klarer meg.

Å gjøre «ordinære» mennesker til disipler

Bakgrunnsstoff

Luk 2,21–28; Matt 15,32–39; Matt 16,13–17; Luk 12,6.7; 13,1–5; Jak 2,1–9.

Minnevers

«En gang han gikk langs Galileasjøen, fikk han se Simon og Andreas, bror til Simon. De holdt på å kaste net i sjøen, for de var fiskere. Jesus sa til dem: 'Kom og følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere!' Straks lot de garnet ligge og fulgte ham.» (Mark 1,16–18).

Kristi død viste at alle er syndere og trenger Guds nåde. I lys av korset smuldrer etniske, politiske, økonomiske og sosiale barrierer bort. Iblant glemmer vi dette i vår forkynnelse, og satser spesielt på å vinne dem som kan kalles 'hederlige' eller 'store' i verdens øyne.

Men ikke Jesus. Han så meningsløsheten og tomheten i verdslig storhet og ære. I mange tilfeller var det de mest 'vellykkede' menneskene – de godt plasserte fariseerne, de rike saddukeerne, og den romerske overklassen – som plaget ham mest. I motsetning til 'vanlige' mennesker – snekkere, fiskere, bønder, husmødre, gjetere, soldater og tjenere – som flokket seg om ham og omfavnet ham.

SPED BEGYNNELSE

Les Luk 2,21–28; Mark 6,2–4 og 3 Mos 12,8. Hva sier disse versene om den samfunnsklassen Jesus ble født inn i? Hvordan kan den klassen ha påvirket hans virke?

Josef og Marias syndoffer viste at de var fattige. Denne tradisjonen hadde sitt utgangspunkt i loven som er nedtegnet i 3 Mos 12,8, og den krevde at et lam skulle anvendes ved dette offeret. Men det ble gjort et unntak for de fattige. De kunne ofre duer i stedet. Så helt fra starten, da han ble født i en stall, og til det offeret foreldrene brakte, hørte Jesus hjemme hos fattige og 'vanlige' mennesker. Arkeologiske bevis tyder også på at Nasaret, der Jesus vokste opp, var en relativt fattig og ubetydelig by. Og selv om snekring er et hederlig nok håndverk, ga det ham absolutt ikke noen særlig status.

«Jesu foreldre var fattige mennesker som var avhengige av sitt daglige slit. Han var fortrolig med fattigdom, selvfornektelse og savn. Dette ble til beskyttelse for ham. I hans virksomme liv var det ingen ledige øyeblikk som innbød til fristelse. Ingen formålsløse timer åpnet veien for dårlig selskap. Så langt det var mulig, stengte han døren for fristeren. Hverken vinning eller fornøyelse, bifall eller klander kunne bevege ham til å samtykke i en uriktig handling. Han hadde klokskap til å oppdage det som var ondt, og styrke til å stå imot det onde.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 52–53 [DA 72].

Skaperen av alt som er skapt (se Joh 1,1–3), trådte inn i menneskeheten, ikke bare som et menneske, et spedbarn, som ville ha vært forbausende nok, men i hjemmet til en ganske fattig familie! Hva skal man si til noe så utrolig?

FORVANDLING AV DET «ORDINÆRE»

Les Joh 2,1–11 og Matt 15,32–39. Hvordan brukte Jesus enkle, dagligdagse ønsker og behov til å gjøre folk til disipler og forandre liv?

'Ordinære' mennesker har naturlige fysiske, følelsesmessige og sosiale ønsker. De vil ha mat, vennskap og mening med livet. Jesus forsto dette og satte seg i sosiale situasjoner som ga muligheter til å nå folk via disse allmenne ønskene.

Enten Jesus forvandlet vann til ugjæret vin eller omskolerte fiskere til predikanter (*Mark 1,16–18*), spesialiserte han seg på å forvandle det ordinære til det ekstraordinære. Tilskuerne spurte ofte etter Jesu rett til å gjøre ting (*Mark 6,3*). De var skeptiske fordi han ikke talte stort om seg selv. De lengtet etter det ekstraordinære og overså det de syntes var ordinært. Det kan ha kostet dem evigheten.

Jesus oppsøkte ofte mennesker som ble betraktet som ordinære fordi de ikke var selvtilstrekkelige, men villige til å stole på Gud for å lykkes. Folk som beundrer sine egne talenter, evner og prestasjoner, er ofte ute av stand til å føle behov for noe større enn seg selv. Mange av Kristi samtidige hadde akademisk kunnskap, sosial rang eller materiell rikdom. Likevel er de for lengst glemt. Men vi husker ennå ordinære mennesker – bønder, fiskere, snekkere, gjetere, pottemakere, husmødre, hushjelper. For de ble forvandlet til ekstraordinære vitner for Kristus.

Vi har lett for å bli betatt av de vellykkede og rike, ikke sant? Ser du denne holdningen hos deg selv? Hvordan kan du lære å se verdi i alle mennesker, uavhengig av status, berømmelse eller rikdom?

EN UFULLKOMMEN FISKER BLIR KALT

I Det nye testamentet skiller Peter seg ut som en av de fremste disiplene. Faktisk ble han en av de mest innflytelsesrike personene *i menneskehetens historie*. Er det ikke å forvandle det «vanlige» til det ekstraordinære?

Les versene nedenfor. Hvordan hjelper de oss å forstå hvordan Peter ble den han var?

Luk 5,1–11. Hva sa Peter som viste at han var klar over sitt behov for Jesus? Hvorfor er denne egenskapen så viktig?

Matt 16,13–17. Hva sier disse versene om Peters åpenhet for Den hellige ånd?

Matt 26,75. Hva sier teksten om Peter og hvordan Gud kunne bruke ham?

Jesus var utvilsomt mye sammen med Peter, og Peter hadde mange store opplevelser med sin Herre. Selv om han bare var en «vanlig» fisker, med massevis av feil, ble han i løpet av sin tid sammen med Jesus radikalt omvendt – også etter å ha gjort alvorlige feil, som det å fornekte Frelseren tre ganger, slik Jesus hadde forutsagt.

Fra det øyeblikket Peter først fikk et glimt av Jesus, var han klar over sine feil og innrømmet dem. Derfor kunne Jesus, som var tålmodig og overbærende, forvandle hans mangelfulle karakter slik at han kunne være med til å forandre historien.

Hvorfor må vi være forsiktige med å dømme dem vi kanskje tror ikke lar seg frelse? Hvorfor er det så lett å gjøre dette?

HIMMELENS SKALA

En evangelist kan kanskje være stolt av hvor mange fra den finere overklassen som kommer på hans seminarer. Gleder han seg også over oppmøtet til de mer 'vanlige' menneskene? For Jesus var fremmed for klasseforskjeller, ingen var «vanlig», alle var et unntak. Det er ikke til å undres over at han nådde massene med ordinære illustrasjoner og enkel tale. Ingenting ved hans væremåte antydte at han overså noen. De som vil skape disipler i vår tid, må også passe seg så de ikke gir inntrykk av å sette noen høyere enn andre.

Les Luk 12,6.7; 13,1–5; Matt 6,25–30. Hva sier disse tekstene om den enkeltes verdi? Selvfølgelig er det lett for oss å si at vi tror dette, men hvordan kan vi gjøre oss skyldige i den form for ulikhet som korset har utryddet for alltid?

De billigste fuglene på torget var spurver. Man kunne få to for en *assarion*, den minste, minst verdifulle koppermynten. Likevel ble ikke ordinære, ubetydelige spurver glemt i himmelen.

Hvor mye mer er ikke dette tilfelle med mennesker, som Jesus døde for? Han døde for oss, ikke for fuglene. Korset avslører hvert menneskes «uendelige verdi», uavhengig av hans eller hennes status i livet, en status som ofte ikke er annet enn en menneskelig forestilling ut fra kriterier som er meningsløse i himmelen, eller i strid med himmelens prinsipper.

Ellen White skrev at «Kristus ville dø for en eneste sjel, slik at denne kunne leve gjennom evige tider.» – *Testimonies for the Church*, bind 8, side 73. En sjel! Tenk på hva denne utrolige tanken innebærer. Hva bør dette få å si for vårt syn, ikke bare på andre, men også oss selv?

ET KLASSELØST SAMFUNN

Noe av det beste ved urmenigheten var fraværet av sosiale klasseskiller. Skilleveggene smuldret under evangeliets vekt. Vanlige mennesker seiret i Kristus. Han forvandlet det ordinære til det ekstraordinære. Snekkere, tollere, steinhoggere, dronninger, hushjelper, prester, grekere, romere, menn, kvinner, rike og fattige, alle ble likestilt i Jesu nåderike. I virkeligheten skulle kirken være et klassesløst samfunn.

Hva lærer disse tekstene om vår felles menneskelighet? Tatt i betraktning de kulturelle forskjellene, også blant Bibelens forfattere: Hvorfor var det kanskje ikke så lett for dem å forstå denne viktige tanken?

Gal 3,28.29 _____

_____

Jak 2,1–9 _____

_____

1 Pet 1,17; 2,9 _____

_____

1 Joh 3,16–19 _____

_____

Les Apg 2,43–47; 4,32–37. Hvordan anvendte de første kristne prinsippet om at Gud tar imot alle? Hvordan førte tanken om at Gud elsker alminnelige mennesker, til urmenighetens eksplosive vekst? Samtidig må vi spørre oss selv: I hvilken grad anvender vi, både individuelt og kollektivt, disse prinsippene på den måten vi arbeider for verden? Hva hindrer oss i å gjøre det bedre på dette viktige området?

_____

_____

VIDERE STUDIUM

Les «Livsverket» i *Utdanning for livet*, side 143–148 [Ed 262–271] og «Laboring for the Middle Class», side 564–566 i *Evangelism*.

«Vi står overfor den siste fasen i evangeliets arbeid, og store oppgaver venter på å bli utført. Mer enn noen gang tidligere gjelder det å finne hjelpere blant vanlige mennesker. Mesteren vil kalle både unge og gamle fra åkrene, vingårdene og fabrikkene og sende dem ut for å forkynne hans budskap. Mange av dem har lite skolegang, men Kristus ser at de har evner som vil sette dem i stand til å fylle den oppgaven han gir dem. Hvis de legger sitt hjerte i arbeidet og fortsetter å være lærevillige, vil han utruste dem til å arbeide for ham» – *Utdanning for livet*, side 147 [Ed 269, 270].

Spørsmål til drøftelse

1. **Hvorfor var Jesus så dyktig til å gjøre vanlige mennesker til disipler? Hvorfor ble ikke budskapet hans like lett mottatt blant de rike og samfunnstoppene? Hvordan kan Jesu beskjedne bakgrunn ha bidratt til at han var i stand til å nå vanlige menneskers hjerte og sinn? Ville det vært mulig hvis han var født som prins eller en velstående jordeier?**
2. **Les 1 Kor 1,26–29 sammen. Hva er de viktigste punktene? Les nøye Paulus' ord om at «det som i verdens øyne er svakt, det utvalgte Gud for å gjøre det sterke til skamme.» Hvordan skal vi forstå dette? Hvordan avslører disse versene hvor forvrengt verdens veier er? Hvordan kan vi passe oss så vi ikke blir fanget av en slik livsstil?**
3. **Hvordan kan bibelgruppene våre bli mer brukervennlige for vanlige mennesker? Hvordan vil det påvirke valget av bibeloversettelser? Hvorfor bør de som vil skape disipler, konsentrere seg om praktiske emner heller enn teoretiske, særlig når man prøver å nå mennesker som har det vondt og trenger hjelp?**

8. februar

ET LYS I LANDSBYEN

Simon Djossou, Benin

Landsbyens barn hadde en farlig skolevei til Parakou, midt i Benin. Når store lastebiler tordnet forbi, måtte skolebarna ned i grøften. Foreldrene var redde for å sende barna av sted til skolen, og enda reddere når de hørte sirener, for tungtrafikken gjorde veien veldig farlig.

Høvdingen og stammerådet hadde drøftet skolesituasjonen mange ganger. Så fikk høvdingen en idé: Hva om han ga et av sine landområder til en organisasjon som kunne bygge skole der? Med en skole like ved kunne barna fullføre skolegangen og ha bedre fremtidsutsikter. Hvem skulle de betro seg til? De visste ikke at Gud alt var virksom.

Det finnes ikke en eneste adventistiskole i Benin, men lederne ønsket å åpne en skole, og de fikk en byrde for området rundt Parakou. Og gjett hvor Gud førte dem? Til den tomten som høvdingen hadde satt av.

Hele landsbyen fryder seg over at det skal bygges skole på tomten. De vet at det blir en kristen skole og gleder seg til adventistlærerne kommer. De vil ha en skole med innlagt elektrisitet så den kan bli "et lys i mørket" for dem.

Det er gravd brønn, og de seks første klasserommene er påbegynt. Enda seks skal bygges snarest mulig. Det skal også bygges en klinikk på den fine tomten.

Offeret 13. sabbat skal bidra til å bygge en ny skole i Parakou. Takk for at dere hjelper med å få reist den første adventistiskolen i Benin. Det er et historisk prosjekt.

Simon Djossou er pastor i adventkirken i Parakou. Han har samarbeidet med høvdingen og landsbyrådet om planene til den nye skolen.

Jesus og de utstøtte

Bakgrunnsstoff

Matt 21,28–32; Joh 8,1–11; Mark 5,1–20; Joh 4,5–32; Matt 9,9–13.

Minnevers

«Kvinnen lot nå vannkrukken sin stå og gikk inn i byen og sa til folk: ‘Kom og se en mann som har fortalt meg alt det jeg har gjort! Han skulle vel ikke være Messias?’» (Joh 4,28–30).

En ung kvinne, med en utrolig trist og grusom bakgrunn – hun hadde blant annet to barn utenfor ekteskapet før fylte femten år – satt i fengsel og ventet på rettssaken, etter å ha drept en sosialarbeider som hadde kommet for å ta fra henne det lille barnet, det eneste mennesket hun noen gang hadde følt kjærlighet for.

Uten mor, far, mann, slektninger eller venner sto hun alene overfor den avskrekkende fremtiden. Men på grunn av en pastor som besøkte henne, lærte denne unge kvinnen at Kristus elsket henne og tilga henne, til tross for alle hennes feil, til tross for det fortvilte i situasjonen, og til tross for alt som tårnet seg opp i horisonten. Uansett hvordan samfunnet så på denne unge jenta, kjente hun Guds evige kjærlighet. Det sosiale utskuddet oppdaget mål og mening i Herren, for hans kjærlighet overskred alle sosiale normer og skikker, selv de «gode».

MENNESKER PÅ BUNNEN

Samfunnet har hierarkier: de velstående og velutdannede får som regel de beste stillingene.

Gode, skikkelige 'ordinære' mennesker havner vanligvis på midten av samfunnsstigen. Og så er det noen på bunnen, de prostituerte, rusmisbrukerne, de kriminelle, de hjemløse og andre. På Jesu tid sto også spedalske og tollere nederst på listen.

Les Matt 21,28–32 og Luk 15,1–10. Hva sier disse avsnittene om Jesu holdning til de utstøtte?

Hva var det som lot de sosialt utstøtte gå foran de selvrettferdige? Hva oppdaget de som befant seg nederst på stigen, og som samfunnseliten ofte overså? Hvorfor hadde Jesus tilsynelatende mer hell med å nå de laveste sosiale lag enn toppsjiktet?

Selv om de var herdet av syndige lyster, og noen ganger innkapslet i et selvlaget hardt skall, var de sosialt utstøtte likevel lettere å nå enn den stolte, hovmodige, og selvrettferdige eliten. Under de utstøttes skryt skjuler det seg ofte en følelse av tomhet og manglende selvrespekt. Særlig i tenårene gjør slike mennesker ofte åpent opprør i et forsøk på å skape en identitet som kan kompensere for den indre usikkerheten.

Jesus kastet ikke bort krefter på å skade deres allerede lave selvfølelse. I stedet ga han dem en ny følelse av personlig verdi – ved å akseptere og vise dem kjærlighet. Deres hjerte ble ofte smeltet av den varme og kjærlige mottakelsen de fikk hos Jesus.

Hva er din holdning til dem samfunnet betrakter som mindreverdige? Vær ærlig: Føler du ikke i mange tilfeller en viss overlegenhet? I tilfelle bør du tenke over følgene av disse følelsene.

«PÅ FERSK GJERNING»**Les Joh 8,1–11.** Hva lærer denne teksten oss om Jesus og de sosialt utstøtte?

Etter en åndelig forfriskning på Oljeberget dro Jesus tilbake til templet. Folkemengden samlet seg. Mens Jesus underviste, halte fariseerne en utro kvinne fram for ham. De spurte Jesus om Moselovens syn på utroskap, som var forbundet med dødsstraff. Jesus leste deres motiver. Hensikten var å få ham i en felle, ikke å få vite sannheten. Jødiske domstoler hadde mistet retten til å straffe noen med døden. Lederskapet tenkte som så at de patriotene som fulgte Jesus, kunne forlate ham hvis han sa nei til å steine kvinnen. I motsatt fall, hvis han bifalt henrettelsen, kunne de anklage ham for å ha trosset romerne.

Kvinnen var fanget i ledernes politiske intriger. Hun kjente ikke til Jesu virksomhet og kan ikke ha vært klar over hans barmhjertighet. Ironisk nok virker det som om han stadfester hennes dødsdom, men uttalelsen innledes med de uødelige ordene: «Den som er uten synd...»

Disse ordene vendte kampen. Syndfrie mennesker kan ha rett til å fullbyrde en nådeløs straff. Men syndige mennesker var forpliktet til å vise barmhjertighet. Og med unntak av Jesus var det ingen syndfrie til stede. En etter en forsvant de religiøse lederne, og det sosiale utskuddet, skyldig som hun kanskje var, fikk nåde.

«I denne handling, da han tilgav denne kvinnen og oppmuntret henne til å leve et bedre liv, stråler Jesu karakter frem i skjønnheten av den fullkomne rettferdighet. Samtidig som han ikke pynter på synden eller gjør skyldfølelsen mindre, prøver han ikke å fordømme, men å frelse. Verden hadde bare forakt og hån til overs for denne feilende kvinnen, men Jesus talte ord som gav trøst og håp.» – *Alfa og Omega*, bind 5, side 24–25 [DA 462].

Kvinnen var grepet «på fersk gjerning» i å drive hor. Ledernes intriger endrer ikke det faktum. Og likevel ble hun tilgitt? Hvordan lærer vi å vise nåde, også mot den skyldige, uten å «unnskyld» synd?

DEN LAVESTE AV DE LAVE

Les Mark 5,1–20. Sammenlign mannens situasjon med situasjonen til vår tids hjemløse. Sammenlign beskrivelsen av ham med psykisk syke pasienter. Hvilke likheter og forskjeller er det? Hvordan behandler samfunnet de som har psykiske lidelser? Hva forklarer Jesu formaning om å gjøre hendelsen kjent, når han konsekvent rådet andre til å tie?

I dag er det vanskelig å forestille seg noen som er i en så forferdelig tilstand og bor i et gravsted. Selv om noen vil si at mannen bare var gal, sier teksten noe annet. (Og hvordan stemmer den tanken med det som skjedde med grisene?)

Det avgjørende i denne historien er at ingen skal overses, om de er aldri så vanvittige – enten på grunn av demonbesettelse, psykiske lidelser, narkotika, eller hva det måtte være. I visse tilfeller må det profesjonell hjelp til, og den bør gis når det er mulig.

Vi må huske at Jesus døde for alle. Selv de mennesker vi kanskje mener at vi ikke kan hjelpe, fortjener så mye barmhjertighet og respekt og vennlighet som mulig. Og hvilken rett har vi til å dømme noen som håpløs og utenfor Guds kraft? Fra vårt ståsted kan det se ille ut, men fra Guds ståsted er ethvert menneske av uendelig verdi. Hadde det ikke vært for korset, ville vi vært håpløse tilfeller, alle sammen. Dette er verdt å huske når vi står overfor svært forstyrrede og skadede mennesker.

Tenk på noen av de menneskene du kjenner som virkelig er i en elendig forfatning, enten mentalt, åndelig eller fysisk. Prøv å se på dem slik du tror Gud gjør. Hva kan du gjøre ved siden av å be for dem, slik at du avhjelper deres behov og viser dem litt av Guds kjærlighet?

KVINNEN VED BRØNNEN

Les Joh 4,5–32 og svar på disse spørsmålene.

1. Hvilke sosiale regler brøt Jesus, og hvorfor? Hva kan dette lære oss om 'sosiale konvensjoner' og hvordan vi bør se på dem når de står i veien for vitnetjenesten? Hvilke skikker kan hindre deg i å vitne for andre?

---

2. Hvordan konfronterte Jesus kvinnen med hennes syndige liv? Hva kan vi lære av hans metode?

---

3. Hva forteller denne historien om Jesu disipler og deres fordommer? Igjen må vi spørre oss selv: På hvilke områder er vi skyldige i det samme?

---

4. Kvinnen var nok imponert av at Jesus visste at hun hadde vært seksuelt promiskuøs, men hva sa hun i sitt vitnesbyrd som viste at hun fremdeles hadde spørsmål om hvem Jesus var? Hva kan dette lære oss om nødvendigheten av tålmodighet når man skal gjøre andre til disipler?

TOLLERE OG SYNDERE

Det er vanskelig å forestille seg hvordan verden ville ha vært om ikke synden hadde trengt inn i vårt liv. Selv i dag vitner naturens skjønnhet om Guds majestet, kraft og godhet. Vårt sinn, som er formørket av synd, kan knapt forstå hvordan menneskeheten og våre relasjoner ville ha vært om ikke vår verden hadde falt i synd. Vi kan i alle fall være sikker på at klasseforskjeller, fordommer og kulturelle og etniske skiller, som påvirker ethvert samfunn og kultur, ikke ville ha eksistert.

Dessverre vil disse grensene neppe forsvinne før Jesus kommer tilbake. Tvert imot vil de bli enda verre. Vi må gjøre det vi kan for å overskride de barrierer som har skapt så mye sorg og lidelse og smerte i vår verden, spesielt for dem som samfunnet avviser.

Les Matt 9,9–13. Hvordan kommer essensen av sann kristendom til uttrykk her, ikke bare i Jesu ord, men i det han gjorde? Tenk spesielt på hans sitat fra Det gamle testamente: «For jeg vil ha kjærlighet, ikke slakteroffer» (Hos 6,6). I lys av sammenhengen: Hvorfor må vi passe oss så vi ikke viser den holdningen Jesus fordømmer, og spesielt fordi vi påvirkes av fordommer og sosiale barrierer som eksisterer i alle samfunn?

«Fariseerne så at Jesus spiste sammen med tollere og syndere. Han var rolig og behersket, snill, høflig og vennlig. De kunne ikke annet enn å beundre det de så, men det var så ulikt deres eget handlingsmønster at de ikke tålte synet. De hovmodige fariseerne opphøyet seg selv og så ned på dem som ikke var blitt velsignet med de privilegiene og det lys de selv hadde mottatt. De hatet og foraktet tollere og syndere. Men i Guds øyne var deres skyld større. Himmelens lys skinte over deres vei og sa: 'Dette er veien, gå på den!'. Men de hadde avvist gaven.» – *The SDA Bible Commentary*, bind 5, side 1088.

VIDERE STUDIUM

Les «Ved Jakobs-brønnen» i *Alfa og Omega*, bind 4, side 150–161 [DA 183–195], «Skygget av spioner» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 18–25 [DA 455–462], og «Hjelp til dem som blir fristet» i *Helse og livsglede*, side 120–127 [MH 161–170], «Avholdsarbeid», samme, side 128–138 [MH 171–182], «Hjelp til hjemløse og arbeidsledige», samme, side 139–153 [MH 183–200].

«Det var kun én gruppe han ikke ville vite om, nemlig de som holdt seg for seg selv og så ned på andre. ...

Vi må hjelpe de falne til å forstå at det ennå ikke er for sent for dem å vinne sitt menneskeverd tilbake. Kristus viste mennesket ære ved å vise det sin tillit, og på det viset overlot han til mennesket selv å ta vare på sitt verd. Selv dem som hadde falt aller lavest, behandlet han med respekt. For Kristus var det alltid smertefullt å møte forakt, fordervelse og urenhet, men selv om han hadde renere sanser enn noen andre, ytret han aldri et ord om at han følte ubehag eller var ille berørt. Uansett hvilke onde vaner, sterke fordommer eller heftige lidenskaper mennesker viste, møtte han alle med sterk medynk. Når vi får del i hans Ånd, vil vi behandle alle mennesker som søsken, som har de samme fristelser og prøvelser, som ofte faller og kjemper for å reise seg igjen, som blir mismodige og møter vanskeligheter, og som trygler om sympati og hjelp. Vi må møte dem slik at vi på ingen måte tar motet fra dem eller støter dem fra oss, men tvert imot vekker håp i hjertene deres.» –*Helse og livsglede*, side 122–124 [MH 164, 165]

Spørsmål til drøftelse

1. Hvilke holdninger kan du bli nødt til å endre om du skal bli et bedre vitne for sosialt utstøtte? Hva bør menigheten gjøre annerledes for å nå frem til andre? Hvordan bør kristne i dag skape rimelige forventninger når de arbeider for dem som blir betraktet som de hardeste og vanskeligste tilfellene?
2. Hvordan unngikk Jesus både å unnskyldte synd og å fordømme syndere? Hvordan benyttet han tillit og oppmuntring for å snu den nedadgående spiralen de sosialt utstøtte var i? Sosialt utstøtte var generelt skeptisk innstilt til religiøse ledere, så hvordan får Jesus disse potensielle disiplene i tale?
3. Hvilke barrierer står mellom de sosialt utstøtte og din menighet? Hvordan kan disse barrierene overvinnes?

15. februar

MANNEN UTEN SKO

Djossou Simon

Zouncheme gikk uten sko, for han hadde Zen pakt med de onde ånder. Ga de ham kraft, skulle han gå barføtt og få kraft fra djevelen gjennom føttene. Og han var mektig. Han kunne sette forbannelser på folk, gjøre dem syke og få det til å se ut som de ble friske. På lang avstand kunne han kaste sykdom på folk og til og med la dem dø av sykdommen.

Da hans egen kone forlot ham til fordel for en annen, forbannet Zouncheme henne, og hun fikk ikke barn med den nye mannen. Han kunne tale til sine fetisjer, og plutselig kunne en vind forflytte ham til et helt annet sted.

Sykdom og død var i hans makt, og folk betalte godt for hans tjenester. Han lo av alle som trodde på kristendommen, også sjefen hans på bakeriet, Papa Basile, som var blitt adventist.

”Hva slags dårskap har du funnet på, baker. Kan du stå deg mot mine forbannelser. Ikke få meg til å le.”

Men så glapp det for Zouncheme. Med sin nye kone fikk han flere barn. Men de ble syke, både hun og barna. Han prøvde alt, både ånder og seremonier, men ingenting hjalp.

I sin fortvilelse sendte han bud på sjefen, Papa Basile. Han kom og hadde med noen medlemmer fra Adventkirken. De så seg om i den skitne hytta. ”Vi må fjerne alle fetisjene og gjøre ren hytta før vi kan be Gud komme hit,” sa Papa Basile. Zouncheme nikket.

De fjernet urtekarene, ståltråden, steinene og diverse andre ting. De brente alt de kunne og gravde ned resten mens folk så på, på god avstand. De færreste likte heksedoktoren, og ingen hadde noe imot at djevleskapen hans ble ødelagt.

Da hytta var ren, leste Basile fra Bibelen for de syke. De ba Gud helbrede mannens familie og vise dem at sann kraft kommer fra Gud i himmelen. De ble straks bedre.

Zouncheme var overbevist. Han tok avstand fra åndene. Han og hans kone ba om bibelstudier og begynte å gå i Adventkirken.

Da Zouncheme ble døpt, endret han navn til Broder Mathias. Og han gikk ikke barføtt lenger.

Bror Mathias og hans kone forteller alle om Guds kjærlighet. Han kan ikke lese og skrive, men forteller folk om sannheten i ”Den svarte boken”, gir tilhørerne bibler og ber dem slå opp i dem mens han forteller om Gud.

Ditt offer 13. sabbat bidrar til å spre evangeliet i Benin, landet med voodoo og heksedoktorer.

- Benin og nabolandet Togo er knøtt-små land mellom Ghana og Nigeria. Det er 1000 adventister blant Benins 5 mill. innbyggere.
- Voodoo er en form for hekseri i deler av Afrika og Karibia.

Djossou Simon studerte teologi da han skrev denne historien. Han bor i Parakou i Benin, der han er pastor.

Blant de rike og berømte

Bakgrunnsstoff

5 Mos 8,17.18; 1 Mos 13,5.6; Joh 3,1–15; Luk 19,1–10; Mark 4,18.19; Matt 19,16–26.

Minnevers

«For kjærligheten til penger er roten til alt ondt. Drevet av den er mange ført vill, bort fra troen, og har påført seg selv mange lidelser» (1 Tim 6,10).

Det har vært sagt at folk «bruker penger de ikke har på ting de ikke trenger, for å imponere folk de ikke liker.»

Det kan vel diskuteres hvor sant dette er, men det er i alle fall sikkert at penger kan få stor innflytelse over oss alle. Siden våre økonomiske vaner sier mye om våre verdier, er penger faktisk en åndelig sak. Det er sikkert derfor Bibelen inneholder så mye om temaet.

Øg med rikdom følger ofte berømmelse. Filmstjerner, toppidrettsutøvere og politikere har ofte begge deler. Berømte mennesker har innflytelse, som også er en form for makt. Men Jesus lot seg ikke imponere av rikdom og makt. Han forsøkte bare å nå dem som alle andre: Han ville at de skulle få del i den slags rikdom som penger ikke kan kjøpe.

RIKT VELSIGNET

Som falne mennesker misunner vi andre, særlig dem med mer penger enn oss, uansett hvor mye vi har. Bibelen nedvurderer ikke uten videre rikdom. Som med så mye annet i livet er det ikke tingene i seg selv som er problemet, men den måten vi forholder oss til dem på.

Hvilke råd om rikdom inneholder Skriften? *5 Mos 8,17.18; 1 Mos 13,5.6; 41,41-43; Job 1,1-3; Dan 4,28-31*. Hvorfor var det så om å gjøre at Guds folk ikke skulle glemme hvor velsignelsene kom fra?

Det er ingen tvil om at slike som Abraham, Josef, Mordekai, Ester, Hiskia, Josjia og Josjafat både var rike og åndelige mennesker. Nebukadnesars eksempel viser imidlertid faren ved å gjøre rikdommen til en avgud. Når det gamle Israel innså at det var Guds godhet som ga rikdom, fikk folket del i åndelige og materielle velsignelser. De ble advart mot å glemme hvor velsignelsene kom fra, og det skal heller ikke vi.

Kort sagt: Rikdom i seg selv er ikke tegn på åndelig fattigdom eller likegyldighet. Det har vært noen veldig fromme og trofaste rike mennesker, men også noen ekle og onde. Uansett må vi ikke bli besatt av ønsket om penger. Og vi bør heller ikke forakte de rike. De trenger frelsen like mye som alle andre.

Hva er din holdning til de rike? Det er lett å bli misunnelig? Hvordan kan du unngå slike følelser og se at de rike trenger en frelsende kunnskap om Jesus i like høy grad som alle andre?

NATTLIG MØTE

Jesus gjorde ikke forskjell på folk. Han verken mislikte eller høyaktet samfunnstoppene. Frelseren visste at velstand ikke kunne kjøpe fred, tilfredshet, meningsfulle relasjoner eller en høyere mening i livet. Den rikeste stormann kan være mer ensom, tom og sint enn den enkleste, fattigste og mest ydmyke troende.

Analyser Jesu møte med Nikodemus (*Joh 3,1–15*). Hvilke hendelser tror du vakte Nikodemus' interesse for Jesu budskap? (*Les kapittel 2,13–25.*) Hvilken betydning spiller mørket? Hva er Jesu hovedbudskap til Nikodemus?

Nikodemus hadde vært vitne til Guds makt og myndighet som åpenbart i Jesu virksomhet. Derfor ville han treffe ham, men i hemmelighet. Jesus kunne ha takket nei til dette private møtet, men han ville ikke at noen skulle gå fortapt, så han grep muligheten til å føre Nikodemus et skritt nærmere riket. Nikodemus' fattigdom var åndelig, ikke materiell. Han var rik på verdslig gods og hadde en høy stilling, men han var åndelig utsultet.

Nikodemus gjorde instinktivt opprør mot tanken om at en kunnskapsrik mann som han selv skulle ha behov for omvendelse. Men Jesus ga seg ikke, og stilte Nikodemus overfor valget mellom dom og frelse. Nikodemus fryktet fordømmelse og latterliggjøring, så han ville ikke ta imot Jesu innbydelse. Møtet hadde tilsynelatende vært forgjeves. Men det åndelige frøet var sådd og spirte langsomt.

«Etter Jesu himmelfart, da disiplene var spredt på grunn av forfølgelse, stod Nikodemus uredd frem i forgrunnen. Han brukte sin rikdom til støtte for den spede menigheten som jødene hadde ventet ville bli utryddet ved Jesu død. Han som hadde vært så forsiktig og tvilende, stod i farens stund fast som fjell. Han oppmuntret disiplene i troen, og skaffet midler til å fremme evangeliets verk. Han ble hånet og forfulgt av dem som tidligere hadde vist ham aktelse, og han ble fattig på denne verdens gods. Men han vaklet ikke i den troen som ble til under den nattlige samtalen med Jesus.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 145 [DA 177].

RIK OG INFAM

Respektabilitet følger ikke alltid rikdom. Mange skaffer seg en formue ved ærlig arbeid, flid, og Guds velsignelser, men andre er skurker. Enda verre er det at noen tjener sine penger på lovlig, men umoralsk vis.

Sammenlign Matt 9,10–13 med Luk 5,27–32; 19,1–10. Hva skyldtes den kritikken som Jesus møtte? Hva kan hans reaksjon på kritikken lære oss om nåden?

Jeriko var et betydelig handelssentrum, og der lå Herodes' slott. På grunn av beliggenheten var det en tollstasjon der. Som overtoller kunne Sakkeus lett ha blitt rik på lovlig vis. Men fortellingen antyder at grådighet fikk ham til å forlange mer enn det som rett var. Ivrige patrioter mislikte også ærlige tollere og betraktet dem som redskaper for de romerske okkupantene, men de uærlige, som for eksempel Sakkeus, foraktet de. Matteus (Levi) hadde en tilsvarende stilling i Kapernaum, under Herodes Antipas. Etter å ha påtatt seg rollen som romernes håndlangere, ble de betraktet som forrædere, eller enda verre, forræderske tyver.

Men Jesus lot seg ikke skremme. Han trosset sosiale stengsler og spiste sammen med dem. Dette utsatte ham for intens kritikk fra prester og vanlige mennesker. Siden Jesus holdt lag med dem, ble disse foraktede mennene til slutt vunnet for evangeliet, og Matteus ble ikke bare en av de tolv disiplene, men en av Det nye testamentets forfattere!

Så vi skal være forsiktige med hvordan vi dømmer andre. Alle synder er ikke like store, noen er verre enn andre, men alle syndere står likt i Guds øyne og trenger Kristi rettferdighet.

Tenk på en kjent, men foraktet person i din kultur. Forestill deg hvordan det ville være om du fikk sjansen til å vitne for dette mennesket. Hadde du hatt lyst til det? Hva ville du sagt?

GULLBESLÅTT BUDSKAP

Analysér disse tekstene: *Mark 4,18.19; Luk 1,51–53; 6,22–25; 12,16–21; 16,13*. Hvilke praktiske råd inneholder de? Og hvilke åndelige advarsler? Hvordan kan troende bruke disse versene til å vinne disipler blant de rike?

Det har blitt sagt at vi ikke eier våre ting, våre ting eier oss. Det er lett å bli overveldet av materielle eiendeler, derfor advarte Jesus mot «rikdommens bedrag».

Tenk over hvor lett penger, eller jakten på penger, kan gjøre oss blinde for åndelige verdier. Vi må ha dette i bakhodet når vi søker å nå dem som kanskje allerede er blindet av rikdom.

Men alle bør tenke seg om. Noen mennesker lever som om det bare blir stilt ett spørsmål i dommen: *Hvor mye tjente du?*

Kristus snur opp ned på våre prioriteringer. Eiendom er ikke forbudt, men må settes i perspektiv. Materielle goder er Guds redskaper til beste for menneskeheten. De blir velsignelser når vi deler dem, ikke når vi hamstrer. Da blir de forbannelser.

Materialistiske mennesker, både rike og fattige, står i fare for å ofre evig lykke for jordiske gleder. Evig lykke skusles bort for dagens påfunn som fort blekner og går av moten. Man tjener Gud *eller* pengene, ikke begge deler. Alle, både rik og fattig, må huske: «Hva gagnar det et menneske om det vinner hele verden, men taper sin sjel?» (*Mark 8,36*).

Denne advarselen mot materialisme er viktig også i det oppsøkende arbeidet. For hvordan kan vi advare de rike om de åndelige farene ved rikdom når vi selv er fanget av dem?

DET ER VANSKELIG Å VÆRE RIK

Studer Matt 19,16–26. Hvilke åndelige farer er nevnt i avsnittet? Hvordan kan de troende hjelpe dagens «rikinger»?

Han hadde papirer, kvalifikasjoner, rikelig med materielle ressurser, høy moral og stor selvtillit! Den unge disippelkandidaten anmodet om Mesterens oppskrift på frelse. Burde Jesus blitt smigret? «Endelig vinner vi overklassen!» Men Jesus lot seg ikke rive med av noen stemningsrus. Hvis mannen forventet ros og beundring, ble han stygt skuffet. I stedet sier Jesus at de ti bud er *minstemålet* for lydighet. Kanskje hadde den unge mannen gratulert seg selv. Slik han så det, hadde han klart det første hinderet. Men Jesus hadde før krevd en rettferdighet som overgikk det andre religiøse ledere sto for. Ville han fire på kravene for å imøtekomme denne nykommeren? Judas ville vært henrykt. PR-sekretæren ville blitt overlykkelig. Tenk hva rike støttespillere kan bety for vårt omdømme.

Men åndelige mangler kan ikke overses. Jesus skisserte en prosess i tre trinn: *Selg det du eier, gi det til de fattige og følg meg*. Dette var et åndelig minnefelt. Den unge mannen hadde samlet seg en anselig formue. Flotte hus, vakre vingårder, marker som bar rikt, moteriktige klær, smykkesamlinger, tjenere, husdyr, kanskje raske, spesialbygde vogner – alt dette kan ha rast gjennom hodet hans. Guds betingelser var firkantede. Verken kjøpslåing eller forhandlinger kan senke prisen: alt for Jesus, verdslig storhet i bytte for himmelens skatter.

«Mange har kommet til Kristus, klare til å gjøre hans sak til sin, og som den rike unge mannen, med et oppriktig ønske om å arve evig liv! Men når de får høre hva det koster – når de får vite at de må forsake alt, hus og eiendommer, kone og barn, og heller ikke ha livet for kjært – går de bedrøvet bort. De vil ha himmelens skatter og livet som svarer til Guds liv, men de vil ikke oppgi sine jordiske skatter. De er ikke villige til å overgi alt for å få livets krone.» – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 19. april 1898.

VIDERE STUDIUM

Les «Rådsherren som ble Kristus-tilhenger» i *Alfa og Omega*, bind 4, side 138–145 [DA 167–177], «Tolleren Levi–Matteus» i samme, side 228–236 [DA 272–280], «Det viktigste» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 74–78 [DA 518–523], «Overtolleren Sakkeus» i samme, side 104–108 [DA 552–556], «Arbeid for de rike» i *Helse og livsglede*, side 161–167 [MH 209–216].

«Det er blitt sagt mye om vårt ansvar overfor de forsømte fattige, men burde vi ikke vise de forsømte rike oppmerksomhet også? Mange anser denne klassen for håpløs, og de gjør lite for å åpne øynene på dem som har mistet evigheten av syne, fordi de er blendet og bedøvet av det glitter som deres jordiske ære har gitt dem. Tusener av velstående mennesker er blitt lagt til hvile uten å bli advart. Men selv om de kan virke likegyldige, har mange av de rike tunge sjelebyrder. «Den som elsker penger, blir ikke mett av penger. Og den som elsker rikdom, får aldri nok.» Den som sier til gullet: «Du er min tillit,» har «fornek- tet Gud i det høye.» «En mann kan ikke utløse en bror, han kan ikke gi Gud løsepenger for ham – for utløsningen av deres sjel er for dyr, og han må avstå fra det til evig tid» (Fork 5,9; Job 31,24,28; Sal 49,8,9).

Rikdom og verdslig ære kan ikke tilfredsstille sjelen. Mange blant de rike lengter etter en guddommelig forvisning, et åndelig håp. Mange lengter etter noe som vil gjøre slutt på det monotone i deres tomme liv. Mange av dem som tilhører sosieteten, merker at de har behov for noe som de ikke har. Bare noen få av dem går i kirken, for de føler at de får lite igjen for det. Den læren de hører der, rører ikke ved hjertene deres. Burde vi ikke rette en personlig appell til dem?» – *Helse og livsglede*, side 162 [MH 210].

Spørsmål til drøftelse

1. **Velstående nyomvendte spilte en viktig økonomisk rolle i den første menighet. Selv om det fantes unntak, var de preget av giverglede. Guds rike består av ærlige mennesker fra alle samfunnslag. De kristne bør verken være skremt eller betatt av de rike, men bør fryktløst forkynne for dem så de kan bli frelst. Så lenge man er innforstått med at vi aldri skal gå på kompromiss med teologi og prinsipper: Hvilke praktiske endringer bør din menighet foreta slik at det kan bli lettere for rike mennesker å finne seg til rette der? Hvordan er din menighets evangeliske strategi tilrettelagt for å vinne disipler blant de velstående? Hva kan din menighet realistisk foreta seg for å nå de rike?**
2. **Se på bibelversene som Ellen White brukte i uttalelsen i fredagens avsnitt. Hva er kjernen i deres budskap? Hvordan kan vi hjelpe dem som tror lykken er å finne i rikdom og materielle eiendeler til å innse at de tar feil?**

22. februar

TJENESTE FOR GUD PÅ SATANS GRUNN

Janvier Hownyemey

Etter at min kone og jeg ble adventister, flyttet vi tilbake til landsbyen min. Etter fem år hadde vi en gruppe på 38. Så døde svigerfar. Vi gikk i begravelsen, men var ikke med på de to uker lange voodoo-seremoniene som fulgte. Folk var rasende fordi vi ikke betalte vår del av alkoholen og var med på seremoniene. De skulle ta hevn ved å drepe oss.

Min kone ble gravid. Da hun skulle føde, kunne ikke barnet komme ut. Vi søkte hjelp på det ene sykehuset etter det andre. Til slutt prøvde vi rikshospitalet, der legene utførte keisersnitt. Da de gransket livmoren, så de at den var full av hull, som følge av en voodoo-forbannelse. De kunne ikke reparere den. Vi ba, og livmoren ble fin igjen.

Broren min og hans familie ble adventister. En dag ble han anklaget for å ha fornærmet voodoo-høvdingen. De krevde at han skulle kjøpe alkohol til hele landsbyen og si unnskyld til høvdingen. Men vi nektet. 30 mann kom for å drepe broren min og familien hans, men de flyktet hjem til oss. Vi ba til Gud. Folkene omringet huset, ropte og sang, men de kunne ikke røre oss.

Da de gikk, tok de min brors kano, som han brukte til fiske og transport. De forbannet den og satte den i voodoo-huset.

Menighetslederne gikk og klaget til ordføreren. Han sa at de måtte kjøpe alkohol før han ville høre på dem. Ellers måtte de gå og hente kanoen på egen risiko. Vi visste den var forhekset og at vi ville bli forgiftet eller dø om vi rørte den. Men vi ba til Gud og hentet kanoen. Vi bar den til elva og innviet den til Gud. Folk var himmelfalne over at vi ikke døde da vi rørte ved kanoen.

Tre dager senere raste voodoo-tilbedernes store møtehus av murstein sammen, som knust av en mektig hånd. "Hvem er adventistene, at de har sånn makt?" sa noen. Andre ville sende flere forbannelser over adventistene, men atter andre var redde. "De har ødelagt møtehuset vårt," sa de. Men noen gjorde det likevel, i håp om å drepe adventistene og brenne husene deres. Adventistene fastet og ba i sju dager. Så en natt døde tre voodoo-prester av ukjent årsak.

Noen søker Guds kraft og tilber nå sammen med oss. De innser at vi ikke har noen annen hemmelig kraft enn troen på Gud. Vi har ikke kirkehus. Bare tre av oss har fast arbeid. Det er kjøpt et jordstykke, og vi sparer til sement. Be for oss at Gud vil gi oss det vi trenger så vi kan bygge en kirke for ham.

(Opptrykk fra *Mission*, 2007)

Å gjøre de mektige til disipler

Bakgrunnsstoff

Rom 13,1–7; Mark 2,23–28; Matt 8,5–13; 26,57–68; 27,11–14; Apg 4,1–12.

Minnevers

«Guds ord nådde stadig flere, og tallet på disipler i Jerusalem økte sterkt. Også en stor flokk av prestene ble lydige mot troen» (Apg 6,7).

«Disiplene ble ikke utstyrt med martyrenes tapperhet og sjelsstyrke før det var behov for slike egenskaper, men da ble Frelserens løfte oppfylt. Da Peter og Johannes vitnet for Det høye råd, undret rådsmedlemmene seg over 'å se den frimodighet Peter og Johannes viste. ... De visste også at de hadde vært sammen med Jesus' [Apg 4,13]. Om Stefanus er det skrevet: 'Alle som var til stede i Rådet, stirret på ham og så at ansiktet hans var som en engels ansikt.' [Apg 6,15]. 'De kunne ikke stå seg mot den visdom og ånd som hans ord var båret av.' [Apg 6,10]. Når Paulus skriver om sitt eget forhør for keiserens domstol, sier han: 'Første gang jeg forsvarte min sak i retten, var det ingen som stod fram og hjalp meg. De forlot meg alle sammen. ... Men Herren stod hos meg og gjorde meg sterk, for at jeg skulle fullføre forkynnelsen av budskapet, så alle folkeslag kunne få høre det. Og jeg ble reddet ut av løvens gap.' 2 Tim 4,16.17» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 304–306 [DA 354, 355].

RESPEKT FOR MYNDIGHETER

Hva er myndighetenes rolle og funksjon? Hvordan skal man forholde seg til dem? Hva gir herskerne rett til å herske? Hva er den beste styreformen? Bør folk alltid adlyde myndighetene? Hvis ikke, hvorfor ikke? Dette er bare noen av spørsmålene vi sliter med den dag i dag.

Les Rom 13,1–7. Hva er budskapet? Hvordan kan disse versene og budskapet i dem misbrukes? Hvilke eksempler har historien på det? Hvordan kan vi som menighet lære av disse feilene, også i vår egen historie, og av feilene til kirken i alminnelighet?

Undertrykkelse og brutalitet preget Romerriket på Jesu tid. Romerske legioner terroriserte og underkuet siviliserte nasjoner og tvang dem inn i riket. Hundretusener ble ruinert, fengslet og drept. Roma innsatte marionetterskere som var verre enn dem selv. Men likevel tok Jesus aldri til orde for opprør mot denne myndigheten, eller å nekte å betale skatt (*se Luk 20,25*). Jesu ene tilfelle av sivil ulydighet, da han veltet pengevekslernes bord, avslørte den avsky han følte for *prestenes* overgrep. Det var ikke mot romerne som sådan.

«Guds folk vil anerkjenne menneskelige myndigheter som en guddommelig forordning og vil lære lydighet mot dem som en hellig plikt innen dens legitime sfære. Men når dens krav strider mot Guds krav, må Guds ord stå over all menneskelig lovgivning. ‘Så sier Herren’ må ikke settes til side for et: Så sier kirken eller staten. Kristi krone skal heves over jordiske fyrsters diademer». – *Testimonies for the Church*, bind 6, side 402.

HAR DERE IKKE LEST?

Noen av de mektigste og mest innflytelsesrike menneskene Jesus hadde med å gjøre, var de religiøse lederne på hans tid. Dessverre var mange av dem åpenlyst fiendtlig innstilt til ham.

Likevel ønsket Jesus alltid å frelse dem, selv under harde sammenstøt. Han oppsøkte ikke strid. Han ønsket å frelse alle, også de mektige og innflytelsesrike som til slutt dømte ham til døden.

Les Mark 2,23–28; 3,1–6 og Matt 12,1–16. Hvordan kan vi se at Jesus alltid, til tross for fiendskapet mot ham, prøvde å nå disse menneskene? Hva var det han sa og gjorde som burde ha rørt ved deres hjerter?

Når Jesus talte til dem, henviste han til Skriften og bibelhistorien, kilder som burde ha talt til de religiøse lederne. Jesus appellerte til det de burde ha felles. For eksempel siterte han Bibelen når han talte om at nåden var viktigere enn ritualer. Han ville gi lederne dypere innsikt i den loven de var så ivrige etter å beskytte og opprettholde.

I sin tale om å trekke et dyr ut av en brønn på sabbaten, appellerte Jesus til deres mest grunnleggende forestillinger om anstendighet og god opptreden, noe de burde forstå og forholde seg til. Men deres bitre hat mot Jesus formørket også dette.

Også miraklene burde ha talt til disse innflytelsesrike ledere om den ekstraordinære mannen blant dem.

Det er lett for oss i dag å riste på hodet av deres blindhet og hardhet. Men hvordan kan vi sørge for at vi, som også vil beskytte noe vi ikke vil gi slipp på, ikke lukker øynene for mer lys fra Gud? Hvorfor er det lettere å gjøre det enn vi tror?

OFFISEREN

Mens flere av Kristi møter med mektige mennesker endte i fiendskap, fantes det unntak, så som Nikodemus. Et annet konstruktivt møte var med en romersk høvedsmann, en offiser.

Les Matt 8,5–13 og Luk 7,1–10. Hva kan vi lære av disse historiene om det å vitne for maktpersoner?

Da høvedsmannen fikk vite at Jesus nærmet seg, sendte han flere venner for å få Jesus fra å komme til ham. Han hadde respekt for jødisk tilbedelse og Jesu åndelighet og følte ikke at han fortjente personlig oppmerksomhet. Men like før Jesus kom, våget han å nærme seg forsiktig. Han forklarte situasjonen og sin tro på at Jesu ord alene kunne gi ham tjeneren tilbake. Med sin militære erfaring forsto han hva myndighet er. Han adlød sin sjef, og hans underordnede adlød ham. Det er utrolig at denne mektige mannen, og endatil en romer, kunne vise en så dyp tro når mange åndelig privilegerte foraktet Jesus.

Ærlig selvransakelse er på sin plass her. Vi må spørre oss selv om vi er blitt selvtilfredse og bare forfekter korrekte læresetninger uten en levende tro? Har nye troende, uten så mange erfaringer, vist større tro enn dem som er vokst opp med kristendommen? Har våre åndelige fordeler gjort oss selvtilfredse? Har vi latt muligheter gå fra oss? Hvis vi svarer ja, er Jesus svaret. Alle kan oppleve det offiseren opplevde. Historien bør oppmuntre dem som arbeider blant folk i mektige stillinger. Hvor mange slike høvedsmenn finnes det i vår tid? Måtte deres tro inspirere og styrke vår tro.

Det er en makt i uselviskhet og selvoppofrende tjeneste som kan røre ved folk av enhver rang eller klasse. Hvilke av disse karaktertrekkene viser vi i vårt liv og vitnetjeneste?

DOMMEDAG

Les Matt 26,57–68; 27,11–14; Luk 23,1–12; Joh 18,19–23.31–40; 19,8–12.
 Hva kan vi lære av Jesu vitnesbyrd til disse mektige menn?

I de siste scenene av Jesu liv på jorden får vi et glimt av hva urokkelig troskap koster. Fra pågripelsen til korsfestelsen vitner Jesus for de mektigste i landet: monarker, guvernører, prester. En for en gransker han dem som er beruset av verdslig makt. Tilsynelatende er han i deres makt. Soldater skubber Jesus mellom *deres* rettssaler, *deres* råd, *deres* palasser og *deres* domssaler, uvitende om at dette egentlig er *hans* verden. Den dommen de uttaler over Kristus, er i siste instans en dom over seg selv.

Jesus vitnet for å vinne disipler, men noen ganger var utfallet et annet enn det han ønsket. Tenk som Jesus ville ha frydet seg om Pilatus, Kaifas, Herodes og andre hadde overgitt seg og blitt omvendt. De sa hardnakket nei til hans oppfordringer og bøyde av fra sin siste anledning til frelse.

Likeledes bør Kristi etterfølgere av i dag innse at utfallet ofte blir et annet enn de ønsker når de vitner for å gjøre folk til disipler. Målbar suksess står ikke alltid i forhold til innsatsen. Dette må verken ta fra dem motet eller hindre videre vitnetjeneste. Ekte disipler er, som Jesus selv, tro til døden, ikke tro til de blir skuffet. Når tilhørerne kalles til avgjørelse, skilles klinten fra hveten. Man gleder seg over hveten og sørger over agnene, men innhøstingen fortsetter. Selv om Jesus tilsynelatende vitnet forgjeves for disse mektige menn, skjedde det noe fantastisk, for ifølge Apg 6,7 økte ikke bare antallet disipler, men «en stor flokk av prestene ble lydige mot troen.» Bare Gud vet hvor mange av disse prestene som var vitne til Jesu siste timer.

DEN FØRSTE VEKSTEN

Jesu første disipler forkynte evangeliet over hele den siviliserte verden. Hus, synagoger, idrettsarenaer, domstoler og palasser ble åsteder for forkynnelsen om riket. Men Jesus hadde profetert om arrestasjoner, rettssaker og fiendtlige konger (*Matt 10,16–20*). Og de som var fylt av jordisk makt, var dessverre de siste til å ta imot Kristus.

Les så mye du kan av Apg 4,1–12; 13,5–12.50; 23,1–6; 25,23–26,28. Selv om man kan få inntrykk av at så mange mennesker ble omvendt uten videre, var det bare et synlig resultat av en tidligere innsats. Dette var det synlige resultatet av underliggende forhold. Man må så før man kan høste. Jesus hadde forkynt evangeliet. Misjonærene hadde vitnet i hele Judea. De nyomvendte forkynte sikkert også budskapet. Da Jesus overvant døden og stadfestet sitt budskap, flokket tusener som hadde sittet på gjerdet, seg inn i riket. De hadde fulgt ham i hemmelighet. De hadde svart på hans innbydelser. Kulturelle hensyn, jobbsikkerhet og press fra familien hadde holdt igjen. Kristi oppstandelse rev ned gjerdet og tvang fram en beslutning.

Og dessuten kom Paulus inn i bildet. Men ikke alle likte hans vitnesbyrd. Fremtredende menn og kvinner forfulgte og utviste ham flere ganger. Han ble steinet, pisket, fengslet og mishandlet – ofte på oppfordring av mektige mennesker. Politiske motiver var ofte grunnen til deres antikristelige følelser.

Landshøvdingen Feliks fengslet Paulus for å blidgjøre motstanderne. Hans etterfølger, Festus, var mer rettsindig, men manglet politisk vilje til å løslate Paulus. Under et offisielt besøk ba kong Agrippa og søsteren, Berenike (etterkommere av Herodes-dynastiet), om å få snakke med Paulus. Men som sine forfedre før dem, avviste de tilbudet om frelse. Selv med lignende avvisning og forfølgelse må Kristi disipler av i dag være utholdende.

Hvordan kan de som henvender seg til verdslige og religiøse myndigheter, unngå å bli motløse når de blir avvist? Hvem andre kan bli berørt av vitnesbyrdet når Kristi etterfølgere arbeider for mektige mennesker?

VIDERE STUDIUM

Les «Offiseren i Kapernaum» i *Alfa og Omega*, bind 4, side 269–274 [DA 315–320], «Jesus for jødernes domstol» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 248–265 [DA 698–715], «Fra Herodes til Pilatus» i samme, side 273–294 [DA 723–740], «Arbeid for de rike» i *Helse og livsglede*, side 161–167 [MH 209–216], «Nesten overtalt» i *Alfa og Omega*, bind 6, side 295–298 [AA 433–438].

«Det er ikke ved tilfeldig påvirkning en gang iblant at velstående mennesker som elsker og tilber verden, kan bli dratt til Kristus. Disse menneskene er ofte de aller vanskeligste å nå. Menn og kvinner som er fylt av misjonsånd, slike som ikke vil la seg beseire eller miste motet, må legge all sin personlige anstrengelse til for at dette kan skje.

Noen er bedre skikket enn andre til å arbeide for høyere samfunnsklasser.» – *Helse og livsglede*, side 164–165 [MH 213].

Spørsmål til drøftelse

1. Når Jesus vitnet for de mektige, var det andre som la merke til det. Noen hadde høye stillinger, andre ikke. Som Nikodemus og Josef fra Arimatea ble mange blant den utdannede presteklassen gradvis omvendt. Noen som var tilskuere til Jesu konfrontasjoner med religiøse ledere, kom også til tro. Vulkansk aktivitet ligger gjerne skjult under fjellets overflate. Det er umulig å måle intensiteten visuelt. Nøyaktig måling av aktiviteten krever spesielle instrumenter. Likeledes var den eksplosive kraften i Jesu bevegelse skjult under hans virksomhet. Men etter oppstandelsen brøt riket ut, slik man ser av masseomvendelser, også blant mennesker i innflytelsesrike stillinger. Trofast planting ga endelig en rik avling. Hva burde disse kjensgjerningene si oss om hvor viktig det er ikke å bli motløse når vårt vitnesbyrd ikke ser ut til å være så effektivt som vi vil det skal være, spesielt blant de mektige?
2. Ellen White skrev i uttalelsen ovenfor at noen var spesielt egnet for arbeidet med å nå de mektige. Hva slags kvalifikasjoner kan det være? Og hvorfor må vi ikke holde igjen dem vi kanskje tror ikke eger seg?

1. mars

FORBANNELSEN REDDET EN FAMILIE

Francois Aimade, Benin

Jeg brydde meg ikke mye om min kristentro før min datter fikk malaria og sykehuslegen mente det var tale om en forbannelse. I stedet for å gå til en fetisjprest slik legen foreslo, gikk vi til en afrikansk menighet som spesialiserte seg på helbredelser og syner. Snart ble min datter bedre.

Jeg og en av mine sønner var også en del syke i denne tiden. Jeg hadde ikke penger, men søkte hjelp i menigheten. I denne tiden studerte jeg Bibelen og gikk fra menighet til menighet. På et tidspunkt studerte jeg 2 Mos 20 og oppdaget sabbatsbudet. Jeg spurte pastoren om det, men han hadde ikke noe svar. Til slutt sa han at hele menigheten burde studere det sammen på søndag ettermiddag. Jeg leste de versene jeg hadde funnet, og folk fulgte nøye med. Drøftingene ble heftige, men vi bestemte oss for å ta for oss emnet igjen.

En dag oppdaget jeg Adventist World Radio. Jeg skrev og fikk tilsendt brosjyrer om sabbaten og et bibelkurs.

Jeg fortalte de andre i menigheten om det jeg lærte, og så fikk vi besøk av en adventist. Noen av medlemmene i den menigheten jeg tilhørte, ble med i en bibelstudiegruppe. Andre var imot, men vi møttes under trærne sabbats morgen.

Først var min kone imot, for hun fryktet det kunne ødelegge menigheten, men til slutt så hun at sabbatsbudet fremdeles gjaldt og ble med, hun også. Vi regnet oss for adventister, selv om ingen i gruppen var døpt. Noen kjørte 50 km på motorsykel og tok opp møtet i nærmeste adventkirke og spilte det av for dem som ikke kunne dra.

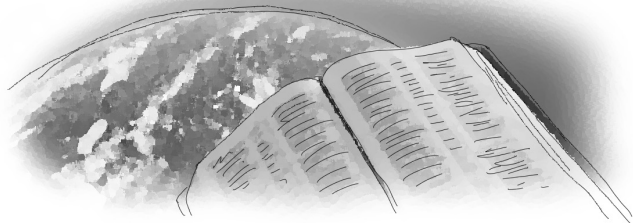
Jeg ble overført til Ouidah, voodoo-hovedstaden i Benin og Togo, før gruppen vår var klar til dåp. Det var ingen adventkirke der, så vi tilba hjemme. Men det var ensomt, særlig når naboene plaget oss.

Jeg gledet meg til adventistpastoren kom på besøk. En dag sa han at noen av dem i den gamle bibelstudiegruppen skulle døpes. Min kone og jeg ville slutte oss til dem.

Etter dåpen fortalte jeg medarbeidere og naboer om Bibelens sannheter. En av dem er meget interessert. Jeg tok ham med til Cotonou og presenterte ham for pastoren. Denne læreren er en av lederne i en annen afrikansk menighet i Ouidah. Be for meg at jeg kan vise ham Kristi lys i Ouidah, djevelens by.

(Opptrykk fra *Mission*, 1996)

Å vinne disipler blant folkeslagene

Bakgrunnsstoff

Jes 56,6–8; Matt 11,20–24; Joh 12,20–32; Rom 15,12; Apg 1,7.8.

Minnevers

«For mitt hus skal kalles et bønnens hus for alle folk» (Jes 56,7).

Helt fra første stund var Jesu budskap ment for alle, overalt. Denne tanken må ha utfordret disiplenes tenkning. De trodde at Jesus som Messias bare var oppfyllelsen av jødiske profetier og håp. De hadde misforstått profetene, spesielt Jesaja, for hans budskap gjaldt alle folkeslag. Jesus skulle ikke begrenses til noen enkelt gruppe. Frelsen er *fra* jødene, men den er *for* alle. Kristi etterfølgere skulle heve seg over nasjonale grenser, internasjonale konflikter, språkforskjeller og andre vanskeligheter fordi han hadde skapt et mønster for tverrkulturell evangelisering.

Som syvendedags-adventister ser vi dette kallet i Åp 14,6: «Og jeg så enda en engel, som fløy høyt oppe under himmelhvelvet. Han hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, for alle nasjoner og stammer, tungemål og folk.»

PROFETENE SÅ DET

Profetene forutsa at ikke-jødiske folk (hedninger) ville ta imot en tro bygd på Skriften. Hedenske guder, hedensk tilbedelse og destruktiv livsstil ville falle for kompromissløs underkastelse under, og tro på Jahve. Israels fiender vil strømme til Jerusalem og be om å få slippe inn, for de tørster etter åndelig kunnskap. Israels oppgave var å forkynne Guds innbydelse for nabofolkene.

Dessverre ble Israels misjonsiver avsporet av jordiske bekymringer. Selvtilfredsheten overskygget visjonen. Kristi komme gjenreiste visjonen, i hvert fall for noen.

Les Jes 56,6–8; Mi 4,1.2; Jona 3,7–10; 4,1. Hva lærer disse versene om misjon, og om hvor begrenset noen i Israel var når det gjaldt å forstå det?

Når de så de fantastiske fordelene israelittene hadde, ville folkeslagene spørre etter deres monoteistiske tro, og slik ville mange av dem vende om til den sanne Gud.

Men dessverre gikk det ikke slik, for folket ble så opptatt av seg selv at de mistet synet av oppgaven, og ofte også av Gud.

Også i dag står vi overfor en slik utfordring. Vil vi *ofre* noe for å fremme evangeliet, eller vil vi konsentrere oss om oss selv og glemme vårt formål? Det er lettere å gå i den fellen enn vi tror.

«La oss løfte vår røst i lovprisning og takk for resultatet av arbeidet i andre land.

Og vår leder, som aldri gjør en feil, sier fremdeles: ‘Gå fremover. Rykk inn i nytt territorium. Heis flagget i alle land. «Reis deg, bli lys! For lyset ditt kommer, Herrens herlighet går opp over deg.»

Vår leveregel skal være: Fremad, alltid fremad. Guds engler vil gå foran og berede veien. Vår byrde for steder ‘utenfor disse områdene’ kan ikke legges ned før hele jorden blir opplyst av Herrens herlighet.» – *Testimonies for the Church*, bind 6, side 28, 29.

VE DEG!

Les Matt 11,20–24; Luk 4,25–30; 17,11–19 og Joh 10,16. Hva er det viktigste i disse tekstene? Hvordan kan vi anvende dette på oss selv, i vår tid og livssituasjon? Hvilket prinsipp åpenbares her som vi må være veldig forsiktige med?

Kristus ønsket at hans eget folk skulle våkne og forstå sitt sanne kall og formål som et folk. Han ville at de skulle forstå at frelse, også for det utvalgte folk, ikke var noe man ble født til. Det overføres ikke fra generasjon til generasjon. Det var noe man bevisst måtte velge, et valg som også de som ikke tilhørte Israel kunne ta.

Trenere utfordrer iblant idrettsutøverne ved å sammenligne dem med konkurrenter. «Hvis du trener trofast og hardt som dem, får du suksess.» Trenerens hensikt er å inspirere, å bygge opp motivasjonen, ikke å redusere den.

På samme måte ville Jesus at hans folk skulle få del i den frelsen som enkelte ikke-jøder allerede gledet seg over. Hans ord må ha forarget enkelte, for han forkynte noe de ikke ønsket å høre, samme hvor godt de burde ha kjent disse sannhetene.

Visst kan noen ha mange åndelige fordeler som andre ikke har, men alle må forstå at alt er en gave fra Gud og skal brukes til hans ære, ikke deres egen.

Hva med oss? Hva med alle de fordelene vi har fått av Gud? Hvorfor er det viktig å innse disse fordelene og så forstå det ansvaret som følger med dem?

«VI VIL GJERNE SE JESUS»

Les Joh 12,20–32. Hvordan åpenbares evangeliets universelle natur i disse versene?

Jerusalem summet av rykter. Jesus hadde nettopp foretatt sitt inntog. Men hosianna-ropene ble fortrenget av spørsmål. Hva nå? Skulle Jesus krones til konge?

Blant dem som hadde kommet for å feire påske, var også greske tilbedere. Legg merke til det de sier til Filip: «Herre, vi vil gjerne se Jesus.» De ville være sammen med ham. De ønsket å lære av ham. For et vitnesbyrd om Kristi universelle budskap! Og så trist at de som burde ha sagt det samme, var ute etter å ta ham av dage.

Grekerne gikk sikkert til Filip fordi han hadde gresk navn. Han var fra Betsaida, en kulturell smeltedigel, og han snakket sikkert også gresk. Teksten antyder at Jesus ikke var der akkurat da. Kanskje tilba han i nærheten, på steder reservert for jødene.

Men så kom han til disiplene og grekerne i den ytre forgården og oppfylte mennenes ønske. Legg merke til hva han sa til dem: «Den som elsker sitt liv, skal miste det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv.» Alle kan følge ham, men det koster noe.

Hva ville det koste? Hvordan skal vi forstå dette? *Se Joh 12,25.*

Og mens utlendingene fortsatt var til stede, tordnet himmelen en bekreftelse av dom og seier. Den stemmen lød ikke for hans skyld, men for dem, jøder og grekere, så deres tro kunne styrkes, sa Jesus. Hans ord bekreftet straks at hans død var et offer for hele verden.

Å BRYTE NED GRENSER

Les Joh 7,35; 8,48 og Luk 10,27–37. På hvilken måte viser disse versene hvorfor regionale, etniske og andre grenser ikke bør finnes blant oss når vi prøver å gjøre alle folkeslag til disipler?

Noen av lederne foraktet Jesus grenseløst. Det er en fryktelig ironi: De som burde ha vært blant de første til å motta ham og hans budskap, motarbeidet ham hardest. Prester spottet Guds Sønn når de som ikke var israelitter, tok imot ham som Messias. Er det ikke en tankevekkende lekse for dem som mener de er, kanskje med en viss rett, åndelig privilegerte!

Når de fordømte Jesus, sa de ikke bare at han var en djevel, de gjorde det verre ved også å kalle ham samaritan. De gjorde også narr av ham for hans vitnesbyrd for grekerne og viste forakt for dem som ikke tilhørte deres eget folk. Israels ledere fant det utenkelig at Jesus kunne finne på å undervise grekere. Jesus svarte ved å vektlegge karakter fremfor etnisk opprinnelse.

Det er interessant at han brukte historien om en samaritan for å understreke hva det vil si å virkelig oppfylle Guds lov. Religiøse ledere som sikkert ble hindret av sin forståelse av levittiske lover om urenheter, hadde gått forbi den sårede mannen. Den fremmede samaritanen, som folk foraktet, trosset etniske fordommer og reddet en fremmed manns liv. For en irettesettelse av alle som forakter den som lider når han ikke tilhører deres etniske, sosiale eller kulturelle gruppe.

Tenk på sist du unnlot å hjelpe noen i nød. Hva var din begrunnelse for ikke å hjelpe? Hva burde du ha gjort annerledes?

MISJONSBEFALINGEN

Les Rom 15,12; Apg 1,7.8; Joh 11,52.53; Matt 28,19.20. Hva er kjernen i budskapet, og hvordan stemmer det med englebudskapene i Åp 14?

Guds siste verk er ikke fullført før det evige evangeliet i de tre englenes budskaper i Åp 14 har krysset alle rasemessige, etniske, nasjonale og geografiske grenser. Uten å røpe tidsrammen, sier Skriften utvetydig at dette evangeliet skal gå verden rundt. Guds seier og kunngjøringen av den er garantert.

Det er profetert at folkeslagene vil ta imot budskapet. Det må skje, men hvem skal formidle Guds nåde? Hvem vil slå følge med Jesus og overvinne de rasemessige, etniske og språklige grensene som hindrer evangeliets fremgang? Hvem vil åpne sine lommebøker? Hvem vil ofre bekvemmelighet og familieband for himmelens sak? Dette er spørsmål vi må stille oss. Hva gjør vi for å nå ut til andre, samme hvem og hvor de er? Dessverre lar noen troende rasistiske stereotypier, kulturelle fordommer og sosiale stengsler hindre dem i å forkynne evangeliet mens deres trosfeller er spredt over hele kloden og frivillig ofrer livet for evangeliet.

«Vår misjon har lyktes i den grad vi har vist selvfornektende, selvoppofrende innsats. Bare Gud kan vite hva vi har utrettet når evangeliets budskap er blitt forkynt klart og tydelig. Nye misjonsmarker er åpnet, og mange har utført et iherdig arbeid. Sannhetens frø er sådd, lyset har nådd mange sinn og gitt et klarere bilde av Gud og en bedre forståelse av den karakteren vi skal utvikle. Tusenvis har lært sannheten å kjenne slik den er i Jesus. De er blitt besjelet av den troen som er uttrykk for kjærlighet og renser sjelen.» – *Testimonies for the Church*, bind 6, side 28.

VIDERE STUDIUM

Les «Det store oppdraget» i *Alfa og Omega*, bind 6, side 22–27 [AA 25–34], «Pinsedagen» i samme, side 28–36 [AA 35–46], «I den ytre forgård» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 175–181 [DA 621–626], «Hvem er min neste?» i samme, side 55–62 [DA 497–505].

«En samaritan som var på reise, kom dit hvor den overfalte mannen lå, og da han så ham, fikk han medlidenhet med ham. Han spurte ikke om den fremmede var jøde eller hedning. ...

Spørsmålet: «Hvem er min neste?» er dermed besvart én gang for alle. Kristus har vist at vår neste ikke bare betyr en av vår egen menighet eller tro. Det har ikke noe med folkerase, farge eller klasseforskjell å gjøre. Vår neste er ethvert menneske som trenger vår hjelp. Hvert menneske som er såret og knust av vår motstander, er vår neste. Hver den som er Guds eiendom, er vår neste.» – *Alfa og Omega*, bind 5, side 59–60 [DA 503].

Spørsmål til drøftelse

1. Hva sier vår økonomiske støtte til kirkens verdensomspennende oppdrag om hvor opptatt vi er av misjonsbefalingen? Hvorfor må vårt engasjement være mer enn økonomisk støtte? Hvordan kan midlene som i dag brukes til kirkens bevarelse, kanaliseres til tverrkulturell evangelisering?
2. «Vi må ikke være av den mening at evangeliets gjerning hovedsakelig hviler på predikanten. For gud har gitt hvert menneske en oppgave å utføre i forbindelse med hans rike. Enhver som bekjenner Kristi navn, må være en alvorlig, uegennyttig arbeider som er beredt til å forsvare rettferdighetens prinsipper. Enhver sjel bør ta aktivt del i å fremme Guds sak. Uansett hva vårt kall måtte være, har vi en oppgave å utføre, nemlig å gjøre Kristus kjent for verden. Vi skal være misjonærer som har til hovedformål å vinne sjeler for Kristus.» – *Veiledning for menigheten*, bind 3, side 49 [6T427]. Snakk sammen om betydningen av dette, og hva mer dere kan gjøre for å bidra til å fullføre det arbeidet vi er kalt til å gjøre?
3. Tenk mer på Jesu ord i Joh 12,25. Hva innebærer det å *hate* «sitt liv i denne verden»? Hvordan skal vi gi uttrykk for dette «hatet»?

8. mars

FARLIGE VENNER

Rebekka*, Nigeria

Jeg heter Rebekka. Da jeg var 16 år, flyttet jeg hjem til min tante, som var barnløs. Hun skulle betale skolegangen min. Der bodde jeg i to år, til mor døde.

Da jeg kom hjem, hadde far leid ut et av rommene til to unge menn. De var høflige og vennlige, og jeg snakket gjerne med dem. De var dypt troende, og jeg var nysgjerrig på det de lærte, selv om jeg ikke hadde tenkt å bli kristen.

De skulle holde møter og inviterte meg til dem. Jeg spurte ikke far om lov, for han ville sagt nei. Jeg var til stede da de fortalte om sabbaten. Før hadde jeg forestilt meg at alle kristne gikk i kirken på søndager.

Jo mer jeg hørte, desto mer interessert ble jeg. Jeg tok bibelstudier. Så fortalte pastoren om Jesu annet komme. Og jeg som hadde trodd at Jesus bare var en profet! Nå skjønte jeg at han er Gud. Jeg bestemte meg for å bli kristen og følge Jesus.

Jeg mistet lysten på å gå i gudshuset vårt og be. Iblant ba jeg sammen med far, men han så at jeg hadde forandret meg. ”Tror du på disse mennenes religion?” spurte han. ”Hvis du slutter å be og slutter å gå i bønnehuset, da er det også slutt på skolegangen.” Jeg visste han mente det, og jeg ble redd. Jeg hadde to år igjen av skolegangen og kunne ikke klare det uten hans hjelp.

Jeg ba ikke lenger som før på skolen, og rektor slo meg. Men jeg nektet. Til slutt måtte jeg bli hjemme. Jeg ba og leste i Bibelen. Far nektet meg mat, så jeg spiste sammen med evangelistene.

Pastoren planla dåp, og jeg ville være med, men far oppdaget det og nektet meg å gå ut den dagen. Det han ikke visste, var at det skulle være dåp dagen etter også. Jeg snek meg ut og ba pastoren skynde seg å døpe meg. Så skiftet jeg så far ikke skulle vite hva jeg hadde gjort.

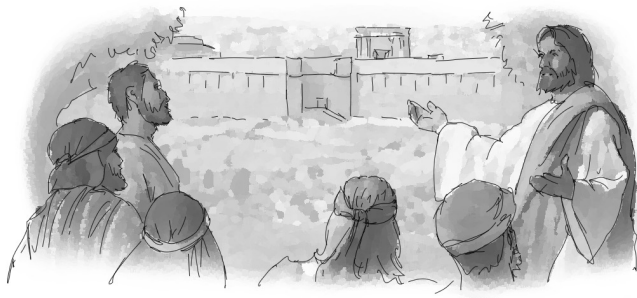
Pastoren fikk vite at far hadde nektet meg skolegang, så han fikk lekevangelisten til å be far skrive et brev der en annen kunne betale skolepenger for meg. Vi fastet og ba i tre dager før han fortalte far om adventistenes internatskole. Som ved et under sa far ja. Jeg ville aldri kunne betale skolepengene, men fikk vite at Adventistsamfunnet ville dekke utgiftene.

Det hender jeg får fortalt broren min om min tro, og jeg ber at han og far skal høre Guds stemme og svare når han kaller. Dine misjonsgaver hjelper lekevangelister som de to ungdommene som førte meg til Jesus. Offeret støtter skolen jeg går på. Takk fordi du gir til mennesker du aldri har truffet.

* Ikke hennes egentlige navn.

(Opptrykk fra *Teen Mission*, 2007)

Å gjøre åndelige ledere til disipler

Bakgrunnsstoff

Luk 6,12–16; Joh 16,7–14; Luk 6,20–49; Jer 50,31; Jes 57,15; Apg 1.

Minnevers

«På denne tiden gikk han en gang opp i fjellet for å be, og hele natten var han der i bønn til Gud. Da det ble dag, kalte han til seg disiplene sine, og av dem valgte han ut tolv, som han også kalte apostler» (Luk 6,12.13).

Jesus var alltid opptatt av å vinne disipler, men han visste at hans tid ville bli kort. Derfor underviste han disiplene, slik at de kunne fortsette arbeidet etter hans bortgang. Han var deres store lærer og veileder. Undervisning og opplæring henger sammen, men *undervisning* forbindes ofte med formidling av kunnskap mens *opplæring* antyder dannelse eller kvalifisering via praksis og disiplin.

I sin forberedelse for lederskap fikk disiplene kunnskap, men åndelig vekst var viktigst. De trengte å oppleve det som hører Gud til, i tro, i motgang, helliggjørelse og selvopoffrelse, i tillegg til å forstå læren og teologien. Bare kunnskap var ikke forberedelse nok for de store utfordringene som lå foran. Jesus ga dem begge deler.

LEDERSKAP BEGYNNER HER

Jesu liv på jorden var kort. Derfor var opplæringen av disiplene viktig. Hvem skulle han velge? Hvor mange? Jesus hadde sikkert hundrevis av disipler. Burde alle få opplæring? Han skjønte at det var mer effektivt å utdanne små grupper av ledere, ikke store masser ved hjelp av forelesninger. Så han valgte en liten gruppe.

Les Luk 6,12–16. Hva gjorde Jesus før han valgte disiplene, og hvorfor var det viktig?

Et godt valg forutsatte visdom. Jesus ba sin Far om visdom. Bønn bør også gå forut for valg av lederkandidater når man skal gjøre mennesker til disipler i vår tid. Hvis Jesus måtte be mye om visdom for å treffe et riktig valg, trenger vi å be enda mer om guddommelig visdom når vi velger dem som skal lede fremdriften av misjonsbefalingen.

Etter å ha utpekt tolv menn, kalte Jesus dem apostler – hans representanter med en særlig åndelig autoritet. Senere valgte Jesus ut en større gruppe med 72 disipler, og kanskje andre som ikke er nevnt i Skriften. Men de tolv apostlene var mest sammen Jesus, de bar det største ansvaret, og de trengte derfor mest opplæring og engasjement. Denne ordningen innebærer en klart tilsiktet organisasjonsstruktur blant de første kristne. Kristus ga organisasjonens ledere evner og utdanning i forhold til de tildelte oppgavene.

Tenk over hva det betyr at Jesus brukte så mye tid til bønn. Hva kan det si oss om vårt liv? Hva gjør bønn med deg?

KUNNSKAP OG ERFARING, 1. DEL

Informasjon var en viktig del av Jesu budskap. Informasjon kan ikke forandre, men all forvandling innebærer informasjon. *Begreper* har ikke kraft i seg selv til å skape endring, men Guds Ånd arbeider med menneskenes hjerter og omvender dem.

Les Joh 16,7–14. Hva sier Jesus som viser hvor lite sann kristendom vi kan få av bare intellektuell kunnskap?

Det er Guds ord, gjort levende ved Guds Ånd, som forvandler oss. De som skal vinne disipler, må ha begge deler.

Kristendommen setter intelligens og forestillingsevne høyt. Tenkning og fornuft går som en rød tråd gjennom Skriften. Jødedommen holdt lærerne høyt i ære, og de skriftlærde la stor vekt på å bevare de gamle skriftene. Dette vitner om kunnskapens betydning.

Kristendommen er ikke irrasjonell. Men noen troende legger mer vekt på følelser og erfaring enn kunnskap. De mener at det folk tror, er relativt uvesentlig, for bare opplevelser gir mening. Lydighet og konkrete sannheter er mindre viktig for dem, åndelig ekthet måles i følelser og religiøs begeistring.

Skriftens eksistens taler mot slik tankeløs begeistring for opplevelser. Erfaring uten kunnskap er en rakett uten retning. Omvendt blir kunnskap uten erfaring livløs og ofte lovisk. Sanne kristne ledere forsto behovet for begge deler, ikke bare hos seg selv, men hos dem de gjorde til disipler.

Tenk over alle de gode grunnene du har til å tro som du gjør. Hvilken rolle har erfaringene spilt? Hvorfor trenger vi begge deler?

KUNNSKAP OG ERFARING, 2. DEL

Les Luk 6,20–49. Hva sier disse tekstene om både kunnskap og erfaring? Altså: Hvordan henger de sammen slik at man ser at begge er nødvendige, ikke bare i vårt eget kristenliv, men også når vi gjør andre til disipler?

Åndelig kunnskap er en forutsetning for åndelig forvandling. Jesus var den store læreren. I åpne klasserom kantet av strender, fjell og Guds natur formidlet han kunnskap som forvandler menneskers liv. Den hellige ånd vekket samvittigheten for disse sannhetene. Man kan ikke bli disippel uten erfaring, men kunnskap må gi retning til erfaringen.

De som skal vinne disipler i vår tid, må sette seg godt inn i Skriften, kilden til åndelig opplysning. Og de må spre læren enten det gjør dem populære eller ei. Gud vil ikke at erfarne kristne skal holde noe tilbake, men tålmodig veilede nye troende til stadig større forståelse av kristendommens livsforvandlende sannheter, spesielt de tre englenes budskaper.

Se Luk 6,39: Hva sier Jesus til alle som vil skape disipler? Hvordan kan vi være sikre på at vi ikke er blant dem som Jesus karakteriserer som blinde?

Kombinasjonen av kunnskap og erfaring, som fører til uselvisk kjærlighet, er den største kraften Guds budbærere bør ha for å gjøre andre til disipler.

DE FØRSTE LEDERNE

Det er ikke uvesentlig at Jesus valgte ledere blant de lavere og forholdsvis ulærde klasser i samfunnet. Han valgte ikke Rådsmedlemmene med deres lærdom og veltalenhet. Han foretrakk ydmyke, enkle menn til å forkynne de sannhetene som skulle snu verden opp ned. Han ville gjøre dem til lederne i sin menighet. De skulle i sin tur utdanne andre og sende dem ut med evangeliet. «For å ha framgang i arbeidet skulle de motta Den hellige ånds kraft. Evangeliet skulle forkynnes i Guds kraft og ikke med menneskelig visdom og makt» – *Alfa og Omega*, bind 6, side 16 [AA 17].

Hva sier tekstene nedenfor om grunnen til at Jesus valgte dem han valgte til å lede menigheten, og ikke dem som mange kanskje mener hadde lederegenskaper? Sef 2,3; Matt 11,29; Jer 50,31; Jes 57,15.

Vi må ikke ta feil i spørsmålet om hvorfor Jesus valgte dem han valgte. Han var ikke imot utdanning eller lærdom, for allerede i ung alder (*Luk 2,46.47*) visste han ganske mye. Men det er ofte slik at de med mest utdanning, rikdom, eller makt ofte ikke vil være så ydmyke som man, særlig ledere, må være for at Gud skal kunne bruke dem. Slik er det naturligvis ikke alltid, for Gud kalte for eksempel slike som Nikodemus og Josef av Arimatea (se også *Apg 6,7*). Det betyr bare at kunnskapsrike mennesker ofte ikke er åpne for Den hellige ånds ledelse.

Les 1 Kor 9,19 og Fil 2,3. Hvilke egenskaper er nevnt, og hvorfor er de viktige, ikke bare for ledere, men for alle kristne? Hvordan kan disse trekkene bli en del av livet?

HVA JESUS ETTERLOT

Fremtidige generasjoner vitner om resultatet av tidligere anstrengelser. Når arbeidet gir varig frukt, bør man studere og kopiere prinsippene bak innsatsen. Ga Jesu metode for å skape disipler, gode resultater?

Selvfølgelig. Den forandret verden. Ingen av oss ville lest dette heftet om det ikke hadde vært for Jesu suksess med opplæringen av de første kirkelederne.

Les Apg 1. Hva sier dette kapittelet om behovet for ledere utpekt av Gud? Hva så de etter i en leder? (Se vers 22). Hva kan dette lære oss om å finne de riktige lederne?

Jesus opprettet sitt rike og demonstrerte prinsippene for videre vekst. Han valgte ledere med svakheter som ble overskygget av Guds kraft. De religiøse lederne så ned på dem og mente de ikke strakk til faglig, men de var langt bedre enn fariseerne i det viktigste: åpenhet, ydmykhet, avhengighet og ekthet. Uansett oppgave i menigheten må vi vise slike egenskaper.

«Som representanter for Kristus skulle apostlene komme til å få avgjørende betydning for verden. Kjensgjerningen at de var ganske vanlige mennesker, styrket deres innflytelse heller enn å svekke den. Tilhørernes tanker måtte ledes bort fra dem og til Frelseren, som fremdeles samarbeidet med dem selv om ingen kunne se ham. Apostlenes vidunderlige undervisning vitnet om en styrke og tillit som overbeviste alle om at de arbeidet i Kristi kraft og ikke sin egen.»
– *Alfa og Omega*, bind 6, side 20 [AA 22].

Hva ser du etter hos kirkeledere? Og hvorfor? Hva er de tre viktigste trekkene du forventer å finne hos dem? Ta med svaret til gruppa på sabbaten og sammenlign med de andres synspunkter.

VIDERE STUDIUM

Les «Apostlene sendes ut» i *Alfa og Omega*, bind 4, side 300–308 [DA 349–358], «På vei mot Jerusalem» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 45–54 [DA 485–496], og «Jesu programtale» i *Alfa og Omega*, bind 4, side 253–268 [DA 298–314], «Opplæringen av de tolv» i *Alfa og Omega*, bind 6, side 16–21 [AA 17–24], «Det store oppdraget» i samme, side 22–27 [AA 25–34] og «De sju menighetstjenerne» i samme, side 63–68 [AA 87–96].

«Overalt hvor Jesus arbeidet, var der mennesker som våknet opp til å forstå sitt behov, og som hungret og tørstet etter sannheten. Tiden var kommet da budskapet om hans kjærlighet skulle nå ut til disse lengtende mennesker. Til dem alle skulle disiplene gå som hans sendebud. Dermed ville de troende betrakte dem som guddommelig utnevnte lærere. Når så han selv skulle forlate dem, ville de ikke bli stående igjen uten noen som kunne undervise dem.

På denne første turen skulle disiplene bare gå til steder hvor Jesus allerede hadde vært og hadde vunnet venner. De forberedelser de skulle gjøre for reisen, skulle være så enkle som mulig. Ikke noe måtte få lede deres sinn bort fra den betydningsfulle gjerning de skulle gjøre. Heller ikke måtte noe få egge til motstand og lukke døren for videre arbeid.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 301–302 [DA 351].

Spørsmål til drøftelse

1. Snakk sammen i klassen om svaret på torsdagens siste spørsmål. Hva kan dere lære av hverandre?
2. Les Apg 6,1–6. Hvorfor peker denne hendelsen på en av grunnene til at kirken trenger gode ledere?
3. Hvor viktig er balansen mellom erfaring og kunnskap i kristenlivet. Kan forskjellige mennesker ha behov for en annen balanse? Hvis ja: Hvordan kan vi ta hensyn til denne forskjellen i arbeidet med å gjøre folk til disipler? Se også på denne teksten: «For jøder spør etter tegn, og grekere søker visdom» (1 Kor 1,22). Hva avslører den om forskjellen på kunnskap og erfaring?

15. mars

FOR MANGE

Victoria Erundu og Joseph A. Olajide

Jonathan Boeyah hadde funnet veien til opptakskontoret på Adventist Seminary of West Africa (ASWA). Han fortalte om flukten fra krigen i Liberia og at han var eneste adventist i familien. Ville det være mulig å få studieplass ved ASWA?

Mannen smilte. Hvordan kunne de si nei til en som hadde gått i to dager? Jonathan begynte på pastorstudiet. Et av kursene han syntes var spesielt interessant, handlet om hvordan man kan ha et godt ekteskap.

Da semesteret var slutt, ble han med andre elever til Ghana for å selge bøker og tjene til videre skolegang. Flere av dem han besøkte, hadde familieproblemer. En dag traff han en familie som holdt på å gå i oppløsning. Han fortalte mannen om prinsipper for et lykkelig hjem og ba sammen med ham. Senere snakket han med kona og drøftet hvordan hun kunne oppfylle Guds vilje for sitt hjem.

Tilbake på ASWA fikk han brev fra familien. Mannen og hans kone hadde funnet sammen igjen og takket Jonathan og ASWA for deres bønner og påvirkning.

ASWA har utdannet hundrevis av arbeidere de siste 30 år. Lærere og elever holder evangeliske møter, helsekurs, røykeavvenningskurs og seminarer i Åpenbaringen. Etter den siste møteserien ble 50 mennesker døpt.

Skolen har over 500 elever fra 18 forskjellige land, men den er overfylt. Seks elever bor på tomannsrom. Dekanens kontor og samlingsrommene er stuet fulle med senger. Når det er fellesmøter, må de fleste stå utenfor og følge med gjennom åpne vinduer. Det undervises overalt: i den uferdige kirken, i kafeteriaen, biblioteket og under trærne i parken.

Lærerne og elevene ved ASWA har en bønn: at de snart skal få klasserom og auditorium, så kirken igjen kan få være bare kirke. Et nytt klasserom og et flerbruksanlegg kan løse iallfall noen av plassproblemene.

(Opptrykk fra *Mission*, 1996)

Høsten og høstarbeiderne

Bakgrunnsstoff

Joh 1,40–46; 4,28–30; Luk 24,4–53; Apg 1,6–8; Matt 9,36–38; Luk 15.

Minnevers

«For ved dette blir min Far æret, at dere bærer mye frukt og blir mine disipler» (Joh 15,8).

Denne ukens studium er på mange måter en videreføring av den forrige. Jesus valgte åndelige ledere for at de skulle forkynne Guds rike. De prinsippene og metodene han benyttet, må være grunnlaget for kristen utrustning i dag.

Med andre ord må moderne teorier for lederutvikling aldri få erstatte det grunnlaget Jesus la. Når PR og reklame blir viktigere enn åndelig vekst, blir resultatet åndelig tomhet. Når evangeliseringen fortrenger omvendelse og åndelig forvandling, skranter oppdraget. Lærer man ledere å drive medlemskapskampanjer, mediastorm og PR-framstøt i stedet for åndelig krigføring, ber man om katastrofe. Sann evangelisering handler om (1) å erkjenne vår syndighet, (2) sann anger, (3) uforbeholden overgivelse og (4) en ukuelig trang til å spre Guds budskap til andre.

TIGGERBRØD

Da Jesus skulle forlate vår verden, var han opptatt av disiplene, som han hadde arbeidet for og elsket. De skulle ikke gå alene. Selv om han måtte vende tilbake til himmelen, skulle Den hellige ånd stå for den åndelige nærhet som disiplene hadde opplevd mens Jesus var sammen med dem. Kristi undervisning om Åndens verk var så verdifull at Johannes bruker flere kapitler på emnet. Et viktig element var Den hellige ånds vitnesbyrd om Kristus, selv om Ånden *ikke* ville vitne uten hjelp. Sammen med Ånden skulle disiplene vitne om det Jesus hadde gjort. Gud kunne ha sendt engler og forkynt evangeliet uten hjelp av mennesker. I stedet satte han syndige, feilende, uforutsigbare mennesker til den hellige oppgaven.

Les Joh 1,40–46; 4,28–30; 15,26.27; 19,35.36. Hva sier disse tekstene om samarbeidet mellom det menneskelige og det guddommelige i vår innsats for å vinne mennesker for Guds rike?

Evangelisering blir iblant karakterisert slik: «Tiggere forteller andre tiggere hvor man finner brød.» Andreas utmerket seg i dette. Skriftene til hans bror Peter skulle en dag innlemmes i Skriften, Peters virksomhet ble nedtegnet i Apostlenes gjerninger, og han ble en av Jesu tre nærmeste medarbeidere. Slik heder ble ikke Andreas til del. Likevel fikk han en særlig anerkjennelse for å følge Kristi enkle råd om å føre mennesker til Jesus.

Hvor mange av Guds redskaper, store ledere innen evangelisering, administrasjon og ledelse, har ikke møtt Jesus gjennom trofaste disipler som for lengst er glemt? Disse menneskene var ikke fremtredende, men tenk hvor forkrøplet Guds verk kunne ha vært om ikke de hadde vitnet trofast om Jesus. Han forberedte disiplene på større oppgaver ved først å gi dem enkle oppdrag. Den samaritanske kvinnen, Filip og Andreas viste hva enkle vitnesbyrd kan utrette. Vi skal gjøre det samme.

DA JESUS BA OM TÅLMODIGHET

Les Luk 24,47–53; Apg 1,6–8; 16,6–10. Hvorfor skulle de vente på Ånden? Hva var Åndens rolle i urkirkens evangeliske arbeid? Hva kan dagens kristne lære av Paulus' erfaring når de møter motgang? Hva lærer disse versene om Guds tidsplan og betydningen av tålmodighet?

Gjennom ord og eksempel lærte Jesus disiplene tålmodighet. Til tross for fordommer, uvitenhet, misforståelser og regelrette sammensvergelses holdt Jesus ut. Utholdenheten var forankret i hans fullstendige avhengighet av Guds Ånd. Jesus forsto at med mindre disiplene også opplevde denne avhengigheten, ville rikets fremgang være alvorlig truet. Men hvis de lærte denne leksen, ville deres fremtidige virke tjene himmelens sak. Derfor var hans avskjedsbudskap: Vent.

Jesus vil at vi også skal mestre denne leksen. Om vi er selvsikre og har gode intensjoner, men uten vilje til å vente på Åndens veiledning, setter vi både oss selv og Guds rike i forlegenhet.

Apostelen Paulus hadde store planer om å dra til Bitynia, men enda så sta han var, godtok han Åndens innblanding. Apostelen dro til Makedonia i stedet. Mange mirakler ledsaget hans arbeid. Hadde Paulus styrtet av sted slik han hadde tenkt, ville evangeliseringen av Europa kanskje ha blitt utsatt på ubestemt tid.

Hvordan kan vi få ro for vår engstelse og tålmodig vente på Åndens ledelse? Hva bør vi gjøre for å utvikle slik tålmodighet? Hva sier tålmodig, ydmyk tillit om vårt forhold til Gud?

UTØVELSE AV MYNDIGHET

Sammenlign disse tekstene: *Mark 6,7–13; Matt 16,14–19; 18,17–20; 28,18–20; Joh 20,21–23*. Hva sier dette om den myndighet Jesu disipler hadde? Hva betyr det for oss i dag?

«Peter hadde gitt uttrykk for den sannhet som er grunnvollen for menighetens tro. Nå hedret Jesus ham som representanten for alle som tror. Han sa: 'Jeg vil gi deg himmelrikets nøkler; det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen.'

'Himmelrikets nøkler' er Kristi ord. Hvert ord i Den hellige skrift er hans, og innbefattet i dette. Disse ordene har makt til å åpne himmelen og lukke den. De fremholder de betingelser som ligger til grunn for om mennesker blir mottatt eller forkastet. Slik blir den gjerning Ordets forkynnere har, «en duft av død til død» eller «en duft av liv til liv». Den gjerning de utfører, har evige følger.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 355–356 [DA 413, 414].

Slik Faderen sendte Jesus, slik sendte Jesus disiplene. Ved Ånden ga Faderen Jesus guddommelig kraft. Ved Ånden gir Jesus disiplene guddommelig kraft til deres oppdrag. Ingen av hans etterfølgere skal frykte at Jesus har snytt dem. Han har gitt dem det de trenger av ferdigheter, talenter, evner og krefter.

Iblant forstår ikke lederne de prinsippene som gjelder. Når de gir oppgaver uten å gi makt, er nederlaget forutsigbart. Usikkerhet kan ofte gjøre dem til kontrollører som kveler andres tanker, deres gudgitte kreativitet og individualitet. Når disipler blir vingestekket slik, kan de ikke være effektive. En slik lederstil minner om dirigenten som forsøker å spille alle instrumentene samtidig i stedet for å dirigere en symfoni.

Jesu eksempel sier en god del. Hvis noen hadde rett til å tviholde på myndighet og diktere atferd, måtte det være Jesus. Men han ga andre autoritet og oppgaver hvor han ikke var til stede annet enn gjennom det eksempel han hadde lært dem og vist dem.

HØSTEN ER STOR

«Og da han så folkemengdene, fikk han inderlig medfølelse med dem, for de var forkomne og hjelpeløse, som sauer uten gjeter. Da sa han til disiplene sine: **Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden hans» (Matt 9,36–38).** Hvilket viktig budskap inneholder disse versene for oss og oppgaven vår?

Den åndelige høsten var stor, men onnefolkene var få. Hjertets jord var forberedt, åndelige frø var sådd. Det spirte, hadde rikelig med fuktighet og sol og vokste sterkt. Mange mennesker ventet på å bli høstet inn, men hvor var arbeiderne? Med enkle, lett forståelige ordbilder inspirerte Jesus deres iver.

Iblant er vi så glade i fellesskapet med andre troende at vi klynger oss sammen og overser søkende mennesker som er modne for innhøsting. Kanskje det er fordi vi ikke forstår at vi er ansvarlige for mennesker som går fortapt at vi hengir oss til rene menighetsoppgaver, samfunnsansvar, vedlikehold av bygninger og annet som går ut på å bevare status quo. Det er vel og bra. Velmenende medlemmer tviler iblant på verdien av evangelisering, eller sier: «Pastor, evangelisering er sikkert viktig, men trenger vi ikke opplegg for folk som allerede er i menigheten?»

Spørsmålet er godt, men man må også spørre: «Beklaget Jesus seg noen gang over mangelen på kornsiloer?» Det han ba om, var flere onnefolk.

Hvordan kan vi ta oss av dem i menigheten uten å overse det oppsøkende arbeidet?

TAPT OG FUNNET

Ved undervisning og eksempel lærte Jesus disiplene å omgås syndere, også vanesyndere som prostituerte og tollere. Hvordan skulle de ellers nå hele verden? Undervisningen dreide seg ofte om slike syndere. Han omtalte dem som 'mistet'. Han kunne ha sagt de var 'opprørske' eller 'fordervet', men han sa 'mistet'.

Mistet er ikke så negativt som de andre ordene. Vi bør følge Jesu eksempel. *Mistet* er en generøs beskrivelse fordi ansvaret hviler på finneren. Nedsettende bemerkninger jager folk bort. Nøytral tale formidler aksept og muligheten for tilhørighet. Derfor må vi være forsiktige, ikke bare med våre ord, men også med det vi tenker, for tankene påvirker holdningen til andre.

Jesus ber oss om å bli finere. Han vil vi skal rekke ut hånden til de fortapte, uansett hvem de er og hva slags liv de lever.

«Nei, dette er fasten jeg har valgt: 'å løse urettferdige lenker, sprengte båndene i åket, sette undertrykte fri og bryte hvert åk i stykker. ... du skal ikke snu ryggen til dine egne.' Når dere ser dere selv som syndere, frelst bare ved deres himmelske Fars kjærlighet, da vil dere ha inderlig medynk med andre som lider under synden. Dere vil ikke lenger møte elendighet og anger med følelser av sjalusi og kritikksyke. Når egenkjærlighetens is er smeltet bort fra deres hjerter, vil dere være på bølgelengde med Gud. Dere vil dele hans glede over å frelse de fortapte.» – *Ord som lever* (2006), side 145, 146 [COL 210, 211].

Studer Luk 15. Hva er felles for alle disse lignelsene? Hva burde dette si oss om Guds syn på dem som er mistet, og hva vårt ansvar er?

VIDERE STUDIUM

Les «På vei mot Jerusalem» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 45–54 [DA 485–496], «Hvem er den største?» i *Alfa og Omega*, bind 4, side 372–381 [DA 432–446], «Opplæringen av de tolv» i *Alfa og Omega*, bind 6, side 16–21 [AA 17–24], «Det store oppdraget» i samme, side 22–27 [AA 25–34], «Pinsedagen» i samme, side 28–36 [AA 35–46], «Åndens gave» i samme, side 37–42 [AA 47–56].

«Disiplene følte sitt åndelige behov og bønnfalt Herren om den salvelse som kunne sette dem i stand til å arbeide for menneskers frelse. De bad ikke bare om selv å bli velsignet. Andres frelse hvilte på dem som en byrde. De forstod at evangeliet måtte bringes ut til hele verden og tryglet om den kraft Kristus hadde lovt.» – *Alfa og Omega*, bind 6, side 29 [AA 37].

Spørsmål til drøftelse

1. Hvilke prinsipper fra Jesu undervisningsmetode bør vi benytte for å gjøre folk til disipler i vår tid? Tenk deg hvordan slik opplæring ville se ut i din menighet.
2. I torsdagens avsnitt så vi på språkbruken. Tenk over hva slags ord vi ofte benytter. Vi oppfatter dem på en bestemt måte, men hvordan kan andre forstå de samme ordene? Hvorfor bør vi være mer forsiktige med vårt valg av ord, spesielt overfor dem vi vil nå?
3. Tenk over det bildet som sammenligner oss med «tiggere som forteller andre tiggere» hvor de skal få brød. Hvordan er det et godt bilde på hva vitnetjeneste og misjon handler om? Hvorfor må vi ikke glemme dette bildet og hva det betyr?
4. Hvordan er det i menigheten du tilhører? Er den mer opptatt av seg selv og sine behov enn av utadvendt arbeid? Hvordan kan et fokus på misjon hjelpe dere? Eller, for å si det på en annen måte, hvis menigheten var mer opptatt av å vitne og misjonere, ville den da være mindre opptatt av sine egne behov? Hvordan kan utadvendt virksomhet fylle disse behovene?

22. mars

MIN TRO STÅR FAST

Nigeria

Ungjenta Monsurat var forundret over naboen som ikke gikk i moskeen på fredag, men var glad og fornøyd. En dag spurte hun mannen ut om troen hans. ”Jeg er syvendedags-adventist,” sa han. De pratet litt, så lånte han Monsurat en liten bok: *Veien til Kristus*.

Da hun kom hjem, leste hun i den, men holdt den skjult for foreldrene. Hun leverte den tilbake før hun dro tilbake til internatskolen hun gikk på, og snart glemte hun den helt.

I neste ferie traff hun den vennlige naboen igjen, og en dag ba han henne med i adventkirken. Først tenkte hun at hun ikke kunne gå, for hun hadde ekstra undervisning på lørdager på grunn av eksamen som sto for døren. Men så ombestemte hun seg og gikk etter at hun hadde gjort leksene.

Hun fant seg godt til rette i kirken, enda så forskjellig det var fra moskeen. Hun gikk dit hver lørdag i stedet for å delta i undervisningen. Hun begynte å lese i Bibelen og ba til Gud. Hun hadde vært en skøyer på skolen, men nå bestemte hun seg for å leve et ordentlig liv.

Tilbake på internatet savnet hun kirken, men fant ut at det var en adventkirke en times tid unna med buss. Hver lørdag dro hun dit, og før skoleåret var over, ble hun døpt.

Da hun kom hjem i ferien, ble hun med i moskeen, men ba ikke som før, og foreldrene la merke til at hun hadde fjernet smykkene. Monsurat innrømte at hun var blitt kristen. De var sinte og gjorde alt de kunne for å få henne til å avsverge sin tro, men hun nektet.

Til slutt fikk hun vite at hun ikke lenger var sin fars datter. Med to år igjen av skolegangen måtte hun flytte hjemmefra. Hun ba og fant trøst i Salme 27,10: ”Om far og mor forlater meg, vil Herren ta imot meg.” Menighetsmedlemmer hjalp henne med skolepengene, og hun fikk bo hos en venn.

En dag kom mor og ville ha henne med til en åndemaner for å få fjernet de merkelige tankene fra hodet hennes. Monsurat var villig til å gå, men hun tok med seg en liten bibel. Da healeren så henne, sa hun at moren skulle la henne være i fred og gjøre som hun selv ville.

Etter en ny uoverensstemmelse med foreldrene måtte Monsurat flytte hjemmefra. En forstander hjalp henne å komme inn på Babcock University, adventistenes skole i Nigeria, der hun studerte sykepleie, og menigheten sponset henne. Foreldrene er stolte av henne nå, og Monsurat ber at de en dag må ta imot Jesus.

Våre gaver støtter misjonen på mange måter. Takk for dine gaver så mennesker kan få høre om Guds kjærlighet.

(Opptrykk fra *Mission*, 2007)

Hva det koster å være disippel

Bakgrunnsstoff

Luk 12,49–53; 5 Mos 21,15; 1 Kor 9,24–27; Matt 18,8.9; Joh 14,1–3; Hebr 11,32–12,4.

Minnevers

«Vårt håp for dere står fast. For vi vet at slik dere har del i lidelsen, har dere også del i trøsten» (2 Kor 1,7).

Gjennom historien har utallige millioner ofret livet for Kristus. De ble fengslet, torturert og henrettet. Millioner har mistet arbeidet, blitt latterliggjort, erfart utestengning fra familien, og holdt ut forfølgelser heller enn å fornekte Jesus. Bare Gud kjenner all den lidelsen hans trofaste har utholdt.

Paulus så det på forhånd: «Alle som vil leve et gudfryktig liv i Kristus Jesus, skal bli forfulgt» (2 Tim 3,12). Og Peter skrev: «Det var jo dette dere ble kalt til. For Kristus led for dere og etterlot dere et eksempel, for at dere skulle følge i hans spor» (1 Pet 2,21).

Herlighetspredikantenes løfter om luksusbiler og økonomisk vinning, stemmer ikke med Jesu Kristi evangelium.

Vi kan bare være sikker på at uansett hva det koster å være disippel, er det verdt prisen.

BEREGNING AV KOSTNADENE: FØRSTE PRIORITET

Les Luk 12,49–53; 14,25.26; Matt 10,37. Hvordan skal vi forstå denne uttalen? Hva sier Jesus?

Moderne TV-nyheter ville ha kokt i hop en større skandale av disse ordene. «I dag tok den kjente religiøse lederen Jesus fra Nasaret til orde for hat mot egen familie under sin ettermiddagstale. Analytikere sammenligner uttalelsene med tidligere utsagn om å vise kjærlighet til naboer og fiender. På informert hold lurer man på om dette er uttrykk for en politisk endring. Andre ubekreftede utsagn antyder at man bør selge alt og overlate inntektene til Jesus-bevegelsen. Vi kommer tilbake til saken.»

En nærmere granskning av Bibelen og bruken av ordet *hat*, gjør det lettere å forstå Jesu ord. 5 Mos 21,15 inneholder Moselovens regler om menn med flere koner. King James-utgaven av Bibelen følger den vanlige betydningen og oversetter slik: «en elsket og en annen hatet» om disse konene. Og poenget er at hvis mannen foretrekker én kone fremfor andre, kan han ikke frata de andre deres rett. Nyere bibeloversettelser erstatter *hatet* med *mislikte*. 1930-oversettelsen brukte «ikke synes om» her. Det er opplagt at det er tale om grader av hengivenhet. Hat i denne sammenheng kan bety «elske mindre». Parallellen i Matt 10,37 gir grunn til å anta dette.

Jesu poeng er enkelt, men viktig. Når familien går foran og Jesus blir mindre viktig, oppgir han sitt herredømme. Det er umulig å tjene mer enn én. Jesus var tilhenger av sterke familiebånd. Men slike forbindelser henter styrke fra et urokkelig fundament: uforbeholden kjærlighet til Gud. Han kan ikke godta grenser, avbrudd eller forstyrrelser. Er man disippel, må man vise ubetinget lojalitet.

Hvordan kan vi rent praktisk sette Jesus foran alt, også familien? Hva innebærer dette, og hva kan følgene bli?

Å BÆRE KORSET

«Den som ikke bærer sitt kors og følger etter meg, kan ikke være min disippel»
(Luk 14,27).

En disippel må godta Jesus som frelser og Herre. Å følge Jesus betyr at man er villig til å lide det han led. Så vi må være ærlige når vi legger fram vårt budskap. Vi må forkynne de store sannhetene om rettferdiggjørelse ved tro, tilgivelsen, Jesu snare gjenkomst, himmelens herlighet og Guds ufortjente nåde.

Men hvis de troende skal forkynne hele Guds budskap, kan de ikke utelate korset. Dessverre er det noen som tror at det er lovisk å forkynne et budskap hvor vi blir kalt til handling. De sier: «Guds nåde har gjort det hele, og mennesket gjør ingenting bortsett fra å ta imot.» Men Jesus sier noe annet.

Les Matt 16,21–25; Luk 21,12–19; Joh 15,17–20; 16,1.2. Hva koster det å følge Jesus?

Før dåpen bør alle være innforstått med at Jesus har gitt dem et kors og at de ikke kan bli hans disipler uten det. Legger dette en demper på frelsesgleden? Blir gleden større om de får urealistiske løfter om et bekymringsløst liv? Omvendelsen fritar den troende for syndebyrden, ikke for ansvaret for å være en disippel. De som tar Kristi navn og stadfester valget offentlig i dåpen, må være klar over hva det koster å være disippel. Men hva kan verden tilby som gjør at prisen for å følge Kristus blir for høy? Ingenting.

Når var siste gang du bar korset? Hvordan kjentes det? Hva lærte det deg som kanskje kan hjelpe en annen som sliter med en lignende utfordring?

DISIPLINERT RESPONS

Analyser disse tekstene: *Luk 14,31–33; 1 Kor 9,24–27; Hebr 12,1–4; 2 Pet 1,5–11*. Hva sier de om en disippels liv? Hvordan har du opplevd realiteten i det Bibelen forteller her?

Det koster disiplin å være disippel. Hver tanke, hver fantasi, hver ambisjon og ethvert ønske *må* underkastes Kristus. Alt man eier, både det konkrete og det usynlige, hvert talent og evne og alt av verdi, *må* stå under Kristi kommando. Det vi ikke overgir til ham, blir en avgud og kan føre oss på villspor.

Kristus tilbyr oss kraft til å overvinne våre karakterfeil. Appetitten, følelsene og intellektet kan stå under hans Ånds veiledning.

Legg merke til Paulus' eksempel i noen av tekstene. Ingen idrettsutøver prøver å løpe langsommere, hoppe lavere eller kaste kortere. Og ingen troende bør se seg tilbake, spesielt når det som står på spill i «løpet», er noe evig.

«Løperne avstod fra alt som kunne svekke deres fysikk. Iherdig og hard trening styrket muskler og utholdenhet, slik at løperne på konkurransedagen kunne presse seg til det ytterste. Hvor mye viktigere er det da ikke for kristne, som hele evigheten står på spill for, å legge både lidenskaper og lyster inn under fornuften og Guds vilje? De må aldri tillate fornøyelser, luksus eller hensynet til egen makelighet å svekke aktsomheten. Vaner og interesser må bringes under streng kontroll. Opplyst av Guds ord og ledet av hans Ånd må fornuften holde tøylene.» – *Alfa og Omega*, bind 6, side 216 [AA 311].

VEIE KOSTNADENE

Bedrifter undersøker hvorvidt nye prosjekter er levedyktige med en nytte-kostnad-analyse. Inneholder de konkrete forslagene det som skal til for å få god avkastning på investeringene? Oppveier fordelene kostnadene? Et ofte brukt kriterium er varighet. Gir forslaget bærekraftig avkastning?

Belønningen for å være disippel kan også måles ved å sammenligne kostnader. Kostnadene kan være emosjonelle lidelser, sosial avvising, tortur, økonomiske forsakelser, fengsling og død. Alle som blir disipler, bør tenke nøye gjennom de investeringene som skal til.

Hva sier disse tekstene at det koster å være disippel? *Matt 18,8-9; Luk 6,35; Fil 2,3.*

Hva sier disse tekstene om fordelene? *Luk 18,28–30; Joh 14,1–3; Åp 22,1–5.*

Kostnadene ved å følge Jesus kan være store. Det finnes kanskje ikke noe som koster mer. Faktisk bør man spørre seg hvor ekte ens tro og engasjement er, hvis det å følge Kristus ikke har kostet så mye.

Men ett er sikkert: Uansett hva vi utretter her i livet, så er det bare midlertidig. Det blir ikke stående. Det blir borte for alltid.

Men det vi får av Jesus – evig liv i en ny himmel og en ny jord – er mer verdtt enn alt det denne verden har å by på.

Tenk over alt det gode her i verden. Hva er det i forhold til evigheten med Kristus? Hvordan kan vi alltid ha denne kontrasten for øye? Hvorfor er det viktig?

EN BEDRE OPPSTANDELSE

Les Hebr 11,32–12,4. Hva sier disse versene om kostnadene og belønningen som følger av å være disippel?

Både det å være disippel og gjøre andre til disipler, kan sammenfattes i én ting: «En bedre oppstandelse». Vi følger Kristus fordi vi har løftet om et nytt liv i en ny verden, uten synd, lidelse og død. Og fordi vi har fått dette håpet – som blir stadfestet av Jesu liv, død, oppstandelse og øversteprestelige tjeneste – prøver vi å vise andre det samme håpet, det samme løftet. Og med mindre vi er i live når Jesus kommer, skal vi stå opp før den store konflikten er slutt, enten i den første oppstandelsen eller i den andre oppstandelsen, sammen med de onde. Er det noe som kan måle seg med å være med i den første oppstandelsen og å få gjøre hva vi kan for å hjelpe andre dit også?

Høsten har modnet, millioner venter på kallet til å bli disipler. Vi er blitt velsignet, ikke bare med evangeliet, men evangeliet i sammenheng med «sannheten for vår tid» – de tre englebudskapene i Åp 14, Guds siste advarsel til verden.

Hva skal vi gjøre med disse sannhetene som vi elsker så høyt? Derfor spør vi: hvor blir det av høstfolkene? Hvor er de som vil følge Kristus og ta risikoen? Vil du ta imot Guds innbydelse til ikke bare å være en disippel, men å gjøre andre til disipler, koste hva det koste vil?

Tenk gjennom følgene: den første oppstandelsen eller den andre oppstandelsen. Og med slike alternativer: Hva er viktigere enn å være med i den «bedre» oppstandelsen og hjelpe andre å komme dit også?

VIDERE STUDIUM

«Fjerne land» i *Alfa og Omega*, bind 6, side 149–154 [AA 211–220], «Berøa og Athen» i samme, side 161–169 [AA 231–242]

«Ild kommer ned fra himmelen. Jorden slår sprekker. De våpen den skjuler, kommer frem i dagen. Fortærende flammer slår ut fra hver gapende kløft. Endog fjellene står i brann. Nå er den kommet, dagen som skal brenne som en ovn. Elementene kommer i brann og blir oppløst, og jorden og alle gjerninger som er gjort der, skal komme frem i lyset. Jordskorpen er som en eneste smeltet masse – en uhyre sydende ildsjø. Det er dommens og undergangens dag for de gudløse. 'Det er en hevners dag for Herren, et år med gjengjeld i striden for Sion.'

De gudløse får sin straff på jorden. De skal «være som halm, og dagen som kommer, skal brenne dem opp, sier Herren, Allhærs Gud, så verken rot eller gren blir igjen'. Noen blir utslettet øyeblikkelig, mens andre må lide lenger. Alle får igjen etter sine gjerninger.» – *Alfa og Omega*, bind 8, side 170–171 [GC 672, 673].

Spørsmål til drøftelse

1. Dietrich Bonhoeffers kristentro kostet ham livet. Han skrev en berømt bok som i engelsk oversettelse heter *The Cost of Discipleship*. Nedenfor er noen sitater fra boken. Hvordan passer de inn med det vi har studert denne uken?

«Det gamle livet er lagt bak en, helt overgitt til Gud. Disippelen trekkes ut av sin relative sikkerhet til et liv i absolutt usikkerhet, som i sannhet er den absolutte sikkerhet og trygghet i fellesskapet med Jesus» (side 62, 63).

«Hvis vi vil følge Jesus, må vi ta visse bestemte skritt. Det første skrittet, som følger etter kallet, avskjærer disippelen fra hans tidligere liv» (side 66, 67).

«Korset blir lagt på hver kristen. Den første Kristus-lidelsen som hvert menneske må oppleve, er kallet til å oppgi det som binder en til denne verden. ... Når Kristus kaller et menneske, sier han at han skal komme og dø» (side 99).

Trettende sabbat – 29. mars

På grunn av redaktørskifte foreslår vi at de voksne bruker barnas program 13. sabbat.

Leder: Vest- og Sentral-Afrika-divisjonen består av 22 land. For tre år siden bidro barnas gaver til at barn i disse landene kunne fortelle om Guds kjærlighet med skolesaker og innbydelser til sabbatsskolen. Vi skal høre hvordan en jente brukte det til å fortelle om Guds kjærlighet.

Forteller: Det var første skoledag på en adventistskole i Vest-Afrika. På et bord lå det hauger med skolesaker – blyanter, viskelær, kladdebøker, fargestifter og et bilde av Jesus med teksten: ”Følg meg.” Niårige Joyce så at læreren kom, og sa: ”I dag skal vi lage en pose hver med skolesaker til barn som ikke kjenner Jesus.” Læreren ga barna plastposer og ba dem ta en ting fra hver haug. ”Og legg i bildet av Jesus til slutt, så det er synlig gjennom posen. Det er en innbydelse til sabbatsskolen,” sa hun.

De fylte posene sine, og læreren ba om at Gud måtte vise barna hvem som skulle ha posen deres. ”Når dere gir bort posen, skal dere si at Jesus elsker dem og vil være venner med dem. Be dem med i sabbatsskolen denne uken.”

Joyce tok med posen sin hjem. Hun ba Jesus vise henne hvem som skulle ha posen. Da hun så opp, så hun at Theo kom gående. Hun smilte.

”Hei, Theo, begynte du på skolen i dag?” sa hun.

”Nei, pappa hadde ikke penger til skolesaker,” svarte Theo.

Joyce smilte: ”Nå kan du gå på skolen! Jesus vil at du skal ha disse skolesakene!” sa hun og ga ham posen.

”Takk. Nå kan jeg gå på skolen,” sa Theo.

”Og i posen er det innbydelse til sabbatsskolen min på lørdag. Hvis du vil, kan vi gå sammen, så kommer du ikke alene.”

Theo takket og lovt å spørre om lov til å bli med.

Lørdag morgen gikk de to vennene sammen til kirken. Theo trivdes med å lære sanger og likte historiene om Jesus og disiplene. På hjemveien spurte han om å få komme tilbake neste gang. ”Så klart,” sa Joyce.

Nå går både Theo og moren og broren hans i sabbatsskolen.

Leder: Våre gaver 13. sabbat går til to skoler i Benin og Senegal.

[13. sabbats offer tas opp]

Fremtidige prosjekter

Neste kvartal besøker vi Sør-Asia-divisjonen. Blant prosjektene er sovesaler og klasserom ved tre internatskoler og kirkebygg til menigheter i alle regioner, inkludert Bhutan og Nepal.

VEST-SENTRAL-AFRIKA-DIVISJONEN

Prosjekter:

- Grunnskole i Parakou, Benin
- Grunnskole i Dakar, Senegal

Barnas prosjekt: Bibliotekbøker til de nye skolene i Benin og Senegal

	Menigheter	Grupper	Medlemmer	Folketall
Sentral-Afrika	997	562	110 910	43 877 000
Øst-Nigeria	548	529	159 829	52 739 000
Ghana	1243	1726	396 815	25 546 000
Nordvest-Nigeria	411	653	118 092	117 386 000
Sahel	175	381	42 601	116 179 000
Vest-Afrika	123	123	38 007	12 196 000
Sum	3497	3974	886 254	367 923 000

Tall gjeldende per desember 2012

SOLENEDGANG FREDAG KVELD I 2014

DATO	OSLO	KRISTIANSAND	BERGEN	TRONDHEIM	BODØ	HARSTAD	TROMSØ	HAMMERFEST	
Januar	3	15.28	15.53	15.45	14.51	13.17	-	-	-
	10	15.40	16.05	15.58	15.08	13.47	12.43	-	-
	17	15.56	16.19	16.14	15.27	14.19	13.36	12.58	-
	24	16.13	16.34	16.31	15.48	14.50	14.17	13.50	13.03
	31	16.30	16.50	16.50	16.10	15.20	14.53	14.31	13.55
Februar	7	16.49	17.07	17.08	16.32	15.49	15.26	15.07	14.36
	14	17.07	17.24	17.27	16.54	16.17	15.57	15.41	15.13
	21	17.25	17.41	17.45	17.16	16.44	16.27	16.12	15.47
	28	17.43	17.57	18.04	17.37	17.09	16.55	16.42	16.19
Mars	7	18.00	18.13	18.22	17.57	17.35	17.23	17.11	16.50
	14	18.18	18.29	18.39	18.18	17.59	17.50	17.39	17.20
	21	18.35	18.45	18.57	18.38	18.24	18.16	18.07	17.49
	28	18.52	19.01	19.14	18.58	18.48	18.43	18.35	18.19
April	4	20.09*	20.16*	20.31*	20.18*	20.13*	20.10*	20.03*	19.49*
	11	20.26	20.32	20.49	20.38	20.38	20.37	20.33	20.20
	18	20.43	20.48	21.06	20.59	21.04	21.06	21.03	20.54
	25	21.00	21.04	21.24	21.20	21.31	21.37	21.37	21.30
Mai	2	21.18	21.20	21.42	21.41	22.00	22.10	22.14	22.13
	9	21.35	21.35	22.00	22.03	22.31	22.48	22.58	23.11
	16	21.52	21.50	22.17	22.25	23.05	23.36	00.12	-
	23	22.07	22.04	22.33	22.46	23.45	-	-	-
Juni	6	22.21	22.17	22.48	23.05	-	-	-	-
	13	22.33	22.27	23.00	23.22	-	-	-	-
	20	22.41	22.34	23.08	23.35	-	-	-	-
	27	22.45	22.38	23.13	23.41	-	-	-	-
Juli	4	22.45	22.38	23.12	23.39	-	-	-	-
	11	22.40	22.34	23.07	23.30	-	-	-	-
	18	22.31	22.26	22.58	23.16	-	-	-	-
	25	22.19	22.16	22.45	22.59	00.03	-	-	-
August	1	22.05	22.03	22.30	22.39	23.22	23.58	-	-
	8	21.48	21.48	22.13	22.17	22.47	23.06	23.18	23.38
	15	21.30	21.32	21.54	21.54	22.15	22.26	22.31	22.32
	22	21.11	21.14	21.35	21.31	21.44	21.51	21.51	21.46
September	29	20.51	20.55	21.14	21.07	21.14	21.17	21.15	21.06
	5	20.30	20.36	20.53	20.43	20.44	20.44	20.40	20.29
	12	20.09	20.17	20.32	20.19	20.15	20.13	20.07	19.53
	19	19.48	19.57	20.10	19.55	19.46	19.42	19.34	19.19
Oktober	26	19.27	19.37	19.49	19.30	19.18	19.11	19.02	18.45
	3	19.05	19.17	19.27	19.06	18.49	18.40	18.30	18.11
	10	18.44	18.57	19.05	18.42	18.21	18.10	17.59	17.38
	17	18.23	18.37	18.44	18.18	17.53	17.39	17.27	17.04
November	24	18.03	18.18	18.24	17.55	17.24	17.09	16.55	16.30
	31	17.43	18.00	18.04	17.32	16.56	16.38	16.22	15.56
	7	16.25*	16.43*	16.44*	16.09*	15.28*	15.07*	14.49*	14.19*
	14	16.07	16.26	16.26	15.48	15.01	14.45	14.15	13.41
Desember	21	15.51	16.12	16.10	15.28	14.33	14.03	13.38	12.57
	28	15.37	15.59	15.55	15.10	14.06	13.28	12.55	11.51
	5	15.25	15.49	15.43	14.54	13.39	12.47	-	-
	12	15.17	15.42	15.35	14.42	13.14	-	-	-
Desember	19	15.13	15.39	15.30	14.35	12.51	-	-	-
	26	15.13	15.39	15.30	14.33	12.38	-	-	-
	26	15.17	15.43	15.34	14.38	12.46	-	-	-

Solnedgangstabellen er basert på følgende nettside:

<http://www.hvafor.no/oppslag/nar-er-soloppgang-og-solnedgang>

*Tabellen tar hensyn til sommertid mellom 29. mars og 25. oktober.

BIBELSTUDIEMATERIELL FOR BARN OG TENÅRINGER

Vi minner om at det er mye fint bibelstudiemateriell tilgjengelig for barn og tenåringer.

Gracelink-materialet finnes i følgende aldersgrupper på norsk, både som elevhefte og lærerhefte:

Minsten, 0–2 år

I 2014 brukes årgang A

Smårollingene, 3–5 år

I 2014 brukes årgang A

Miniorene, 6–9 år

I 2014 brukes årgang C

Power Points, 10–13 år

I 2014 brukes årgang C

Real Time Faith, 14–16 år

I 2014 brukes årgang C.

Lærerheftet er på engelsk.

Ta kontakt med
Norsk Bokforlag
for bestilling på
ordre@norskbokforlag.no
eller til ordrekontoret
på tlf. 32 16 1560.

BIBELSTUDIER FREMOVER

2. KVARTAL 2014: KRISTUS OG HANS LOV

Forfatteren av bibelstudiet for dette kvartalet er Keith Burton. Han er professor i religion ved Oakwood Universitet hvor han også fungerer som koordinator ved «Center for Adventist-Muslim Relations». I introduksjonen til bibelstudiet for første kvartal 2014, hevder han at vi mennesker har blitt skapt moralske, med evne til å gi og ta imot kjærlighet. Men for at kjærlighet skal kunne eksistere, må moralsk frihet også eksistere. Dette innebærer at man har evnen til å velge godt eller ondt og noe som definerer hva dette er. Hva som er godt og ondt defineres av Guds lov. Burton er opptatt av at loven er et gode og at den tegner et bilde av en nådig Gud.

Lekse 1: Lover på Jesu tid

Bibeltekster: Luk 2,1-5; Hebr 10,28; 5. Mos 17,2-6; 3 Mos 1,1-9; Luk 14,1-6; Jak 2,8-12.

Minnevers: Rom 2,14

Lekse 2: Kristus og Moseloven

Bibeltekster: Luk 2,21-14; 2 Mos 13,2;12; Luk 2,41-52; Matt 17, 24-27; Joh 8,1-11; 5 Mos 22, 23-24

Minnevers: Joh 5,46

3. kvartal 2014: Jesu undervisning

4. kvartal 2014: Jakobs brev

1. kvartal 2015: Ordspråkene

TIPS OG RESSURSER TIL BIBELSTUDIELEDEREN

Takk for at du har påtatt deg den viktige oppgaven som gruppeleder/tilrettelegger for bibelstudier i din menighet!

Det er mange ressurser som kan være til hjelp i forberedelsen. Hver uke skriver Terje Bjerka en bibelstudieguide og Nina Myrdal gir tips til bibelstudiene. Hvis dette er interessant for deg, kan du abonnere på begge deler ved å sende en forespørsel til berit.soreide@adventist.no. Ellers kan vi nevne at de norske bibelstudieheftene kan lastes ned gratis på: www.bibelstudier.no

Fordi de samme bibelstudiene brukes i mange land, vil du kunne finne mange nyttige tips og ideer til hvert enkelt studium ved å gjøre et søk på internett. Det er mange kreative gruppeledere/sabbatsskolelærere som deler sine ideer. Du kan også få bibelstudiene på andre språk som en app til telefon eller nettbrett. Se listen under.

SABBATH SCHOOL

<http://www.sabbathschoolpersonalministries.org./sabbathschool>

SHARING SCRIPTURE

<http://www.sabbathschoolteacher.org>

SABBATH SCHOOL UNIVERSITY

<http://www.sabbathschoolu.org>

ADULT BIBLE STUDYGUIDE AUDIO (produsert i Australia)

<http://www.sabbathschoolu.podcast.php?channel=4>

ANDROID APP

http://www.androidlib.com/android.application.com-su-sabbath_school-qpqqn.aspx

IPHONE AND IPAD APP

<http://itunes.apple.com/us/app/sabbath-school/id363595588?mt=8>

Deltakelse

Det kan være utfordrende å få alle til å delta i en bibelstudiegruppe/sabbatsskoleklasse, for det er noen som har større frimodighet og gir inntrykk av å ha større rett og evne til å lese og tolke. Pastoren, den rutinerte bibelgruppelederen eller en velformulert person, kan ha lavere terskel for å åpne munnen og bidra. Derfor er det spesielt viktig å planlegge at flest mulig skal få komme til orde. Det er kanskje også viktig å tenke over at det for de fleste er tryggere å delta dersom man har en kultur for å lytte og dele, heller enn å diskutere. Som gruppeleder kan man bidra til en slik kultur ved å komme med slike kommentarer:

– Det var spennende. Takk, for at du delte ditt synspunkt. Er det flere som vil si noe?

– Interessant at vi ser forskjellig på dette. Takk for ditt innspill. Er det flere måter å se dette på?

I en liten bibelstudiegruppe kan man invitere alle til å delta ved å stille et spørsmål som alle svarer på. For eksempel ved at man tar runden rundt i gruppa til alle har fått anledning til å gi sitt svar eller dele sitt synspunkt. Dersom man leder en stor gruppe, kan folk få anledning til å svare på spørsmål to og to, før man eventuelt ber frivillige om å dele svaret med hele forsamlingen.

Ved å lese teksten først uten å legge for mange føringer, kan man også åpne opp for større deltakelse og mer spennende tolkninger på et senere tidspunkt. Salme 23 kan brukes som et eksempel. Først leser man bibelteksten. Deretter snakker man sammen om hva som ble lest. For eksempel: Her står det at Herren er min hyrde. Hva er en hyrde? Hva betyr det for en sau å ha en hyrde.

Før man skal tolke eller anvende teksten, er det viktig å forstå sammenhengen den ble skrevet i. Hva sier bibelteksten til oss i dag? er kanskje ikke det beste spørsmålet å begynne med. Først kan det være nyttig å finne ut hva teksten sa til dem den ble skrevet eller gitt til? Hva forsøkte David å formidle med denne salmen? Det er først når vi har svart på dette spørsmålet at vi er klare til å tolke og anvende for oss selv og vår egen situasjon.

Møblering og plassering er viktig når man skal legge til rette for gode samtaler. Det å sitte i sirkel kan bidra til å sende et signal om at vi snakker sammen, og da trenger ikke gruppelederen å være så mye mer enn en tilrettelegger. Dersom man står foran en forsamling hvor deltakerne sitter i rader, forventer de som regel at gruppelederen skal være den som bidrar mest. Da får man en mer krevende jobb og må planlegge mer dersom man ønsker deltakelse fra flest mulig.

Modeller for bibelstudium

Det finnes mange modeller for bibelstudium. En mulighet er å lese Bibelen på tre forskjellige måter: Med mikroskop, teleskop og stetoskop. Først ser man på detaljene og de små bitene, deretter setter man dem inn i en større sammenheng. Til slutt lytter man til hjertet. Det er da man stiller spørsmålet: Hva sier teksten til meg? Hvordan rører dette ved *mitt* hjerte?

Lykke til med bibelstudiene og ta gjerne kontakt med meg på e-post eller telefon.

Hilsen fra Nina Myrdal

E-post: nina.myrdal@adventist.no

Tlf. 32 16 16 75

Innhold

1. Disipler og Skriften (4. januar)	8
2. Disipler og språkbilder (11. januar)	16
3. Disipler og bønn (18. januar)	24
4. Å gjøre barn til disipler (25. januar)	32
5. Å gjøre syke til disipler (1. februar)	40
6. Å gjøre «ordinære» mennesker til disipler (8. februar)	48
7. Jesus og de utstøtte (15. februar)	56
8. Blant de rike og berømte (22. februar)	64
9. Å gjøre de mektige til disipler (1. mars)	72
10. Å vinne disipler blant folkeslagene (8. mars)	80
11. Å gjøre åndelige ledere til disipler (15. mars)	88
12. Høsten og høstarbeiderne (22. mars)	96
13. Hva det koster å være disippel (29. mars)	104
Solnedgangstabell	113